

JÚLIUS 15., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

*

* *

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, a litván parlament tegnap szavazott a homoszexualitásról szóló törvényről, valamint a homoszexualitást és a biszexualitást illető propagandáról. A litván elnök máris megtagadta, hogy aláírja ezt a törvényt, amelyet így vissza is küldtek a litván parlamentnek. Ez a törvény szöges ellentétben áll az Európai Unió alapjogi chartájával, valamint a Lisszaboni Szerződés 6. cikkének (1) bekezdésével.

Felhívom Önt, Elnök úr, e Parlament részéről, hogy az európai értékek nevében tiltakozzon ez ellen a törvény ellen, mivel az alapjogi charta, amelyet a Lisszaboni Szerződés megerősít, biztosítja a szexuális beállítottsággal kapcsolatos megkülönböztetés-mentességet, ez a törvény pedig hátrányos megkülönböztetésben részesíti a szexuális kisebbségeket.

E Parlament nevében felkérem Önt, hogy írásban jelezze a litván parlamentnek, hogy ez a törvény ellentétben áll az európai közös eszmével.

(Taps)

Elnök. – Köszönjük. A tárgyalási rend ismertetésével folytatjuk.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, elárulná nekem, hogy fog-e lépni ez ügyben vagy sem? Arra kértem, hogy tegyen valamit; tudatnia kellene velem, hogy így tesz-e majd, vagy sem. Hiszen ezt kérdeztem.

Elnök. – Utána fogok járni, mit fogadott el a litván parlament, és majd azután döntök arról, hogy mit teszek. Tájékoztatni fogom minderről.

3. Ügyrend: lásd a jegyzőkönyvet

4. Európai Tanács eredményei (2009.6.18-19) - A cseh elnökség féléves tevékenysége (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következőkről szóló közös vita:

- az Európai Tanács jelentése és a Bizottság közleménye az Európai Tanács (2009. június 18–19.) eredményeivel kapcsolatban

- a Tanács leköszönő elnökségének közleménye a cseh elnökség hivatali idejéről.

Szeretném megragadni a lehetőséget, hogy üdvözljem a Cseh Köztársaság miniszterelnökét, Jan Fischer urat. Szeretném ugyancsak szeretetteljes üdvözlétemet kifejezni az Európai Bizottság elnöke, José Manuel Barroso úr felé is.

Itt van előttünk a leköszönő elnökségnek a cseh elnökség hivatali idejéről szóló közleménye. Kérem, engedjék meg, hogy először is mondjak pár szót. Tegnap megnyitottuk az Európai Parlament hetedik ciklusát. Önök rám bízta azt a feladatot, azt a felelősséget, engem ért a megtiszteltetés, hogy az elkövetkezendő két és fél évben betöltssem az Európai Parlament elnöki posztját. Ma, a második napon, szeretném ismét őszinte

köszönetemet kifejezni, köszönöm a belém vetett bizalmat. Mindent megteszek, hogy meggyőzzem Önöket arról, hogy helyesen döntöttek.

2009 első felében másodízben töltötte be az elnökséget olyan ország, amely a tagállamok azon csoportjához tartozik, amely alig öt évvel ezelőtt csatlakozott az Európai Unióhoz. Ennek révén tehát lehetőségünk van még inkább egyesülni és szorosabban összekapcsolódni. Tudjuk, hogy a válság, valamint az energiaproblémák miatt ez egy nehéz elnökség volt. Válság volt továbbá Gázában, és most voltak az európai parlamenti választások is. Azonban, amint azt Önök is tudják, az európai parlamenti választások idején kevesebb kapcsolat van az elnökség, a Parlament és az Európai Bizottság között. Ma szeretném meghallgatni, hogyan látja a leköszönő cseh elnökség az elmúlt hat hónapot, és milyen következtetései, valamint lényeges hozzáfűznivalói vannak a közeljövő teendőire vonatkozóan.

Ezért szeretném megkérni a Cseh Köztársaság miniszterelnökét, hogy tárja elénk az elnökség elmúlt hat hónapra vonatkozó véleményét, valamint, hogy milyen teendők várnak ránk a közeljövőben.

Jan Fischer, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nagy megtiszteltetés számomra, hogy üdvözölhetem Önöket ötéves mandátumuk kezdetén. A cseh elnökség véget ért, és új Európai Parlament alakult. Szeretném megragadni a lehetőséget, hogy gratuláljak Önöknek megválasztásukhoz, és ahhoz, hogy országaik választói felhatalmazták Önöket arra, hogy képviseljék őket ebben a fontos európai intézményben. Gratulálok Jerzy Buzeknek, hogy az Európai Parlament elnökévé választották, csakúgy, mint a tegnapi szintén megválasztott alelnököknek, és mindannyiuknak sok sikert kívánok az Önök által végzett fontos munkához, és kívánom, hogy váltsák valóra mindazokat az elképzeléseket, amelyekkel telve megkezdik most munkájukat itt, az Európai Parlamentben.

A Cseh Köztársaság most más Parlamentnek számol be az Európai Tanács vezetésében eltöltött hat hónapról, mint amelyik tisztsége betöltésének kezdetén volt hivatalban. Ez természetesen semmit sem változtat azon, hogy mi hogyan értékeljük saját elnökségünket. Ellenkezőleg, ebben sokkal inkább az európai politika folytatóságának megerősítését látom. Ugyanígy a globális gazdasági válság hatásai, valamint az energia és az energiabiztonsági kérdések kezelésével az új, svéd elnökség azt a két legfontosabb feladatot viszi majd tovább, amely bennünket is foglalkoztatott. Ez év első fele egy komplex gazdasági és politikai helyzetből következő, megerőltető próbatételek időszakaként fog bevonulni az Európai Unió történetébe. E próbatételek némelyikét előre láttuk, különösen a folyamatban lévő és már teljesen kibontakozott gazdasági válságot és az EU teljes intézményi reformjának szükségességét. Más próbatételek, mint például a gázai konfliktus és az orosz gázkészletekkel kapcsolatos krízis, amely a cseh elnökség első óráiban bontakozott ki, váratlanul értek bennünket. Ezek után természetesen belpolitikai események is próbára tették azon képességünket, hogy be tudjuk-e tölteni az elnökség tisztjét, amikor is elnökségünk idejének kétharmada táján kormányváltás történt a Cseh Köztársaságban. Sokakkal ellentétben nem hiszem, hogy a Cseh Köztársaságon belüli politikai válság komolyan károsította volna az EU egészét, bár azzal egyetértek, hogy a kormány bukása nem volt szerencsés. Mindazonáltal szilárdan hiszem, hogy elnökségünk ideje alatt bizonytalankodás nélkül vezettük az adminisztrációt, és hogy e teljes hat hónap alatt sikerrel teljesítettük az általunk prioritásként megjelölt feladatokat – az EU menetrendjéből adódó feladatokat –, ahogy folyamatosan és teljes elköteleződéssel tudtuk kezelni a váratlan, aktuális kérdéseket is. Ez részben annak volt köszönhető, hogy a Cseh Köztársaság szakértő csoportjai mind teljes elhivatottsággal, lojalitással és száz százalékos professzionalizmussal dolgozott. Részben pedig annak, hogy a cseh elnökség a kormányváltást követően is élvezte a Bizottság teljes támogatását. Én személy szerint is profitáltam a Bizottság elnöke, José Manuel Barroso úr támogatásából, és – ha szabad egy személyes megjegyzést tennem – ugyancsak határozott támogatásban volt részem akkoriban számos tagállam képviselője részéről is. Ez óriási segítséget jelentett akkor mind a cseh kormány számára, mind személyesen az én számomra.

Szeretném előre kijelenteni, hogy nem szeretnék semmilyen filozófiai vagy politikai elemzésbe bocsátkozni. Nem szeretném mérlegre tenni az EU vezetésének politikai dimenzióit vagy hathatóságát annak fényében, hogy kis ország vagy nagy, régi tagállam vagy új végzi azt, és azt sem, mik az előnyei és hátrányai, ha az elnökséget betöltő tagállam élén politikai, vagy épp bürokratikus kormány áll. Ezt a feladatot meghagyom másoknak; ami pedig a többit illeti, csak annyit mondanék, hogy egy rendes, elfogulatlan elemzéshez bizonyos távolság, valamint az érzelmektől és a rövid távú érdekektől való elhatárolódás szükségeltetik. Mostantól kezdve tartózkodom a nagy szavaktól és a pátoztól is. Ehelyett – minthogy a statisztika végül is életre szóló hivatásom, sőt, talán szenvedélyem is – a megfelelő esetekben statisztikák által alátámasztott, pusztá tényekre koncentrálok, vagyis, Tomáš Garrigue Masaryk, a Csehszlovák Köztársaság első elnökének szavaival élve, a kis, mindennapos feladatokra. Mint tudják, a Cseh Köztársaság a következő három dologat jelölte meg prioritásai között: a gazdaságot, az energiapolitikát és az EU világban betöltött szerepét. A körülmények, véleményem szerint, világosan megmutatták, hogy mindezek rendkívül aktuális és érvényes témák voltak,

amelyek érvényessége semmiképp sem ér véget 2009 első félévének végén. Ezek olyan területek, amelyeken ezentúl, a jövőben is szükségünk lesz minden létező erőfeszítésünkre annak érdekében, hogy az Unió megállja a helyét az instabil időkben is, és hogy polgárai hasznára lehessen – hiszen ez létének legfőbb oka. Ezek a prioritások próbára teszik az integráció eszméjét, a gyakorlatban mutatva meg, milyen hűek vagyunk azokhoz az értékekhez, amelyek jelen voltak a Közösség megszületésekor, és amelyek a szabadság, a biztonság és a jólét közös területeként határozzák meg Európát. A „Határok nélküli Európa” mottót azért választottuk, hogy szimbolikusan is kifejezzük mindezeket az erőfeszítéseket. A gazdasági válság a lehető legnagyobb mértékben próbára tette az integráció eszméjéhez való hűségünket, még sürgetőbb jelentőséget adván a cseh elnökség mottójának. Az elmúlt fél év számos megbeszélésének eredményei és az Európai Tanács következtetései azt mutatják, hogy a huszonnégy tagállam e téren remekül vizsgázott. A cseh elnökség alatt hátat fordítottunk a protekcionizmusnak, és megállapodtunk abban, hogy közös, koordinált megközelítéssel kezeljük a válság hatásait mind európai uniós kontextusban, mind a nemzetközi szinten.

Ugyancsak sikerrel teljesítettünk egy olyan feladatot, amellyel kapcsolatban sokan gondolták azt, hogy nem vagyunk rá képesek; ez pedig az intézményi reform kérdése. Maga a Cseh Köztársaság sikeresen ratifikálta a Lisszaboni Szerződést, parlamentje mindkét házban. Ez a politikai akarat világos és meggyőző kifejezése volt, ami lehetőséget nyitott arra, hogy hiteles megoldást találjunk az ír garanciák kérdésére. Szilárdan hiszem, hogy a júniusi Európai Tanácson elfogadott garanciák eredményeképpen jó esély van arra, hogy Írország is sikeresen véghezviszi a Szerződés ratifikálásának folyamatát, így az 2009 végére életbe léphet. A cseh elnökség szintén komolyan közelített ahhoz a feladathoz, amely ennek az új Európai Parlamentnek a megválasztásához kapcsolódott, nevezetesen a következő, 2009–2014-ig tartó jogalkotási időszak során hivatalban lévő Bizottság kinevezési folyamatának elindításához. A júniusi Európai Tanács alkalmával világos politikai konszenzus született a tekintetben, hogy José Manuel Barrosót jelöljék a következő Bizottság elnökévé. A cseh elnökséget és az azt követő svéd elnökséget illető hatáskör, miszerint tárgyalásokat folytasson az Európai Parlamenttel, megteremtí az intézményi folytonosság megőrzéséhez szükséges előfeltételeket. Mindent egybevéve, a cseh elnökségnek egy sor konkrét eredményt és látható fejlődést sikerült megvalósítania mindhárom prioritást élvező területen. Jogalkotási téren több mint 80 konkrét intézkedés kapcsán folytatott tárgyalás zárult sikerrel, köszönhetően mindenekelőtt a tagállamokkal és az EU intézményeivel, különösen az Európai Parlamenttel való szoros együttműködésnek. A jogalkotáson kívül eső területeken is számos jelentős sikert értünk el, például az év eleji külpolitikai helyzet és energiaválság kezelésében, a protekcionista tendenciák elutasításában, az európai gazdaság támogatására hozott meghatározó intézkedések terén, az energiaellátás diverzifikálása és a klímavédelem irányába tett lépések terén, valamint az Európai Unió kulcsfontosságú partnereivel folytatott tárgyalások eredményei terén.

Ami az egyéni prioritásokat illeti, a gazdasági szféra leglényegesebb feladata a globális válság hatásainak kezelése volt, valamint az, hogy folytassuk az európai gazdasági fellendülés tervének mint a gazdasági jólét helyreállítása egyik legfőbb eszközének végrehajtását. Szintén elfogadható eredményt értünk el a bankszektor stabilizációjára irányuló intézkedésekkel is. Az elfogadott intézkedések hatékonyak. A garanciák és az újratőkésítés révén a tagállamok az Európai Unió GDP-jének több mint 30%-át kitevő potenciális támogatást nyújtottak a bankoknak. Az energia és a szélessávú internet területén futó projektek számára biztosított 5 milliárd eurós csomag kapcsán létrejött kompromisszum, valamint a közös agrárpolitika hatékonyságát vizsgáló intézkedések a tavaszi Európai Tanács pozitív üzenetei voltak. Az EU-tagállamoknak a Nemzetközi Valutaalap (IMF) forrásainak megerősítését célzó 75 milliárd eurós kölcsönhöz való hozzájárulását illető megállapodás alapvető jelentőséggel bír a világgazdasági válság kezelésének szempontjából. A cseh elnökség alatt az EU, a Bizottság szilárd támogatása mellett, jelentősen hozzájárult a G20-ak londoni csúcstalálkozójának kiváló előkészítésében és sikeres lebonyolításában, ahol megszületett az IMF-források megerősítésével, valamint a világgazdasági válság hatásainak leküzdése érdekében egyéb nemzetközi szervezeteken keresztül juttatott forrásokkal kapcsolatos megállapodás. Az EU továbbá, a tavaszi Európai Tanács által elfogadott közös következtetéseknek köszönhetően, erőteljes pozíciót foglalhatott el ezen a csúcson. Ezúton megerősítette abbéli ambícióját, hogy erőteljes globális szereplő legyen. Amint azt már korábban említettem, a cseh elnökség idején hozott minden olyan intézkedést, amely célja a válság leküzdése volt, a protekcionizmus közös és egyöntetű elutasításának fényében kell szemlélni.

A jogalkotási intézkedések terén a cseh elnökségnek a fellendülési terv keretein belül sikerült konszenzust teremtenie a helyben szolgáltatott, munkaerő-igényes szolgáltatások esetében alkalmazott, csökkentett hozzáadottérték-adó alkalmazásának lehetőségével kapcsolatban. Ez a megállapodás jelentősen hozzájárul a foglalkoztatásnak a gazdaság legérzékenyebb ágazataiban való fenntartásához, és különösen a kis és középméretű vállalkozásokat hivatott segíteni. A pénzügyi piac szabályozásának és a piac felügyeletének változásai új fejezetet nyitottak a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság leküzdéséért tett erőfeszítések terén. A cseh elnökség alatt jelentős előrelépést sikerült tennünk a bizalom helyreállítása kapcsán. Lezártuk a

tárgyalásokat minden olyan kulcsfontosságú jogalkotási javaslattal kapcsolatban, amelyet az elnökség célul tűzött ki. Ezek közül az egyik legfontosabb a biztosítást és a hitelminősítő ügynökségekre és egyebekre vonatkozó szabályozást érintő, II. fizetőképességi irányelv volt. A pénzügyi piac szabályozásáról és felügyeletéről szóló, kihívást jelentő viták során végül megegyezés született a reform alapelemeiről, amelynek stabilitást kell biztosítania mind tagállami szinten, mind az egyéni pénzügyi intézmények és azok szabályai szintjén. A júniusi Európai Tanács jóváhagyta a Bizottság által felvett irányt. A Bizottság tervei számára biztosított támogatásnak konkrét jogalkotási javaslatokhoz kell vezetnie, amelyeket ez év őszén ki kell fogadni.

Az energiapolitika, amely a cseh elnökség második prioritása volt, igen nagy próbatétel elé került már az elnökség első néhány napjában. Láttuk ugyanakkor, hogy az energiaválság problémáit nem mindig érdemes ad hoc alapon kezelni, mivel nagyjából hathavonta kitör egy-egy válság. Ehelyett inkább olyan szisztematikus intézkedéseket kellene foganatosítanunk, amelyek biztonságos és rugalmas megoldást jelentenek az EU számára az energiaellátottság terén. A cseh elnökség alatt lépéseket tettünk az energiabiztonság növelése érdekében, koncentrálna azokra a tevékenységekre, amelyek növelni fogják az energiaforrások és az energiaellátási utak sokféleségét, az úgy nevezett déli folyosón keresztül. Az Európai Regionális Fejlesztési Alap módosított szabályzatában foglalt energiahatékonysági támogatás szintén jelentősen hozzájárul az energiabiztonsághoz. Lehetővé teszi, hogy pénzügyi befektetéseket eszközöljenek a nagyobb energiahatékonyságba, valamint a megújuló energiaforrások lakóépületekben való felhasználásába. Ez pedig már kapcsolódik a svéd elnökséghez, amely az energiahatékonyságot jelölte meg egyik fő prioritásként. Itt ismét megfogható az egész EU működéséhez elengedhetetlen kontinuitás. Végül, de nem utolsósorban, a márciusi és a júniusi Tanács teljes mértékben megerősítette, hogy nem lenne okos felhagyni az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére, vagy a fejlődő országokban a hatásmérséklő és az alkalmazkodási intézkedésekre vonatkozó ambícióinkkal. Ugyanakkor olyan világos prioritásokat és célokat is meghatároztunk, amelyeket még az ez év decemberében Koppenhágában megrendezendő éghajlatváltozási ENSZ-konferencia előtt el kell érni, hogy az EU megőrizhesse az éghajlatváltozás terén betöltött vezető szerepét.

A cseh elnökség harmadik prioritása az EU világban betöltött szerepéhez kapcsolódott, és az események világosan mutatják, mennyire fontos az EU számára, hogy közös külpolitikát alakítson ki és folytasson. A cseh elnökség idején ez számos esetben bebizonyosodott. Míg az EU, egységének köszönhetően sikerrel megoldotta a gázválságot, az év eleji második válság, a gázai válság, ismét megmutatta, hogy ha az EU világszinten is valóban fontos szereplő kíván lenni, meg kell tanulnia egy emberként felszólalni. E két krízis egyazon elnökség idején bontakozott ki, ami azt mutatja, hogy az, hogy adott pillanatban ki vezeti az EU-t, kevésbé számít, mint az, hogy a huszonhét tagállam egységes-e. A cseh elnökség sikerrel újtára indította a Keleti Partnerség programját, amely a szomszédsági politika egyféle folytatása, ezúttal keleti irányban. A cseh elnökség legfontosabb külpolitikai prioritása az volt, hogy folytassa az EU bővítésének folyamatát. Ez legfőképpen azt jelentette, hogy európai perspektívát nyújtottunk a Nyugat-Balkán államainak. A régióban uralkodó helyzetnek köszönhetően az elnökségnek meglehetősen kevés tere nyílt a cselekvésre. Mindazonáltal a Horvátországgal folytatott csatlakozási tárgyalások felfüggesztésének dacára előrelépés történt a vízumkényszer feloldásának folyamatában. Igyekeztem tömören, lényegre törően ismertetni a cseh elnökség prioritásait és azok megvalósítását. Természetesen ennél részletesebb információk is rendelkezésükre állnak, mint ahogy én magam is állok rendelkezésükre, hogy megválaszoljam az Önök kérdéseit és hozzáfűznivalóit.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, miniszterelnök úr, hölgyeim és uraim, egy újonnan választott Európai Parlament első plenáris ülése különleges politikai pillanat. Olyan jogalkotási időszakot nyit meg, amely több százmillió európai polgár mindennapi életét és egy egész kontinens sorsát befolyásolja majd.

Szeretnék őszintén gratulálni minden európai parlamenti képviselőnek megválasztásához. Az, hogy Önök jelen vannak ebben a teremben, a transznacionális demokrácia világ által valaha látott legnagyobb mutatójának eredménye. Sok sikert kívánok Önöknek hivatali idejükre!

Európa óriási kihívásokkal áll szemben, és az elkövetkezendő néhány évben is ilyenek várnak rá. Először is itt a gazdasági és pénzügyi válság, amely megköveteli tőlünk, hogy folytassuk azt a szisztematikus, koordinált munkát, amelyet elkezdtünk. A válságnak társadalmi értelemben is ára van, amelyet elsődleges prioritásnak tekintünk. Küzdünk az éghajlatváltozás ellen, valamint a zöld, fenntartható gazdaságra való áttérésért, ami kijelöli, milyen politikai irányba kell haladnunk.

Mindezek a kihívások fémjelezték a cseh elnökséget is, amelynek hivatali ideje épp a végéhez ért. Szeretnék gratulálni Fischer miniszterelnök úrnak és elődjének, Mirek Topolánek úrnak is azokhoz az eredményekhez,

amelyeket ebben a különösen nehéz időszakban elértek. Köszönöm nekik és minden munkatársuknak, hogy a belpolitikai nehézségeik dacára kiválóan együttműködtek.

Szeretném továbbá kiemelni a cseh elnökség politikai jelentőségét is. Első ízben történt, hogy egy ország, amely néhány évvel ezelőtt még a Varsói Szerződés tagja volt, most a szabadságon és szolidaritáson alapuló európai projektünk vezetésével volt megbízva. Ez rendkívül fontos dolog, amely megmutatja, milyen mértékű fejlődésen mentünk át itt, Európában.

A cseh elnökség alatt a gyakorlatban is elértünk néhány igen jelentős eredményt: 54 szöveget fogadtunk el együttdöntési eljárás keretében. Szeretném külön kiemelni a pénzügyi piacok szabályozásával összefüggésben hozott számos intézkedésről, valamint az európai fellendülési tervvel kapcsolatos, 5 milliárd euróról szóló megállapodást, amelyről Önök mindannyian nagyon jól tudják, hogy nekünk, a Bizottságnak és a Parlamentnek milyen keményen meg kellett küzdenünk az elfogadásáért. Szeretném megemlíteni a Globalizációs Alkalmazkodási Alap felülvizsgálatát, és üdvözlöm a belső energiapiac és a belső szállítási piac létrejöttét is.

Mindezek a területeken a Bizottság ambiciózus javaslatokkal szolgált, amelyeket ez a Parlament is támogatott. Üdvözlöm, hogy a legutóbbi Európai Tanács egyhangúlag támogatta a pénzügyi piacok felügyeletére vonatkozó, Bizottság által javasolt elképzeléseket. Így most olyan erős egyetértésre jutottunk, amelyet senki sem remélt még néhány hónapja, amikor de Larosière úr elnökletével összehívtam egy magas szintű szakértői csoportot. E konszenzus lehetővé teszi számunkra, hogy a nemzetközi pénzügyi rendszer reformjának élére álljunk. Mi több, ebben a szellemben vettünk részt a G20-ak londoni csúcán is, ahol ösztönöztük néhány rendkívül fontos döntés meghozatalát.

Jogalkotói tevékenységén túl a cseh elnökség politikai jellegű kihívásokkal is sikerrel szembesült, amelyek némelyike különösen érzékeny természetű, rendkívül komoly ügy volt. Kezelnünk kellett az Ukrajna és Oroszország közötti gázválságot, amely ismételten rávilágított, milyen nagy szüksége van Európának energiabiztonsága megerősítésére. Az elmúlt hat hónap során jelentős előrelépést tettünk, például a balti összeköttetés tervének kidolgozásával.

Tegnapelőtt részt vettem a Törökország és négy európai uniós tagállamunk – Ausztria, Magyarország, Bulgária és Románia – között létrejött Nabucco-terv aláírási ceremóniáján, ahol számos olyan állam is képviseltette magát, amelyektől reményeink szerint gázt importálhatunk a jövőben. Ez egy valódi európai terv, és büszke vagyok rá, hogy a Bizottság vezető szerepet töltött be a létrehozásában, tekintve, hogy ez minden résztvevő számára nélkülözhetetlen szerep volt.

a Bizottság elnöke. – Elnök úr, a cseh elnökség alatt a Lisszaboni Szerződés kapcsán is jelentős előrelépés történt. A legutóbbi Európai Tanács megegyezett azokban a szükséges garanciákban, amelyek lehetővé teszik az ír kormány számára, hogy újabb népszavazást írjon ki, teljes mértékben biztosítva azt, hogy az ír emberek által felvetett aggályok mindegyikét megfelelő módon kezelik. Ne feledjük el, hogy szintén a cseh elnökség idején történt, hogy a cseh szenátus befejezte a parlamenti ratifikációt, 26-ra emelve azon tagállamok számát, amelyek lezárták a parlamenti jóváhagyás folyamatát.

A cseh elnökség immár átadta a stafétát a svéd elnökségnek, a kihívások, amelyekkel Európának szembe kell néznie, továbbra is fennállnak, és messze túlnyúlnak egy-egy elnökségen.

Az európai terv mindig is hosszú távú terv volt. Akkor jutunk előre, ha csapatként dolgozunk. És mint minden csapatban, itt is minden tagra szükség van a sikerhez: a Tanácsra, a Bizottságra, a Parlamentre, amelyek mind lényegi szerepet töltenek be abban, hogy Európa polgárainak szolgálatában valóra válthassuk közös, európai ambícióinkat.

Az az Európa, amelyet továbbra is együtt kell építenünk, erős, nyitott Európa, a szolidaritás Európája. Olyan Európa, amely a lehető legtöbb lehetőséget kínálja polgárai számára; olyan Európa, amely kontinentális dimenzióra épít, és teljes mértékben kihasználja a belső piaca által nyújtott előnyöket, ami oly fontos a fogyasztók, valamint a kis és középvállalatok számára; a tudás és az innováció Európája; egy olyan Európa, amely tiszteli a környezetet, és biztosítja az energiabiztonságot; egy olyan Európa, amely a partnerség szellemében kapcsolódik más globális szereplőkhöz, hogy közösen lépjenek fel a mindenkit érintő kihívásokkal szemben.

Most, a világgazdasági válság idején nagyobb szükségünk van egy erős Európára, mint valaha – egy erős Európa pedig nem más, mint egy egyesült Európa, amely kész kézbe venni és alakítani a sorsát. Dolgozzunk hát együtt – a Parlament, a Tanács és a Bizottság –, hogy megmutassuk, hogy az európai polgárok reményei

biztos kezekben vannak nálunk; hogy nem hagyjuk figyelmen kívül a szabadság, az igazság és a szolidaritás iránti vágyait.

(Taps)

Ádám Kósa, a PPE képviselőcsoport nevében. – (HU) Tisztelt Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim! Meghatottan állok itt az Európai Parlamentben, mint első siket, hogy a saját anyanyelvemen, a magyar nyelven szólalhatok föl és nem csak magam, a siketek közössége érdekében, hanem minden hátrányos helyzetű ember érdekében. Most kezdem úgy érezni, hogy egy olyan európai közösséghez tartozom, ahol a kisebbségek ellenére lehet eredményeket elérni. Például 50 évvel ezelőtt Robert Schumann is, aki elzász-lotaringiai volt, ilyen módon vált az EU atyjává. A most lezáruló EU-s elnökség, a cseh elnökség vége felé sajnos egy fordulat következett, amire szeretném a soron következő svéd EU-s elnökség figyelmét is felhívni. Két héttel ezelőtt ugyanis a szlovák parlament olyan szabályt fogadott el, amely súlyosan korlátozza a területen élő kisebbségek nyelvhasználati jogait. Én nyelvhasználóként kötelességemnek érzem kiállni az európai nyelvhasználat értéke és jogai mellett és ezért fogok itt dolgozni az Európai Parlamentben. Kiállásom azonban szól minden európai polgárnak. Olyan Európát akarok, amely biztosítja mindenkinek a jogot a teljes élethez és az érvényesüléshez. Olyan Európát szeretnék, ahol az esélyek valóban egyenlőek az általam képviselt siketek vagy minden fogyatékossgal élő ember számára. Külön köszönöm Joseph Daul úrnak, az Európai Néppárt frakció alelnökének, hogy lehetőséget adott nekem a felszólalásra ezen a különleges napon. És ez azt bizonyítja, hogy Európa valóban a sokszínűségről, a toleranciáról és az esélyegyenlőségről szól.

Libor Rouček, az S&D képviselőcsoport nevében. – (CS) Fischer miniszterelnök úr, a Bizottság elnöke, Barroso úr, hölgyeim és uraim, ez év januárjában figyelmeztettem a tisztelt Házat, hogy a cseh elnökség ideje nem lesz könnyű, és hogy valószínűleg komoly instabilitás fogja jellemezni. Félelmeim alapjául a cseh kormánykoalíció belüli instabilitás, a kormány és az ellenzék egyet nem értése, valamint a kormány és az elnök közti viták szolgáltak. Annyit szeretnék röviden mondani, hogy Václav Klaus cseh elnök e Ház előtt elmondott beszéde sajnos megerősítette az instabilitásra vonatkozó félelmeimet, mutatván, hogy az elnökséget valóban az jellemzi majd, és nem is csupán a kormány bukása miatt. Ennek ellenére bizonyos dolgokban sikert hozott az elmúlt hat hónap, míg másokban kevésbé. A pozitív oldalra sorolnám a korábban már említett energiapolitikát. Úgy vélem, hogy a Cseh Köztársaság sikeresen kezelte ez év januárjában a gázválságot. A Nabucco-megállapodás aláírása, amelyről Barroso úr is említést tett, szintén a cseh elnökség munkájának eredménye volt. A gazdasági válság kezelése sajnos nem váltotta be Európa és az Európai Parlament hozzá fűzött reményeit. Emlékezzünk csak a korábbi cseh miniszterelnök, Topolánek úr beszédére, amikor is elküldte a pokolba az Egyesült Államok elnökét, Obama urat, gazdaságpolitikájával egyetemben.

Ennek ellenére, összességében szeretnék köszönetet mondani Fischer miniszterelnök úrnak, különösen azért, hogy megmentette a cseh elnökséget. Ezt a júniusi csúcs bizonyította, hiszen a találkozótól egész menetrendjét sikeresen lebonyolították. Szeretnék továbbá köszönetet mondani annak a több száz cseh tisztviselőnek, akik nem csak Brüsszelben, hanem a cseh minisztériumok mindegyikében dolgoztak. Véleményem szerint ezek a tisztviselők nagyszerű, szakszerű munkát végeztek, és semmiképp nem tehetők felelőssé azért, ami a cseh politikai szintén történt.

Alexander Graf Lambsdorff, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, engedje meg, hogy először is gratuláljak megválasztása alkalmából. Sok sikert kívánok Önnek a következő két és fél évre. És azt a legutóbbi kérését is értettem, hogy tartsuk be a felszólalásainkhoz rendelkezésre álló időt, a fülhallgatók használata nélkül is.

Miniszterelnök úr, az Ön elődje nem kezdte könnyen, vagy kedvező körülmények közt munkáját. A hangsúlyt nagyon helyesen az energiára, a gazdaságra és a külkapcsolatokra helyezték, de ahogyan az életben gyakran előfordul, a valóság történései olykor egészen mások, mint amit előzőleg eltervezünk. A gázai konfliktusban a Tanács elnöksége hirtelen cselekedett, anélkül, hogy előzőleg megegyeztünk volna egy közös, európai álláspontban. Az Oroszország és Ukrajna közti gázvitában már több millió ember fázott, mire az Önök kormánya végre lépett, hogy közvetítőként, végül remek eredménnyel, beavatkozzon.

A kritika ellenére Önök más területeken is igen sikeresek voltak. A cseh elnökség hosszú távra kiható eredménye, hogy az Európai Unió nem esett a protekcionizmus hibájába úgy, mint annak idején, az 1930-as években. Ez akkor is valós veszély volt, és most is az. Ezzel a kérdéssel kapcsolatban az elnökség világos álláspontot képviselt, amelyet főleg a versenyügyi biztos támogatott. Sokan akarják egy új gazdasági nacionalizmus népszerűsítésére használni a válságot. Ez viszont katasztrofális lenne. A liberálisok és demokraták számára a Szerződés által biztosított szabad és tisztességes verseny jelenti a növekedéshez és a jóléthez vezető utat.

Ha azonban a polgáraink készek elfogadni a szabad versenyt, biztosak akarnak lenni, és biztosnak is kell lenniük abban, hogy mindenre ugyanazok a szabályok vonatkoznak. A verseny torzulása, az ingatlanárverések, egy állam saját nemzeti vállalatainak preferenciája – mindezek a dolgok nem a válság végéhez, sokkal inkább egyenesen egy vak sikátorba vezetnének. Elnöksége alatt a Cseh Köztársaságnak mint új tagállamnak számos régi tagállamot rendre kellett utasítania, ami sajnos szükségszerű volt, tekintve, hogy a belső piacot nem szabad aláásni, és követni kell a szabályokat.

A cseh kormány végül is tehetetlennek bizonyult a prágai vár folyamatos zaklatásával és a bizalmatlansági szavazással szemben. Az elnökség időtartamának közepén bekövetkezett bukása példa nélküli. Egész Európa elképedve figyelte Prágát. Ezzel a lépéssel a cseh politika kárt okozott, és nem csak saját országának, de Európának is.

Miniszterelnök úr, Ön azonban megmutatta, hogy a politikában, ahogy a futballban is, a játék még úgy is fordulhat, ha a cserejátékost csak későn küldik pályára. A júniusi Európai Tanács menetét a pénzügyi piac teljes felülvizsgálatának szentelték. Most már a Bizottság feladata, hogy elszántan véghezvigye ezt a kezdeményezést. Megegyeztek az Írországnak nyújtandó garanciákról, így az október 2-i referendum remélhetőleg sikerrel zárul. A tagállamok hivatalosan megegyeztek egy, a Bizottság elnöki hivatalába küldött jelöltben, ami eleget tesz a mi képviselőcsoportunk egyik fontos kérésének is.

Miniszterelnök úr, Ön személy szerint remek munkát végzett, és nagy tiszteletet szerzett. Az első cseh elnökség azonban valószínűleg nem azt a helyet fogja elfoglalni a történelemkönyvekben, amelyet korábban reméltünk. Amit azonban mindannyiunknak észben kell tartanunk, az Önök mottója: „Európa határok nélkül”.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, miniszterelnök úr, a Bizottság elnöke, nem könnyű mérlegelni, milyen előrelépéseket kellett volna tenni a cseh elnökség alatt. Én magam a képviselőcsoportom nevében komoly erőfeszítéseket tettem ez ügyben, de az, amit látni szerettünk volna – nevezetesen azt, hogy a cseh elnökség felnő a feladatokhoz – sajnos nem történt meg.

Ami a pénzügyi válságot illeti, mire szeptemberben újra összegyűlünk itt, a nyári szünetet követően, már egy teljes éve lesz, hogy a pénzügyi piacokon szükséges új szabályozásokról beszélünk, ugyanakkor addigra még semmilyen érdemi előrelépés nem fog történni. Temérdek nyilatkozat látott napvilágot, amelyek célja a polgárok megnyugtatása volt, ám gyakorlatilag nem sok minden történik.

Ami a gazdasági válságot illeti, az európai fellendülési terv – már szinte zavarba ejtőnek érzem, hogy ilyen sokszor emlegetjük – csupán egy jelképes program, amely lehetővé teszi számunkra, hogy beszéljünk az európai fellendülés tervezéséről, ám ettől még híján van a valódi tartalomnak. Mindösszesen 5 milliárd euróról van szó, és még arról is kicsinyes vita folyik, mire kellene ezt felhasználni. Nem hiszem, hogy ez olyasvalami, amire büszkének kellene lennünk. Azt a programot viszont, amelyen keményen dolgoztunk, nevezetesen az európai energiahatékonyság következetes programját, amely több millió állást óvna meg, jószérivel meg sem fontoltuk.

És most áttérnék az éghajlattal kapcsolatos válságra; aligha kell megkérdeznem a zöld politikusokat, miként értékelik az e területet érintő politikát. Ivo de Boer, az ENSZ klímaváltozási titkára és Ban Ki Mun nyomtatékosan tudunkra adta a legutóbbi bonni konferenciát követően, hogy a világ minden országa, amely kijelentette, hogy vezető szerepet vállal a klímaváltozási válság elleni küzdelmet szolgáló globális politikában, alatta marad az elvárásoknak, és nem tesz meg minden szükséges intézkedést. Ha például vesszük az európai energiapolitikát mintegy mércéjét annak, hogy mi, európaiak mit vagyunk hajlandók tenni, nem hiszem, hogy egy közös, jövőorientált, európai energiapolitika valódi kiindulópontjának tekinthetjük az északi áramlattal és a Nabucco-tervvel kapcsolatban oly világosan alkalmazott, továbbra is versenyszemléletű stratégiát.

Miért van ez? Mik ennek az okai? Úgy vélem, hogy az ezt illető kritikát valójában nem Önnek kellene célozni, Fischer úr. Az ország, amelyet képviselőcsoportom vezetője, Cohn-Bendit úr az európai zászlóval a hátizsákjában keresett fel, hogy átadhassa azt az elnöknek, valójában gyenge volt. És sajnos, Barroso úr, még ha gyakran esik is szó az Ön erejéről, hol volt ez az erő e tanácsi elnökség gyengélkedése idején? Semmi jelét nem láttuk.

(Taps)

Jan Zahradil, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Miniszterelnök úr, a Bizottság elnöke, nagy megtiszteltetés számomra, hogy szólhatok a mai napon, mégpedig az Európai Konzervatívok és Reformisták új

képviselőcsoportjának első felszólalójaként, valamint cseh parlamenti képviselőként, aki a cseh elnökségről beszél. Mindazonáltal az Európai Parlament képviselőjeként fogok beszélni, nem csupán egy szűk, nemzeti nézőpontból. Ugyanakkor saját képviselőcsoportom tagjaként is fogok szólni, ennél fogva figyelembe véve a képviselőcsoport politikai prioritásait. Egyszer már lehetőségem nyílt felszólalni a plenáris ülésen, mégpedig januárban, amikor a cseh miniszterelnök, Topolánek úr ismertette a cseh elnökség prioritásait; ma pedig úgy szólalhatok föl, hogy a cseh miniszterelnök, Fischer úr éppen beszámolt arról, mit ért el a Cseh Köztársaság. Nem véletlenül említettem ezt. Szeretném felhívni a figyelmüket, hogy a cseh kormány sikerrel megőrizte az elnökség mind politikai, mind szervezeti folyamatosságát, dacára a kormány összeomlásának, amely pusztán belpolitikai tényezőnek volt köszönhető. Itt szeretném megtapsolni a miniszterelnök úr beszédének hangvételét, mivel az pont olyan volt, mint maga a cseh elnökség: tényszerű és eredményorientált. Véleményem szerint a kritikai megjegyzések egy része bizonyos európai képviselők és médiaszereplők szubjektív érzésein alapult, és semmivel sem járultak hozzá a sokat hangoztatott európai kohéziókhöz, mivel leginkább a hazai közönségnek szánt, magán politikai kampányokhoz tartoztak.

Szeretnék most rátérni a cseh elnökség három prioritására. A gazdasággal kapcsolatban szeretném ismét hangsúlyozni, hogy a Cseh Köztársaság sikerrel hárította el a nemzeti protekcionista intézkedések baljóslatú hullámát, amely komolyan aláásta volna az európai integráció alapvető értékeit, és legfőképp az egyesített egységes piac alapelveit. Ami az energiapolitikát illeti, az energiaszektor biztonságos és fenntartható ellátása jól megválasztott témának bizonyult. A cseh elnökség legelső napjaiban formálódó krízist, amely a gázellátásban következett be, sikerült kivédeni; nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy ha valódi előrelépést szeretnénk tenni e téren, ahhoz hosszú távú stratégiai intézkedések szükségeltetnek, úgymint az ellátás diverzifikációja, vagy a belső energiapiac liberalizációja. Az EU külkapcsolataihoz fűződő következő célkitűzés szimbolikus nézőpontjából a legfőbb globális szereplők részvételével tartott csúcstalálkozókat, más szóval a transzatlanti kapcsolatok alapvető jelentőségét újfent megerősítő EU-USA találkozókat, valamint az EU-Oroszország és az EU-Kína csúcsot szeretném kiemelni. Szeretném továbbá hangsúlyozni a Keleti Partnerség kezdeményezés és annak bevezetésének a jelentőségét. Végezetül, úgy hiszem, hogy a cseh elnökség tevékenységét egészében véve úgy foglalthatjuk össze, mint annak bizonyítékát, hogy a közepes méretű országok, és az úgynevezett új tagállamok is becsülettel és magas színvonalon képesek betölteni egy efféle tisztséget.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Miloslav Ransdorf, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – (CS) Szeretném elmondani, hogy a cseh elnökséget valójában Fischer úr kormánya, és maga Fischer úr mentette meg. Szeretném hangsúlyozni, hogy az elnökség egybeesett a politikai változások huszadik évfordulójával, amelyet a média felszabadulásként emleget, de volt húszéves teljesítetlen ígéretünk is, mivel a Cseh Köztársaságban a közigazgatás alkalmassági szintje mélyre zuhant. Szeretném továbbá elmondani, hogy Fischer úr kormánya ebből a szempontból kellemes meglepetés volt. Ő olyan miniszterelnök és olyan férfi, aki nem hajlandó hazudni. Neve akkor tűnt fel nekem először, amikor kiállt az ellen, hogy a statisztikai adatokat meghamisítsák a Cseh Köztársaságban. Olyan férfi, aki kerüli a nagy frázisokat, amelyeket több elnökség alatt hallhattunk itt, és aki megfontoltan cselekszik. Véleményem szerint rendkívül jó, hogy végül ilyen ember vette át a cseh elnökség vezetését. Minthogy jelenleg az 1509. július 10-én Franciaországban született Kálvin születésének 500. évfordulóját jegyezzük, azt szeretném mondani, hogy az egyetlen, ami bizonyosan megment minket ebben a két krízissel sújtott nehéz időszakban... *(az elnök félbeszakítja a felszólalót)*

Nigel Farage, *az EFD képviselőcsoport nevében.* – Elnök asszony, a cseh elnökség nyomasztóan ismerős mintát követett: a folytonosságot, többnyire ugyanazzal kapcsolatban, folyton az éghajlatváltozással foglalkozott, és kényszeresen új jogszabályokat akart. Elhangzott, hogy ezen elnökség alatt 18 új területen történt jogszabályalkotás, és úgy tűnik, erre Önök büszkék. Azt gondoltam volna, itt az ideje néhány lépést visszafelé tenni, és azt mondtam volna, hogy az Európai Unió egy túlszabályozott rendszer, amely nagyon rosszul szolgál minket a recesszió feneketlen mélységében.

És a további status quo. Önök támogatták az ötletet, hogy Barroso urat biztos nyertessé tegyék, anélkül, hogy bármilyen valódi versenyt meghirdettek volna, engem azonban a legjobban a Lisszaboni Szerződés érdekelt. Önök saját parlamenti kamaráik által jóváhagyták a szerződést, anélkül természetesen, hogy megfordult volna a fejükben, hogy népszavazást hirdessenek saját népük körében, hogy az emberek is kifejezhessék véleményüket. Ám valójában Írország esete érdekelt. Önök azt mondták, hiteles politikát akartak folytatni Írország második népszavazásával kapcsolatban, ezért biztosítékokat mutattak fel, amelyek íme, itt vannak – az élethez való jogot, az adózást, a biztonságot és a védelmet illető garanciák.

Ez a dokumentum mindenesetre nem jogerős. Annyit sem ér, mint a papír, amelyre írták. Önök egy becstelen kísérlet szerzői, amely rá akarja szedni az ír népet, hogy azok a Lisszaboni Szerződés mellett voksoljanak az elkövetkező népszavazás alkalmával. Természetesen Barroso úr ebben a segítségükre volt. Ő soha nem tartja tiszteletben a demokratikus népszavazás eredményét, legyen az Franciaországban, Hollandiában vagy Írországban. Azt mondja, nem szabad velük foglalkozni, folytatnunk kell a munkát. Az egész a hatalomról szól. Az egész arról szól, hogy ő és az európai intézmények még több hatalmat kapjanak a tagállamok kárára. Remélem, október 2-án a második népszavazáskor az írek majd megmondják Önöknek mind, hogy hova menjenek – és megtehetik!

(Vegyes reakciók)

Nem akarok azonban rosszindulatú lenni, mivel volt egy csodálatos, ragyogó, felemelő pillanata is a cseh elnökségnek, egy olyan pillanat, amikor mindannyian, akik hiszünk a nemzetállamokban, akik hiszünk a demokráciában, akik őszintén hiszünk a jogállamiságban, összegyűlhettünk ebben az ülésteremben, és tapasztalataim szerint először lehettünk büszkék arra, hogy része vagyunk ennek az Európai Parlamentnek. Természetesen Václav Klaus látogatására gondolok. Micsoda csodálatos beszéd volt: amikor bejött az ülésterembe, és néhány kellemetlen igazság elmondása után rámutatott arra, hogy az európai parlamenti képviselők és vezetők nem hallgatnak Európa népeire – aminek hallatán 200-an Önök közül felkeltek és kísédták a teremből. Ezért legalább Václav Klausnak hálásan köszönjük az utóbbi hat hónapot.

(Taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök asszony, csak egy kérdést szeretnék feltenni. Nem akarok akadékoskodni, de megengedett zászlót hozni az ülésterembe?

(Tiltakozás. Farage úr feltart egy brit zászlót.)

Mert ha igen, akkor én szeretném ma kitenni ide az európai zászlót, ha megengedik.

(Barroso úr európai zászlót helyez az asztalára. Taps.)

Andreas Mölzer (NI). – *(DE)* Elnök asszony, az európai integráció szempontjából kétségkívül öröndetes, hogy az egyik új uniós ország, jelen esetben a Cseh Köztársaság látta el a Tanács elnökségét. Kevésbé volt öröndetes ugyanakkor a káosz, amelybe részben ez az elnökség vezetett minket.

Természetesen aligha várhatunk tökéletességet egy kevés európai tapasztalattal rendelkező új országtól, ám az érzékenység minimális szintjét azért elvártuk volna. Az elnökség kezdetén kiobbant művészeti botrányért nem lehetett a prágai kormányt hibáztatni, a Tanács elnökségét ellenben teljes mértékben felelősségre lehet vonni lagymatag reakciójáért és azért, hogy az alkotások továbbra is ki vannak állítva.

A cseh elnökség ugyanakkor politikai vezetői képességéről is tanúbizonyságot tett, különösen a nehézségekkel való küzdelemben és a válságkezelés terén. E tekintetben különösen nagyok voltak a hiányosságok: az Oroszország és Ukrajna között zajló vita alatti húsnapi európai energiaválságot le lehetett volna győzni egy s más módon; a közel-keleti válság kezelése, véleményem szerint, több volt, mint kissé ügyetlen. És ha a csehországi amerikai rakétavédelmi pajzs nem lett volna elég kellemetlen, az elnökség alatt nyilvánvalóan látszott az Egyesült Államoktól való függőség, például abban, ahogyan Izrael gázai övezet elleni támadását védelmi akciónak minősítették.

A prágai vezetőség még a Lisszaboni Szerződést is csak kedvetlenül bírálta és késleltette. Ennek eredményeképpen elmulasztottunk egy fontos alkalmat, hogy még több demokráciát hozzunk vissza az Európai Unióba.

Továbbá az is rendkívül sajnálatos, hogy végül nem született megállapodás Szlovénia és Horvátország közti tengeri határok tekintetében. Végő soron Horvátország nem kevésbé felkészült az Unióhoz való csatlakozásra, mint amennyire a tíz új tagállam volt csatlakozásukkor. Ellenkezőleg, talán még felkészültebb is. Annál sajnálatosabb, véleményem szerint, hogy Svédország nem kívánja folytatni a békéltetési kísérleteket. Horvátország nem érdemli ezt.

Mindent összevéve, következtetéseink a cseh elnökség sikerességéről némiképp vegyesek.

Jan Fischer, a Tanács soros elnöke. – *(CS)* Hölgyeim és uraim, szeretnék nagyon röviden válaszolni a Tanács és a korábbi cseh elnökség nevében. Először is – egy személyes megjegyzés – a Parlament hangulatával szembesülni, legyen az a cseh parlament vagy az Európai Parlament, mindig is remek lecke egy olyan ember számára, aki elsősorban szakember, és akinek fontos elméleti hajlamai vannak. Leckét ad abból, milyen

különbözők lehetnek néha az elképzelések az európai integráció sebességét és az EU természetét illetően. Ez mind egyszerűen az önök nézeteinek nagyon széles skáláját tükrözi, és azt gondolom, nélkülözhetetlen része a valódi demokráciának. Ezért szeretném megköszönni Önöknek, hogy kifejezték nézőpontjukat, és végtére a bíráló javaslatokat is, amelyeket elének tártak.

Ami Kósa úr beszédét illet, nem kívánom részletesen véleményezni, de azt gondolom, hogy a beszéd mottónknak, a „Határok nélküli Európának” a jelentőségét tükrözi, és remélem, hogy az EU továbbra is e mottó szerint fog élni. Szilárd meggyőződésem, hogy az igen komoly gazdasági és pénzügyi válság hatásainak enyhítését célzó intézkedések megfelelőek és ésszerűek voltak alkalmazásuk idején. Bíráló megjegyzések hangzottak el a pénzügyi piac szabályozásának üteméről. Lényeges intézkedéseket fogadtunk el ezen a területen egy nagyon komoly, küzdelmes és ellentmondásos vita utáni megállapodás eredményeként, ahol egészen a júniusi Európai Tanácsig zsonglörködtünk az adatokkal, minek révén olyan eredményt értünk el, amely talán nem mindenki számára volt kielégítő, minthogy vannak, akik úgy vélik, hogy túlszabályozott a világ. Mindazonáltal mi készen állunk a Bizottság idei őszi jogalkotási megoldástervezetére, amely a pénzügyi piacok szabályozásának és a banki felügyelet európai formátumban történő megvalósításáról szól. A protekcionizmus megnyilvánulásának hiánya, ismétlem, alapvető jelentőségű, ahogyan az is, hogy sikerült megegyeznünk a szolidaritás elveinek alkalmazásában, különösen néhány olyan ország esetében, ahol a gazdaság a legnagyobb nehézségekkel küzd.

Ma este találkozom van Klaus elnök úrral, és közvetíteni fogom felé a tisztelt képviselő magasztalását. Más különben a Lisszaboni Szerződés cseh köztársaságbeli jóváhagyása természetesen a cseh alkotmánnyal tökéletes összhangban történt. A szerződést mindkét parlamenti kamarában jóváhagyták, és várjuk a köztársasági elnök aláírását. Remélem, végleges, határozott és szabályszerű lesz. Az a tény, hogy a Cseh Köztársaságban nem tartottak népszavazást a szerződés jóváhagyásáról, teljes egészében a Cseh Köztársaság belső ügye, továbbá teljességgel összeegyeztethető a cseh alkotmánnyal, és tökéletesen megfelel annak. Ezzel véget is ér a belügyekről szóló kitérőm.

Szeretném megköszönni a sok felszólalónak, akik dicsérték a cseh elnökség által elért folyamatosság szintjét. Magam fontos kihívásnak tekintetem ezt a kabinetem és saját magam számára is. Próba volt ez az új kabinet, és minden miniszter és szakértői csoport számára, és mindenki sikerrel vette az akadályokat – ahogyan ez elhangzott a beszédemben és egyes tisztelt képviselők méltatásában is. Úgy tekintetem az elnökség idejéből rám eső harmadra, mint személyes feladatomra, és örömmel tölt el, hogy a cseh elnökség becsülettel helytállt.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) A Bizottság elnöke, a Tanács soros elnöke, hölgyeim és uraim, büszke vagyok rá, hogy a cseh elnökség úgy fog bevonulni az EU történetébe, mint a szolgálatkész, szakértő, elfogulatlan és jól felkészült vezetés mintája. Az európai média és a cseh ellenzék részéről érkező vagdalkozó kritikák dacára a csehek sikeres megállapodásokat kötöttek több tucat jogalkotási előírásról. A csehek ezt féldőben teljesítették – mielőtt a Parlament ülészaka véget nem ért volna a választások miatt. A megállapodásokban többek között a roaming, az energiacsomag és a válság elleni küzdelmet támogató intézkedések szerepeltek. A csehek voltak azok, akiknek végül sikerült megtörni a jeget a munkaerő-igényes szolgáltatásokra alkalmazandó alacsonyabb áfakulcs bevezetésével, ami növekedést elősegítő és válságellenes intézkedés. A cseheknek továbbá sikerült nemcsak közreműködni az Oroszországból Európába érkező olaj- és gázszolgáltatások újraindításában, hanem megállapodásra jutni a Nabucco déli gázcsővezetékéről, és a Bizottság elnökével együtt aláírásra előkészíteni azt.

Sajnos a cseh elnökség a politikai bizonytalanság példjaként is be fog vonulni az EU történetébe, mert a szociáldemokrata Paroubek saját ambícióit az EU érdekei elébe helyezte, és – néhány köpönyegforgatóval együtt – sikeres elnökségének félidejében előkészítette a cseh kormány bukását. Szeretnék köszönetet mondani Topolánek és Fischer miniszterelnök urak csapatainak, csakúgy, mint a brüsszeli cseh küldöttségnek az EU és a Cseh Köztársaság érdekeinek támogatásában folytatott kemény munkájukért. E csapatok megmutatták, hogy ezek az érdekek nem kölcsönösen kizárólagosak, még válság idején sem. Továbbá meggyőzték többek között a francia elnököt, hogy a protekcionizmus csúnya szó. Ezért szeretnék gratulálni Önöknek és mindannyiunknak.

Most pedig szeretném felkérni a svéd elnökséget, hogy azonnal kezdjen tárgyalásokat arról, hogy függesszék fel a cseh állampolgárok kanadai vízumkötelezettségét. Úgy vélem, ezek a megbeszélések szintén sikerrel fognak zárulni. Végtére is a szolidaritás az Európai Unió legnagyobb erőssége.

Edite Estrela (S&D). - (PT) Elnök asszony, Fischer miniszterelnök úr kijelentette, hogy a cseh elnökség igen sikeres volt. Fischer úr, sajnálom, de azt kell, mondjam, nem értek egyet. A miniszterelnök úr a legkevésbé felelős ezért, de a cseh elnökséget egyáltalán nem az egyetértés jellemezte. Először említeném a műalkotások

körüli ellentmondásokat, amelyek kedveztek a művészeknek, de az elnökségnek nem. Aztán ott volt a belpolitikai bizonytalanság, amely foltot ejtett az Európai Unió imázsán, vagyis mindannyiunkén. Fischer úr, igaz, hogy a Cseh Köztársaságnak sikerült jóváhagynia a Lisszaboni Szerződést, ám még mindig hiányzik róla Václav Klaus elnök aláírása, és abban mindannyian egyetértettünk, hogy egy euroszkeptikus elnökkel az élen vinni az Európai Unió elnökségét, egyáltalán nem segít. A cseh elnök több jelét adta euroszkepticizmusának, elsősorban azzal, hogy elutasította az EU-zászló kitételét. Ennél is fontosabb azonban, hogy még nem írta alá a Lisszaboni Szerződést. Ez tiszteletlen gesztus felénk és Európa népe felé.

Mindemellett a cseh elnökség különösen rossz nyomon járt a szülési szabadságról szóló irányelvet illetően. Tudom, miről beszélek, mert én voltam a jelentés előadója. Az elnökség rendkívül negatívan állt ehhez a témához, amihez nagyban hozzájárult Lulling asszony, aki bojkottálta a jelentésemről szóló szavazást. A cseh elnökség ellene volt annak, hogy az anyasági szabadság idejét húsz hétre hosszabbítsák, továbbá ellene volt az apasági szabadságnak is, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy biztosítsa a családi kötelezettségek megosztását férfiak és nők közötti, és így módon támogassa a nemek közötti egyenlőséget.

Miniszterelnök úr, a férfiakra ugyanolyan szükség van otthon, mint a nőkre a munkaerőpiacon. A férfiaknak ugyanolyan joga van látni gyermekeik fejlődését, mint a nőknek élvezni karrierjük sikerét. Miniszterelnök úr, kérem, ne becslje le a nők jogait vagy szakértelmét.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Elnök asszony, tavaly az emberek borzasztóan nagy számban szavaztak a Lisszaboni Szerződés ellen, mivel úgy gondolták, egy jobb Európát is meg lehet valósítani: egy demokratikus és felelős Európát; a munkavállalók jogait pártoló Európát, amely védi a közszolgáltatást, és amely pozitív szerepre törekszik a világban.

Azt mondták nekünk, hogy az Európai Tanács kötelező érvényű garanciacsomagban állapodott meg, amely válasz az ír nép aggodalmaira, ám amit közzétettek, az mindössze a Lisszaboni Szerződés világossá tétele. Semmilyen lényegi változtatás nem esett benne.

Amikor októberben újra szavazunk e kérdésről, tökéletesen ugyanarról a szerződésről fogunk szavazni, amelyet tavaly elutasítottunk – egyetlen módosítás, egyetlen kiegészítés, egyetlen kitörölt rész nincs benne. Ugyanarról a Lisszaboni Szerződésről szavazunk, amelyet a szavazók 53%-a elutasított.

Egy új korban új szerződésre van szükségünk.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, hálás vagyok a cseh elnökségnek az erőfeszítéseikért, amelyeket talán pontosan úgy lehet értelmezni, mint annak a helyzetnek a példázatát, amelyben jelenleg intézményeink leledzenek.

Mindannyian elismerjük, hogy az Európai Unió az egyetlen lehetséges platform arra, hogy megbirkózzunk a főbb kihívásokkal, amelyekkel szembesülünk. Senki sem gondolhatja például, hogy Málta egymagában, vagy Olaszország az 5000 km-es partszakaszával meg tudja oldani a bevándorlás problémáit, ahogyan sok más ország sem boldogul az energiaellátással kapcsolatos problémákkal.

Mindazonáltal pontosan a cseh elnökség példája – nevezetesen a komoly belső nehézségekkel, sőt, Európa eltérő értelmezéseivel való küzdelem – az, ami által jobban megértjük, mire kérnek bennünket. Én nem hoztam ma reggel zászlót magammal, de azt biztosan tudom, hogy bizalmatlan vagyok a korlátozott nacionalizmussal szemben, és bizalmatlan vagyok a bürokratikus szörnyekkel szemben, amelyek kiölik az érzést politikai tapasztalatunkból, és elfeledtetik velünk, mi volna az elérni kívánt cél.

Az az igazság, hogy megfizetünk a határozatlanságért. Tragikus árat fizetünk azért, mert nincs bátorságunk meghozni egyes döntéseket, amelyek manapság nagy jelentőségű döntések, és talán ez látszik abban is, hogy jelen pillanatban nincs erőnk megbirkózni a legsürgetőbb helyzettel, amely pedig egy rendkívül problematikus, új parlamenti időszak kezdetéhez kötődnek.

Ugyanakkor úgy vélem, nagyszerű lehetőség áll előttünk. Egyesek jobban szerepeltek ezen a választáson, mint mások, ám mindannyian tudjuk, hogy képtelenek leszünk megfelelni bármely kihívásnak, ha nem dolgozunk együtt. Ezért úgy gondolom, fel kell vállalnunk a felelősséget, és megadnunk ezeknek az intézményeknek az erőt, hogy képesek legyenek újból kapcsolatba lépni a polgárokkal, mert egy biztos: amiért a leginkább megfizetünk, az az, hogy fizetnünk kell, mert ez polgáraink elidegenedéséhez vezet, akik így elhatárolják magukat eszményeinktől.

Jiří Havel (S&D). – (CS) Miniszterelnök úr, elnök asszony, a Bizottság elnöke, hölgyeim és uraim, azért gyűltünk itt ma össze, hogy értékeljük az előző elnökséget. Ez az elnökség kétarcú volt. Egyiket se feledjük,

még ha vannak is dolgok, amelyeket szívesen felednénk. Sokan arról panaszkodnak, hogy a cseh elnökség nem volt elég aktív a pénzügyi válság elleni harcban. Mások Klaus elnök ellentmondásos parlamenti beszédére emlékeznek. Megint mások arra panaszkodnak, ahogyan Barack Obama válságkezelő programját tapintatlanul a pokolba vezető útként emlegették. Ugyanakkor a cseh elnökség alatt történt néhány határozott előrelépés is. Emlékezzünk csak például a környezetvédelmi csomagra és a Lisszaboni Szerződés elfogadásának ügyében tett előrelépésre. A cseh elnökségnek két arca volt, és szimbolikusan két vezetője is. Kettejük közül ma a sikeresebb áll Önök előtt. Miniszterelnök úr, szeretném megköszöni az Ön és kormánya erőfeszítéseit, ahogy szeretném megköszönni az európai és cseh intézmények tisztviselőinek munkáját is. Hölgyeim és uraim, nagy tapsot kérek a miniszterelnök úrnak és a Cseh Köztársaságnak.

Joe Higgins (GUE/NGL). - Elnök asszony, ezt a Parlamentet egy cinikus nagykoalíció uralja, amely az európai kapitalizmus fő pártja, az Európai Néppárt, és azok közt a baloldalinak álcázott szociáldemokraták közt jött létre, akik valójában ugyanazt a neoliberális menetrendet pártolják, amely a dolgozó emberekkel akarja megfizettetni a nemzetközi kapitalizmus jelenlegi válságát.

Ez a nagykoalíció most rá akarja kényszeríteni a Lisszaboni Szerződést az ír népre és Európa népére, mert Lisszabon képviseli a neoliberális menetrendet – beleértve a munkavállalók jogai elleni támadásokat –, a militarizálás bővítését és a hadiipart. Az íreknek adott úgynevezett garanciák semmin nem változtatnak, semmit nem jelentenek, és nem érintik a lényegét.

Ír szocialistaként kihívást intézek ehhez a koalícióhoz. Felkérem Buzek elnök urat, Barroso urat, Schulz urat és Verhofstadt urat: jöjjenek el szeptemberben Írországba, vitázzanak velünk munkavállalókból álló hallgatóság előtt arról, miért kellene nekik támogatniuk a lisszaboni projektet, amely teljes egészében ellent mond az ő érdekeiknek.

– (GA) Legyenek felkészülve arra, hogy Írországbán élénk kampányt folytatunk a Lisszaboni Szerződés ellen. Több millió európai nevében fogunk beszélni, akiknek nem volt alkalmuk a Lisszaboni Szerződés ellen szavazni, amely ahelyett, hogy az európai népek többségének hasznára jött volna létre, a bürokraták, nagyvállalatok és a hadiipar hasznát tartja szem előtt.

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

Manfred Weber (PPE). – (DE) Elnök úr, miniszterelnök úr, a Bizottság elnöke, hölgyeim és uraim, e vita alatt sokan kifejezték hálájukat a cseh elnökség felé, hogy mégis sikerült néhány projektet befejeznie, igazgatási szempontból, hivatali idejének végére.

Komolyan felteszem magamnak a kérdést: tényleg ilyen szerények lettek az elvárásaink? A politikában dolgozunk. Amit valójában várunk az elmúlt évtizedek legnagyobb gazdasági válságában, amelyet ráadásul környezetvédelmi kihívások súlyosbítanak, az egy olyan elnökség, amely vezetői szerepet és elképzelést mutat fel. Ez az, amit valójában várunk. Láttuk, hogy az igazgatási munkát teljesítették, ám van, ami a hivatali idő végén még mindig terítéken van. Én igazán többet vártam volna.

Miniszterelnök úr, ha találkozik ma este Klaus elnök úrral, kérem, mondja meg neki, hogy hat hónapja volt, hogy világossá tegye a cseh nemzeti identitást és szuverenitást Európa számára azáltal, hogy erős vezetésről tesz tanúbizonyságot. Itt a Parlamentben természetesen támogatta a nemzeti szuverenitás jelentőségét. A lehetőséget viszont elszalasztotta.

Mairead McGuinness (PPE). - Elnök úr, csak egy percünk van, ezért félreteszem a tréfát. Szeretném megvédeni az Ön becsületét egyik ír kollégám, Joe Higgins szavaival szemben. Emlékeztetném Higgins urat, hogy Ön, a szolidaritási mozgalomban végzett munkája során védte a munkavállalókat és azok jogait, és azt gondolom, a történelmi tényeket figyelembe kellene vennünk ebben a Házban. Egy kis ellentmondás nem rossz dolog, ám igazán rendkívüli, hogy ma reggel Nigel Farage ül az egyik oldalon, míg Sinn Féin és Joe Higgins a másikon – a szélső jobb és a szélső bal képviselőiben –, akik a Lisszaboni Szerződés ellen beszélnek.

Úgy vélem, már ennek elegendő oknak kellene lennie a legtöbbször számára, hogy megszavazzuk a Lisszaboni Szerződést, és az ír szavazók számára is, akik október 2-án döntenek majd, hogy meghallgassák azokat a hangokat, amelyek arra biztatják őket, hogy nemmel szavazzanak, és hogy nagyon figyeljenek, hogy megítélhessék, mi mellett állnak ki, valamint meghallgassák az értelem hangjait, és eltöprengjenek azon, hogy az Európai Unió nagyon jó volt Írországnak, és Írország nagyon jó volt neki, és a Szerződés támogatásával továbbra is Európa szívében maradunk.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Elnök úr, Fischer úr, Barroso úr, az Ön elnöksége, Fischer úr, újra csak rámutat, milyen sürgető is az Európai Unió számára, hogy szilárd elnöksége legyen. Mi több, ez az, amiről a Lisszaboni Szerződés gondoskodik.

Úgy vélem, Ön meglehetősen csendes, Fischer úr, holott szeretném tudni a véleményét a trojka programjáról, amelyet az Ön kormánya 2008 júniusában írt alá Franciaországgal és Svédországgal. Továbbá kíváncsian várjuk, hogy beszámoljanak Svédország munkaprogramjáról ugyanezzel a kérdéssel, mégpedig különösen a következő három témával kapcsolatban: a dohai program, a millenniumi fejlesztési célok és az Unió a Mediterráneumért.

Mik az érzései ezzel az okmánnyal kapcsolatban, Fischer úr, és hogyan értékeli Ön a trojkát, amely immár az első jele az Európai Unió szilárd elnökségének?

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Elnök úr, képviselőtársaim! Rendkívül tanulságos volt Európa jövője szempontjából az a rövid, de éles vita, amely Farage frakcióvezető úr és Barroso elnök úr között lezajlott. Leplezetlenül tette világossá, hogy az az út, amelyet a Lisszaboni Szerződés alapján megnyitnak, az a nemzetállamok felszámolását tűzte ki célul, hiszen miért is háborodott volna föl Barroso elnök úr, hogy ebben a teremben egy nemzeti zászlót lát. A mi célunk természetesen ugyanaz, Európa közös célja, de olyan módon, hogy mi világossá akarjuk tenni, hogy a jelszó helyett, ami itt áll, „Egyesülve a sokféleségben” mi arra törekszünk, hogy együttműködve a sokféleségben, és ez azt jelenti, hogy kiállunk a nemzetek megmaradása mellett, és ilyen keretek között kívánunk a közös Európáért működni.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, szeretném még egyszer kijelenteni, hogy az adott körülmények között, amelyekért sem Topolánek miniszterelnök úr, sem Fischer miniszterelnök úr nem volt felelős, a Tanács Elnöksége sikeresebb volt, mint amilyennek tűnt, és szeretném Saša Vondrának is megköszönni, hogy előkészítette az elnökséget.

Szeretnék egy további megjegyzést tenni, válaszul Higgins úrnak. A Lisszaboni Szerződés horizontális szociális záradékot tartalmaz. Több szociális jogot kapunk, és az alapjogi chartát. Ha nem fogadjuk el ezt a szerződést, akkor kevesebb joggal rendelkező Európánk lesz. Úgy vélem, ezt kellene világossá tenni, hogy Írország népének ne mond hassanak több hazugságot. El kell mondanunk az igazságot. A Lisszaboni Szerződés nélkül csak a Nizzai Szerződés marad, amely kevesebb szociális jogot jelent Európának. Ezért véget kellene vetni ennek a szörnyű kampánynak, és el kellene mondani az ír népnek az igazságot.

(Taps)

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Elnök úr, szeretnék rámutatni arra, hogy a cseh elnökség nemcsak, hogy többet ért el, mint amennyit feltételeztek róla, hanem nagyon változatos is volt. Kiváló tisztviselők és kimagasló miniszterek, mint Karel Schwarzenberg, Saša Vondra, Ondřej Liška és mások, csakúgy, mint Fischer miniszterelnök úr, kitűnő munkát végeztek. Szeretném ezt megköszönni nekik. Ennek az országnak csupán egyetlen problémája van, ez pedig Klaus elnök úr, aki súlyosan károsította országát, tudatosan és szándékosan aláásva ezt a sikeres elnökséget. Szeretném megköszönni Fischer miniszterelnök úrnak, hogy ezt mesteri módon elhárította, saját maga elment a brüsszeli csúcstalálkozóra, és sikeresen végigvitte a Tanács ezen elnökségét.

Jan Fischer, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ezúttal valóban nagyon rövid lesz a válaszom. Szeretném megköszönni, hogy részt vettek ezen a megbeszélésen. Beszédeik újra megmutatták az európai vélemények sokféleségét és a különböző gondolatok emelkedettségét; milyen nehéz és egyszersmind mennyire szükséges, hogy valamilyen közös nevezőt és közös hangot találjunk. Ugyanakkor úgy vélem, ez a sokféleség erőt ad a kontinensünknek, az integrációs folyamatnak, és hozzánk tartozik. Önök kétségtelenül tovább viszik majd magukkal álláspontjukat, elemző szempontjaikat és értékeléseiket erről a helyről, és talán nem áll módomban befolyásolni Önöket, minthogy ez nem egy elméleti vita. Mind kormányom és – mondjuk csak ki – mind az előző kormány megtett mindent, amit csak lehetett, hogy teljesítsék elnökségünk programját és menetrendjét, és mindezt állhatatosan tettük, tekintet nélkül arra, milyen előrelépést tett a Cseh Köztársaság a Lisszaboni Szerződés jóváhagyása terén. Szeretném ezt nagyon világossá tenni. Ami a trojkát illeti, és a trojkabeli munkában Franciaország, a Cseh Köztársaság és Svédország vesz részt, nagyra értékelem. Nagyon szorosan együtt tudtunk működni a napi menetrendben. Ez a mechanizmus óriási mértékben hozzájárul az elnökség folyamatosságához és zökkenésmentes átadásához, és nagyra értékelem. Ami a cseh elnökség ambícióit illeti, és amennyire az elnökség technokrata volt, vezetői szerepet töltött be, előremutató vagy bármi volt is – biztos vagyok benne, hogy volt elképzelése az EU-ról, volt programja, és az is bizonyos, hogy ezt a programot vége is hajtotta. Az Önök feladata megítélni, milyen sikeresen valósította ezt meg. A magam részéről ugyanakkor továbbra is szilárdan hiszem, hogy ez az

elnökség elérte célkitűzéseit és beteljesítette ambícióit, jóllehet mindig lesznek kritikák, és területek, ahol – bármilyen okból kifolyólag – hiányosságaink voltak. Még egyszer szeretném megköszönni Önöknek a vitát és a bíráló megjegyzéseket, és szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik megértésüket és nagybecsülésüket fejezték ki, úgy politikai, mind személyes szinten. Még egyszer sok sikert kívánok Önöknek munkájukhoz!

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, elhangzott néhány konkrét kérdés.

Először is a Cseh Köztársaság Kanadába utazó állampolgárai számára újra bevezetett vízumkényszer tekintetében a Bizottság sajnálatát fejezi ki. Megvitattam ezt a kérdést a kanadai miniszterelnökkel a G8-ak legutóbbi találkozója alkalmával. Úgy gondolom, ez az intézkedés ideiglenes lesz, és remélem, hogy a Cseh Köztársaság és Kanada közötti teljes körű vízummal történő utazás hamarosan helyreáll.

Felkértem Barrot biztos urat, hogy ennek megvitatása érdekében találkozzon a cseh tisztviselőkkel, és úgy tudom, hogy a Bizottság tisztviselői és a cseh külügyi tisztviselők találkozója tegnap Brüsszelben lezajlott. Ebből kiindulva a Bizottság körültekintően meg fogja vizsgálni a helyzetet, és beszámol erről a vízumviszonyosságról szóló jelentésben, amelyet valószínűleg 2009 szeptemberében tesznek majd közzé. A cseh kormánnyal együttműködve tanácskozni fogunk a kanadai hatóságokkal, hogy minél többet megtudjunk a döntésük mögött meghúzódó indokokról, és minden szükséges erőfeszítést megteszünk, hogy visszaállítsuk a vízummentes utazást.

A pénzügyi piac szabályozásának és felügyeletének kérdését illetően, amely szintén felmerült a vita során, természetesen még itt van a teljesítendő menetrend, nevezetesen az, amelyet az Európai Tanács ülésén – az általam a magas szintű munkacsoporttól megrendelt – de Larosiére-jelentésen alapuló konszenzusként elfogadtak, ám figyelembe kell vennünk az ügyben történt előrelépést is.

A Bizottságnak a tőkekövetelményekről, a betétbiztosításról, a hitelminősítő intézetekről és a biztosítási ágazat fizetőképességi irányelvéről szóló javaslatait az Európai Parlament és a Tanács már elfogadta. A Bizottság jogszabálytervezetet mutatott be a fedezeti alapokról és a magántőke-alapokról, továbbá a banki ágazatban történő értékpapírosításról és ellentételezésről. Immár az Európai Parlamenten és a Tanácson a sor, hogy – amennyiben egyetért vele – mihamarabb elfogadja azt.

A vita során felmerülő további kérdés volt a protekcionizmussal való szembeszállás. Valóban, igen jelentős téma volt ez a március 1-jei Európai Tanácson. A 2008-as év második felében veszélyes hajlam mutatkozott a protekcionista belső intézkedésekre az Európai Unióban. Úgy vélem, tisztességes kimondani, hogy a cseh elnökség és sok tagállam világossá tette, hogy nem fogadhatjuk el a belső piacunknak ezt a fajta feldarabolását, ezért a hónapok alatt folyó egyeztetések szintén igen fontos fejlemények voltak.

Végül a Lisszaboni Szerződés parlamenti jóváhagyását ért kritikákkal kapcsolatban hadd mondjam meg Önöknek, fel nem foghatom, hogy valaki, akit megválasztottak egy parlamentbe, hogyan kérdőjelezheti meg egy szerződés parlamenti jóváhagyását. A parlament a demokrácia alapja, és a parlamenti jóváhagyás ugyanolyan legitim, mint egy népszavazás.

(Taps)

Elnök. – Szeretnék újra köszönetet mondani a Cseh Köztársaság miniszterelnökének az elnökségeért, az összefoglalójáért, és a mai vitában való részvételéért.

A vitát lezárom.

(Az ülést 10.35-kor felfüggesztik és 10.40-kor folytatják.)

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A világ jelenleg a kapitalizmus egyik legkomolyabb válságával néz szembe, amelynek drámai következményei vannak a munkavállalókra és általában az emberekre nézve.

Az EU-ban a válság a neoliberais intézkedések eredménye, amelyek gyakorlata továbbra is folyik. Ezeket a politikákat gondosan őrzik a Szerződések és az úgynevezett „lisszaboni stratégia”, amelyet a Lisszaboni Szerződés megpróbál nagyobb mélységben és területen intézményesíteni. Ahelyett, hogy megfelelő módon küzdene a válság okaival, a Tanács azon politikák alapvető irányvonalait hajtogatja, amelyek a válságot okozták, ami nyugtalanító és felelőtlen kísérlet arra, hogy minden bizonyíték ellenére ezeket a politikákat folytassák. Ennek eredményeképpen a Tanács a következőket támogatja:

- a Lisszaboni Szerződés elfogadásának szándékát, immár a félrevezetés eszközével élve, amely szerződést úgy akarnak elfogadtatni, hogy másnak tüntetik fel az írek által egyszer már elutasított dolgot;
- a tőke szabad és szabályozatlan áramlását, és offshore pénzügyi központok létezését;
- a piacok liberalizációját, a közszolgáltatások privatizációját és a gazdaságban növekvő pénzügyi dominanciát;
- a munkaügyi kapcsolatok deregulációját, a munkabérek elértéktelenedését, a kizsákmányolás erősödését és a rugalmas biztonság védelmét;
- a munkanélküliség elleni megfelelő küzdelem kudarcát, azáltal, hogy továbbra is óriási összegeket irányít a pénzügyi ágazat támogatására anélkül, hogy ugyanilyen figyelmet szentelne a termelő ágazatoknak.

5. A svéd elnökség féléves tevékenységének programja (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács hivatalban lévő elnökének nyilatkozata a svéd elnökség munkaprogramjának bemutatásáról.

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők, engedjék meg, hogy először is gratuláljak Önöknek új elnökük megválasztásához. Örömmel várom, hogy együtt dolgozzam Jerzy Buzek úrral a svéd elnökség ideje alatt – és természetesen utána is.

Megtiszteltetés számomra, hogy a Tanács soros elnökeként fordulhatok az Európai Parlamenthez. Tisztában vagyok vele, hogy Önöknek közel a felét először választották meg ebbe a közgyűlésbe. Így Önök közösen 500 millió európai polgárt képviselnek. Sokat várnak Önöktől.

Egy kihívásokkal teli időszakban fordulok Önökhöz. Az uniós együttműködés ritkán volt ennél nehezebb és ilyen sokféle próbának kitéve. Rövidtávú célunk, hogy zökkenőmentes átállást biztosítsuk az új szerződésre – a Lisszaboni Szerződésre. Jelenleg és egy kissé hosszabb távon folytatnunk kell a pénzügyi és gazdasági válság kezelését. A felszín alatt fenyeget a fokozódó éghajlatváltozás, amely hosszú távon a legnagyobb kihívás számunkra.

Egy dolog világos. Amennyiben a svéd elnökség meg akar birkózni a sok kihívással, amellyel szembesül, Önökkel vállvetve kell dolgoznunk – Önökkel, akik az európai demokrácia szívében munkálkodnak. Számítunk az Önök támogatására és együttműködésére, és arra, hogy fel vannak készülve rá, hogy együtt küzdjünk meg a kihívásokkal.

Amikor az EU történetéről beszélünk, hajlamosak vagyunk azt mondani, hogy az együttműködés egy olyan Európában teremtette meg a béke alapját, amelyet gyakran ennek ellentéte jellemzett. Szeretném elmondani Önöknek, hogy nagyapám svéd katona volt, aki a norvég határon teljesített szolgálatot a második világháború idején – egy olyan háború idején, amelyben Svédország semleges maradt. Amikor legközelebb került a háborúhoz, akkor is csak ritkán és halványan látott belőle valamit – biztos távolságból. Hosszú időn át ennyi volt Svédország kapcsolata Európával: távolról megfigyelni.

Míg a második világháború után Európa romokban hevert, Svédország érintetlen maradt. Gazdaságilag erősebbek voltunk – de nem voltunk benne az európai közösségben. Húsz évvel ezelőtt elvágták az Ausztria és Magyarország közt feszülő szögesdrótot. A berlini fal leomlott, és Európa csaknem egyik napról a másikra átalakult. Ekkor néhány ország nekivágott egy olyan útnak, amely eredményeképpen ma 27 ország képviselője ül ebben a teremben. Svédország egyike volt ezeknek az országoknak.

Aki későn csatlakozik, annak időre van szüksége, hogy felzárkózzon. Az 1980-as évek utolsó éveiben Svédországban kezdett megérni az Európa felé való politikai elköteleződés. Lassan kezdték felismerni, hogy Svédország közel van Európához és függ tőle. Svédország külügyminisztere, Carl Bildt meghatározó szerepet játszott abban a munkában, amely Svédországot bevitte az európai közösségbe – más szavakkal elfogadta a nyitottságot, a globalizációt és a szabad kereskedelmet. Az a szilárd meggyőződés vezette őt, hogy Svédország Európához tartozik.

Tizennyolc évvel ezelőtt tagságért folyamodtunk az Európai Unióhoz. Végre megérett bennünk a meggyőződés, hogy az emberek életét és a jövőnket úgy szolgálhatjuk a legjobban, ha együttműködünk, és közösséget alkotunk másokkal, hogy van mivel hozzájárulnunk a közösséghez – és hogy sokat kell tanulnunk. Többé már nem féltünk együttműködni. Mertünk része lenni Európának.

Innentől kezdve, a Svédország számára forradalmi 1980-as évek közepétől mélyült el az én politikai elköteleződése is. Erősen vágyódtam Európára, ahogyan sok, az én generációmhoz tartozó svéd politikus is. Emlékszem, hogy a svéd parlament fiatal, frissen megválasztott képviselőjeként meghívtak az Európai Parlamentbe. Ebből jól látszott a Parlament nyitottsága és hozzáférhetősége – annak ellenére, hogy abban az időben Svédország még nem volt az Unió tagja.

Néhány évvel később, 1997-ben, miután Svédország csatlakozott az Unióhoz, a PPE Képviselőcsoport ifjúsági szervezete, az EPP Ifjúság megalakításán dolgoztam, amelynek én magam lettem az első elnöke. Ez lehetővé tette számomra, hogy lássam, hogyan zajlik az európai együttműködés a gyakorlatban. Együtt kerestünk európai megoldásokat európai problémákra. Nemcsak egymást ismertük meg, hanem egymás történelmét és kultúráját is. Ekkor ismerhettem meg Európa fővárosait – és össze sem tudom számolni, hány templomot látogattam meg Európában ezen időszak alatt.

Húsz év alatt Svédország a távolból figyelő pozícióból eljutott oda, hogy aktív tagja legyen az európai együttműködésnek. És ez hatással volt a svéd lakosságra is. Tíz évvel ezelőtt három svédből egy gondolta úgy, hogy az EU-tagság jó az országnak, ám ugyanennyien gondolták az ellenkezőjét is. Mára ez az arány megfordult. A svédek közel kétharmada úgy véli, hogy az EU-tagság jó Svédországnak. A júniusi európai parlamenti választásokon a svédek több mint 45 százaléka ment el szavazni. Ez 8 százalékkal több, mint 2004-ben volt, és magasabb az európai átlagnál. Ma Svédország olyan ország, amely értékeli és pozitívan ítéli meg az EU-tagságot. Kicsit későn ébredtünk, de keményen dolgoztunk, hogy felzárkózzunk. Győzelem ez mindenki számára, aki hisz az európai együttműködésben.

(Taps)

Elnök úr, tisztelt képviselőtársak, saját generációnk sorsának kérdésével nézünk szembe – egy társadalmi problémával, amely sok mástól eltérően lassan növekszik – ám kizárólag rossz irányba. Bolygónk lázas beteg. Hőmérséklete emelkedik – és rajtunk múlik, hogy reagáljunk. A grönlandi jégtakaró minden évben több mint 100 km³-rel csökken. A nyugat-antarktiszi jégsapka egyre gyorsuló ütemben olvad. Tudjuk, hogy a zsugorodó grönlandi jégtakaró egymaga okozhat akár kétméteres tengerszint-növekedést. Drámai lesz a hatása. Ha a tengerszint csupán egy métert növekedne a világon mindenütt, csak Ázsiában százmillió ember kényszerülne elhagyni otthonát. A bangladesi, a kelet-kínai és a vietnámi emberek vannak a legnagyobb veszélyben.

Ennek azonban további komoly következményei is lehetnek. Megváltozik az időjárás, ami sok állat- és növényfaj eltűnését eredményezheti. Ez lesz a helyzet még akkor is, ha az ENSZ 2°C-os előirányzott tartományán belül maradunk, amit a múlt héten mind a G8, mind a legnagyobb gazdaságok fóruma megerősített L'Aquilában. Éghajlatunkat egyszerre veszélyezteti az, hogy fosszilis üzemanyagokat használunk, és hogy függünk tőlük. Ez a rossz hír. Akkor tehát mi a jó?

Bár az idő rövid, még mindig a mi oldalunk áll. Ugyanakkor most kell cselekednünk. Minden készen áll, hogy bővítsük a megújuló energiaforrások körét, és rendelkezésünkre áll az energiahatékonyságot növelő technológia. A Nemzetközi Energiaügynökség szerint már rendelkezünk a szükséges technológiával ahhoz, hogy olyan intézkedéseket valósítsunk meg, amelyek célja, hogy a hőmérsékletemelkedés ne haladja meg a 2°C-os előirányzott tartományt.

Ezenfelül az éghajlatváltozást gátló intézkedéseknek rendkívül hasznos mellékhatásai vannak – ezek a hatások már önmagukban igazolják az intézkedéseket. Amennyiben kevesebb energiát fogyasztunk, pénzt takarítunk meg. Javítjuk az államháztartást, mindeközben a háztartásoknak nagyobb erőforrások állnak majd rendelkezésre. Ha megújuló energiaforrásba vagy energiahatékonyságba fektetünk, javítani fogjuk az energiabiztonságunkat. Kevésbé függünk majd olyan országokból való behozataltól, amelyek olykor politikailag és gazdaságilag egyaránt bizonytalanok. A zöldgazdaságba való befektetéseink új munkalehetőségeket teremtenek, és az elkövetkező évtizedekben előreviszik a növekvést.

Engedjék meg, hogy konkrét példával éljek. Januárban sok EU-tagországot érintett az ukrajnai földgázbeszerzési válság. Múlt héten beszéltem Juscenko elnök úrral arról, hogyan próbálhatjuk meg elkerülni, hogy újra hasonló dolog történjen. Fontos ugyanakkor, hogy képesek legyünk a nézőpontváltásra is. Ha Ukrajna annyit fektetne az energiahatékonyságba, hogy elérje a Cseh Köztársaság és Szlovénia szintjét, a megtakarított energiamennyiség megfelelné az egész országnak az Oroszországból érkező, saját használatra szánt földgázimportjának. Ukrajna ilyen módon tökéletesen függetlenné válhatna az oroszországi földgázimporttól, és ezenfelül rengeteg pénzt is megtakaríthatna – mindössze azáltal, hogy javít saját energiahatékonyságán. Itt kell keresnünk a válaszokat azokra a kérdésekre, amelyekben az éghajlat érintett.

(Taps)

Tizenkét évvel ezelőtt Kiotóban megalakult a hajlandók koalíciója. Az önkéntes megállapodások azonban nem elegendők. Amennyiben az a célunk, hogy sikerüljön tető alá hozni egy éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást, akkor a Kiotótól Koppenhágáig tartó út a hajlandók koalíciójából indulva el kell jutson oda, hogy mindenki felelősségévé váljék.

Hogyan érjük ezt el? Európának együtt és közösen kell cselekednie. Vezetői szerepet kell mutatnunk, és be kell tartanunk az ígéreteinket. Európának döntő szerepe van abban, hogy rávegyen más országokat arra, hogy csatlakozzanak egy nemzetközi megállapodáshoz. Meg kell állapítanunk a gázkibocsátás árát az egész világra kiterjedően. Országos szinten adót kell kivetnünk a szénre és el kell kezdenünk a kibocsátás-kereskedelmet. Ezáltal környezetbarát alternatívák jelennek majd meg. Amennyiben a fosszilis tüzelőanyagok használatának árát anélkül szabják meg, hogy figyelembe vennék az éghajlatra tett hatásukat, a globális felmelegedés folytatódni fog. Nem jelennek meg az alternatívák. És az energiahatékonyság növelését célzó intézkedések sem lesznek gazdaságilag jövedelmezőek.

Ez azonban nem elég. Szélesebb körű válaszra van szükségünk a „hogyan?” kérdésre. Nem elégséges, ha csak az országok azon csoportjában korlátozzák a kibocsátást, amelyek önként egyetértenek a csökkentéssel, ha ezek összességükben mindössze a kibocsátás 30%-áért felelősek. Az sem elég, ha olyan megoldások születnek, amelyek a legfejlettebb országoknak szóló korlátozásokon alapulnak. Még ha az úgynevezett I. mellékletbeli országok nullára csökkentenék is kibocsátásukat, a fejlődő országok gyorsan növekvő kibocsátása miatt még mindig meghaladnánk a 2°C-os célt.

Ezért kell megvitatnunk a fejlődő országokban történő befektetések finanszírozását. Gyors technológiaátadást kell biztosítanunk, meg kell győződününk arról, hogy a fejlődő országok is vállalnak kötelezettségeket arra nézve, hogy ellenőrzik a fejlődést, amelynek irányába jelenleg tartanak. Ezenfelül világos kötelezettségvállalásokra van szükségünk középtávon az Európán kívüli országoktól is. A kevesek felelősségének mindenki felelősségévé kell válnia.

Tudom, hogy az Európai Parlament felvállalja majd felelősségét. A svéd elnökség szövetségesünknek tekinti Önöket. Annak a történetét akarjuk megírni, hogyan hárult el az éghajlatváltozás veszélye, és ezt Önökkel együtt akarjuk megírni.

Elnök úr, tisztelt képviselőtársak, a gazdasági és pénzügyi válság futótűzként terjedt szét a világon néhány hét leforgása alatt. Egyesek figyelmeztettek erre, ám a legtöbbeket meglepetésként érte a válság – különösen annak kiterjedtsége és mélysége. A globális világban a problémák is gyorsan terjednek egyik helyről a másikra. A visszaesés ereje akkora, hogy senkinek nincs olyan csodaszere, amely segítségével gyorsan ki lehetne lábalni belőle. Az EU összehangolt cselekvése a legjobb eszköz, amely a válság okozta kihívásokkal szemben a rendelkezésünkre áll. Mi több, még mindig sok minden tönkremehet. Jelen körülmények között az EU sikeresen töltött be vezetői szerepet ebben a megpróbáltatásokkal teli időben. Megállapodtunk a bankok támogatási módjának garanciáiban és szabályaiban. Megállapodtunk a gazdaság élénkítését célzó közös fellendülési tervről.

Sarkozy elnök úr és a francia elnökség fontos szerepet játszott ebben a munkában, ám azt is ki kell emelni, hogy az Európai Parlamentnek ösztönző ereje volt. Az ősz most arra kell szánunk, hogy megvitassuk a további teendőket, amelyek átsegítenek bennünket a válságon. A gazdasági helyzet továbbra is nehéz, és az államháztartások jelenleg minden tagállamban meg vannak terhelve.

A Bizottság előrejelzése szerint az EU-n belüli deficit a következő évben meghaladja majd a GDP 80%-át. E felett nem hunyhatunk szemet, úgy téve, mintha nem jelentene gondot. Mindeközben nem szabad megelégednünk arról sem, hogy ezen számok mögött állásukért aggódó emberek vannak, akik arról tűnődnek, hogyan fizessék ki a háztartási költségeket és hogyan tartsák fenn az életszínvonalukat. A mi feladatunk választ adni nekik.

Amikor az európai lakosok milliói veszítik el állásukat és válnak kirekesztetté, egész jólétünk válik fenyegetetté, és mindez olyan időben következik be, amikor a jólétünk máris feszültségektől terhes. Hosszabb ideig élünk, miközben kevesebb ideig dolgozunk és kevesebb gyerekünk születik. Ha ez a tendencia folytatódik, ötven év múlva Európában kétszer annyi idős ember lesz, mint gyermek. Mit tehetünk tehát?

Vissza kell állítanunk a pénzügyi piacokba vetett bizalmat. Gyorsan hatékony felügyeletet kell létesítenünk, hogy megelőzzük a hasonló válságok jövőbeni előfordulását. A svéd elnökség munkájának célja, hogy az év végére megállapodást hozzon létre erről a Tanácsban. Számítunk az Önök segítségére abban, hogy ezt

gyorsan és minden kétséget kizáróan elérjük. Állampolgáraink nem fogják elfogadni, hogy rendszeresen az adóbevételekből mentsék meg a felelőtlenül cselekvő pénzügyi intézeteket.

Gyorsan meg kell oldanunk a növekvő államháztartási hiányok problémáját egy összehangolt kilépési stratégia és a stabilitási paktumhoz való fokozatos visszatérés által. Más különben a rövid távú bizonytalanságot tartós deficit követi majd. Erős megszorítások várnak ránk, ahogy az EU egyes részein már sor is került ezekre; nekünk, Svédországban, már van ebben tapasztalatunk. Tömeges munkanélküliség, társadalmi nyugtalanság és a növekvő adók általi nyomás vár majd ránk.

Szociális dimenziót kell biztosítanunk az európai politikához, amelynek alapja az egészséges államháztartás, és az, hogy mind több ember kerüljön a munkaerőpiacra. Messze ez a legjobb módja annak, hogy megőrizzük jóléti rendszerünket. Tudom, fontos ügy ez, nem utolsósorban itt, az Európai Parlamentben.

Tarthatatlan állapot, hogy tízből három munkaképes uniós polgár kizorul a munkaerőpiacról. Aktív munkaerő-piaci politikát kell kitűznünk célul, amely a jól működő társadalombiztosítási rendszerekkel együtt képes hatékonyan kezelni a változást. Meg kell erősíteni az egyének alkalmazhatóságát és azt a képességüket, hogy érvényesülni tudjanak a munkaerőpiacon. Ezenfelül aktivizálni kell a munkanélkülieket, és újra munkába kell őket állítani. Ha több ember dolgozik, több lesz a megszerzhető támogatás azok számára, akik nem dolgoznak. Továbbá összpontosítanunk kell a reformokra, a korszerűsítésre és az új körülményekhez való alkalmazkodásra. Az EU-n kívüli világ nem áll egy helyben. Óriási ütemben halad előre. Ezt el kell ismernünk és el kell fogadnunk.

Az EU lisszaboni stratégiájának felülvizsgálata hozzájárulhatna egy szükséges reformmenetrendhez. Ősszel kezdeményezni fogjuk ennek megvitatását.

A gazdasági válság nyomán felmerül a fokozott protekcionizmus gondolata. A WTO megerősíti, hogy a kereskedelemkorlátozó intézkedések száma jelentősen növekedett az utóbbi három hónapban. Ennélfogva üdvözlöm a dohai forduló újratekintéséről szóló L'Aquila-i megállapodást – annak biztosítása érdekében, hogy a világ országai újra a szabadkereskedelem-barát utat válasszák, amelyről tudjuk, hogy hosszú távon hasznos számunkra. A célunk legyen egy olyan EU, amely megerősödve kerül ki a válságból.

Elnök úr, tisztelt képviselőtársak, amikor Svédországban utazom és az EU-n belüli együttműködésről beszélek, kevés kérdést kapok az EU intézményeivel kapcsolatban. Ehelyett görbe uborkákról, tubákról és egyéb mindennapos dologról kérdeznek.

Mindazonáltal az intézményi keretek fontosak, mert meghatározzák, hogy mit és mely területeken tudunk lépni. A Lisszaboni Szerződés ratifikációja éppen ezért központi fontosságú. A szerződés az EU-t demokratikusabbá, átláthatóbbá, hatékonyabbá teszi, és nagyobb befolyást biztosít számára a nemzetközi szinten. A legfontosabb mindezek között azonban az, hogy ha a Lisszaboni Szerződés életbe lép, azzal véget ér az EU együttműködésének az a fejezete, amely a belső ügyekre összpontosít. Ideje már, hogy az EU kifelé és előre tekintsen. A svéd elnökség fel van készülve rá, hogy elvégezze az összes előkészítő munkát ahhoz, hogy biztosítsa az új szerződésre való zökkenőmentes átállást, de ehhez természetesen szükség van arra, hogy a szerződést minden tagállam jóváhagyja. Reméljük, hogy ez megvalósul majd az előttünk álló hónapok során.

A nemzetközi bűnözés egyre erőteljesebb. A bűnözői hálózatok többé már nem érzik, hogy a nemzeti határok korlátokat szabnának tevékenységüknek. Láthatjuk, hogyan terjed a drog- és emberkereskedelelem. Ez veszélyezteti demokratikus értékeinket és az állampolgárainkat. Ugyanakkor a határokon keresztül való mozgás szabadsága alapjog a közösségünkben – hogy más EU tagországban tanuljunk, dolgozzunk vagy éljünk. Az új idők azonban új válaszokat követelnek. Ennélfogva idén ősszel új programot fogunk felvázolni ezen a területen, amelyet stockholmi programnak fogunk nevezni. A stockholmi program szigorítani fog azokon az eszközökön, amelyek biztonságot teremtenek az EU-ban, és amelyek a szervezett bűnözéssel és a terrorizmussal küzdenek.

Ugyanakkor kiegyensúlyozottabbá tesszük a viszonyt, amely ezen eszközök és az egyének jogait védő és a jogbiztonságot garantáló intézkedések között fennáll. Ez biztosítani fogja továbbá, hogy azok, akik menedéket keresnek az EU-ban, egy közös, jogilag biztos rendszert találnak itt – amely következetesebben fogadja őket és vizsgálja menedékkérelmüket, és a hazatelepülési politika tekintetében is következetesebb.

Sokak nagy álma, hogy jövőjüket Európában töltsék. Európa lakossága ugyanakkor egyre öregszik. A munkavállalás céljából történő bevándorlás rugalmas rendszere összeegyeztethetné ezt a két valóságot.

Elnök úr, tisztelt képviselők, alig több mint 50 éve, hogy hat ország megvetette az európai együttműködés alapjait. Jelenleg 27-en vagyunk. Megnövekedett az erőnk és a befolyásunk, és növekedett a jómód és a sokféleség. Európa gyarapodott. Ennek eredménye az is, hogy jobban fel vagyunk készülve mindarra, hogy kiaknázzuk a globalizáció nyújtotta lehetőségeket, mind pedig arra, hogy megfeleljünk a kihívásainak. Együtt erősek vagyunk.

Csatlakozási „tárgyalásokról” beszélünk. Végső soron ugyanakkor tagországnak lenni annyit jelent, hogy közös értékeink vannak, és közös szabályokat követünk. Jelenleg ezt fontolgatják azok, akik kívül maradnak – Reykjavíktól a Nyugat-Balkánon át Ankaráig. Ciprus két vezetője azon történelmi lehetőség előtt áll, hogy olyan megoldást találjanak, amely újraegyesíti az oly régóta kettéválasztott szigetet.

Az EU-n belüliek számára csábító hagyni azt, hogy a csatlakozási folyamat a hosszan elhúzódó viták megoldásának lehetőségévé váljon. Ezekben az esetekben olyan megoldásokat kell találnunk, amelyek mindkét fél számára előnyösek, és megnyitják az előremutató utat. Máskülönben azt a fejlődést kockáztatjuk, amelynek célja a további európai integráció. A svéd elnökség az EU által tett kötelezettségvállalások értelmében, és szigorúan a megfelelő kritérium alapján dolgozni fog a bővítési folyamat előrehaladásán. „Becsületes közvetítőként” fogunk eljárni.

Elnök úr, tisztelt képviselők, az erővel és a befolyással nemzetközi felelősség is jár, amelyet igyekszünk vállunkra venni. Ehhez társul a feladat, hogy ezt a felelősséget mindenki érdekében használjuk. Az EU köteles a béke, a szabadság, a demokrácia és az emberi jogok érdekében munkálkodni. Felelősek vagyunk a világ legszegényebb és leginkább sebezhető országai támogatásáért, továbbá azért, hogy az ENSZ millenniumi fejlesztési céloknak megfeleljünk. Felelősek vagyunk ezenkívül még az ENSZ egyéb területeken végzett munkájának támogatásáért, a stratégiai partnereinkkel való együttműködésért, és azért, hogy részt vegyünk a világ válságkezelésének felszámolásában – legyen szó a közel-keleti, az iráni, az afganisztáni, a pakisztáni, az észak-koreai békefolyamatokról, vagy az afrikai kontinens legnagyobb kihívásáról.

Ugyanakkor felelősek vagyunk az olyan regionális kezdeményezésekért is, mint például a Mediterrán Unió és a Keleti Partnerség, amelyek stabilitást és együttműködést teremtenek a különböző körülményekkel rendelkező szomszédos országok között.

Különösen hálás vagyok az Európai Parlamentnek, amiért irányító szerepet töltött be a balti-tengeri együttműködésben. A Parlament még 2005-ben stratégiai tervet mutatott be a régió kezeléséhez. Most reméljük, hogy ezt a kezdeményezést a balti-tengeri stratégia elfogadása fogja megkoronázni az Európai Tanács októberi ülésén.

Az EU válságkezelésben való részvétele az 1990-es évek balkáni konfliktusaival kezdődött – és ez a részvétel jelenleg folyamatosan növekszik. Az EU ma körülbelül 10 válságkezelési kezdeményezésben vesz részt világszerte.

Manapság a világ problémái az EU ajtaján is kopogtatnak. Világszerte – és nem utolsósorban a hozzánk legközelebb eső területeken – sok ember saját fejlődésének reménye fűződik a mi együttműködésünkhöz. Feleljünk meg együtt az elvárásainak!

(Taps)

Elnök úr, tisztelt képviselők, az európai együttműködés eredményeképpen ma békében és jólétben, szabadságban és stabilitásban él a kontinensünk. Nyitottak a határaink, és olyan szociális modellt követünk, amely ötvözi a piacgazdaságot és az egymással való törődést. Ez a mi közös Európánk. Polgáraink azonban azt is tudni akarják, hogy Európa a jövőt illető elképzelésekben is szerepel, és hogy együttműködésünk nem csupán történelmi okokon nyugszik, hanem előre is tekint. Ezért nekünk, az ő választott képviselőiként, felelősségünk beszámolni nekik arról, mit akarunk kezdeni Európával. Hadd mondjam el Önöknek, hogyan látom a jövő Európáját.

Olyan Európát akarok látni, amely erélyesen fellép a demokráciáért, a békéért, a szabadságért és az emberi jogokért a nemzetközi porondon, és amelynek van bátorsága fellépni a külpolitika színterén is. Mivel vannak köztünk olyanok, akiknek van abbéli tapasztalata, hogy milyen demokrácia és szabadság nélkül élni, hitelesen felléphetünk ez ügyben.

Olyan Európát akarok látni, amely vezető szerepet vállal az éghajlatváltozás veszélyei elleni harcban, amely ellenáll a kísértésnek, hogy egy olyan iparon alapuló versenyt folytasson, amely nem fizet a klímát romboló kibocsátásokért, és amely ösztönzi azt, hogy megérje zöld technológiákat alkalmazni, hogy gyermekeink és gyermekeink gyermekei is úgy ismerjék a környezetet, ahogyan mi.

Olyan Európát akarok látni, amely felelősséget vállal a gazdaságért. A „kölcsön, hogy költsön” nem lehet az egyetlen mottó. Ahogyan az sem, hogy „a haszon privát, a veszteség állami”. Építsük fel újra közkiadásainkat, szabályozzuk józanul a pénzügyi piacokat, és biztosítsuk azokat a gazdasági reformokat, amelyekre szükségünk van a növekedés és a jövőben is versenyképes ipar érdekében.

Olyan Európát akarok látni, amely még tovább fejleszti szociális modelljét, egy olyan Európát, amely ötvözi a jól működő jóléti rendszert és a növekedést a szociális kohézióval; egy olyan Európát, amely a munkán, a vállalkozásokon és az egészséges közkiadásokon keresztül teret ad jóléti modelljeink fenntartásának és fejlesztésének, ami minden polgárunk érdekét szolgálja.

Olyan Európát akarok látni, amely nem engedi meg magának, hogy elcsábuljon a rövid távon kecsegtető protekcionista hadjáratoktól, olyan Európát, amely óvja az EU együttműködésének alapját képező belső piacot, és amely engedi, hogy a termékek és szolgáltatások szabadon áramoljanak a határokon keresztül, ami mind a mi érdekeinket, mind a világ többi részének érdekét szolgálja.

Olyan Európát akarok látni, amely szégyelli az egyenlőtlenségeket, amely nyitott mások érveire, és amely minden igyekezetével kompromisszumokra törekszik, ami mind közös érdekünkben áll. Egy ilyen Európa mindig erős lesz, bármilyen időket élünk is.

(Taps)

Elnök úr, tisztelt képviselők, megtiszteltetés számomra, hogy itt állhatok Önökkel együtt, az európai demokrácia képviseletében. Sokan mondták nekem, hogy sok év óta ez lesz a legnehezebb elnökség. Sok a kihívás, és fel kell készülnünk a váratlanra is. Sokan kérdezik, hogy vajon egy akkora ország, mint Svédország, fel tudja-e vállalni ezt a felelősséget. Nem egymagunk – hanem együtt, képesek vagyunk szembenézni a kihívásokkal. Tegyük ezt egy ideát követve, lendületesen, kezdeményezőkésséggel és bátorsággal. Európának szüksége van erre. Európa népének szüksége van erre. Az európai projekt lényege az álom, hogy együtt oldjuk meg az emberek gondjait. Ez az álom teszi erőssé Európát. Az idei év, 2009, sorsfordító lesz az európai együttműködés szempontjából. Előttünk áll a lehetőség, hogy megtegyük a következő lépést. A svéd elnökség készen áll a feladatra. Álljunk együtt a kihívás elébe!

(Hangos taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, nem átlagos időket élünk, és ez nem átlagos elnökség lesz. A szokásos jogalkotói munka mellett a svéd elnökségnek egyéb, különféle, erősen politikai színezetű kihívásokat is kezelnie kell, ám senki sem rátermettebb erre, mint Reinfeldt miniszterelnök úr és a svéd elnökség csapata.

Ma azt a két legfőbb politikai feladatot szeretném megemlíteni, amely az elkövetkezendő hat hónapban az Európai Unióra vár: a gazdasági válság kezelése, valamint egy nagyratörő nemzetközi megállapodás tető alá hozása az éghajlatváltozással kapcsolatban, Koppenhágában.

Az élő emlékezet óta legnagyobb pénzügyi és gazdasági válság továbbra is pusztítóan hat közösségeinkre és családjainkra, különösen a munkanélküliség folyamatos növekedése révén. Továbbra is elsődleges célunk, hogy visszaállítsuk a gazdaságot a rendes kerékvágásba. Az Európai Unió együttes fellépése olyan, precedens nélküli fiskális erőfeszítéshez vezetett, amelynek konkrét eredményei vannak.

Emellett szolidaritást mutattunk a tagállamok között is, például azzal, hogy kétszeresére, 50 milliárd euróra emeltük az eurozónán kívüli tagállamok fizetésimérleg-támogatásának plafonját. Most a fellendülési csomagot kell teljes mértékben végrehajtanunk, annak minden aspektusában, és gondoskodnunk kell arról, hogy ez állásteremtésben és a gazdasági tevékenység elősegítésében nyilvánuljon meg.

Véleményem szerint alapvetően szükséges előtérbe helyezni azokat az intézkedéseket, amelyek korlátozzák a munkanélküliséget és visszajuttatják az embereket a munka világába. Ezzel kapcsolatban építhetünk a Bizottság kezdeményezésének részeként a cseh, a svéd és a spanyol elnökséggel közösen, májusban tartott foglalkoztatási csúcstalálkozó eredményeire. A gyakorlatba is át kell ültetnünk a mindannyiunk által osztott, a fiatalsággal és a foglalkoztatással kapcsolatos elköteleződésünket.

Természetesen a munkaerő-piaci politikák terén a tagállamoké a felelősség, de használhatjuk és használunk is kell a már meglévő európai eszközöket, hogy segítsük a tagállamokat abban, hogy a foglalkoztatásban tudják tartani az embereket, és hogy tovább tudják képezni őket jövőbeni állások betöltése érdekében. Ezért szándékozik az Európai Bizottság javaslatot tenni a Strukturális Alapok eljárásainak egyszerűsítésére, és arra, hogy 2009-re és 2010-re függesszük fel az Európai Szociális Alap esetében a tagállami társfinanszírozás

szükségességét. Továbbá forrásokat fogunk átcsoportosítani annak érdekében, hogy támogassunk egy, a foglalkoztatás és a társadalmi integráció célját szolgáló új mikrohitel-lehetőséget. Remélem, hogy a Parlament támogatni fogja ezeket a javaslatokat.

Az általam múlt októberben megrendelt de Larosière-jelentésen alapuló bizottsági javaslatok képezik majd a pénzügyi piacok megerősített felügyeletének és szabályozásának alapját. A már benyújtott javaslatokkal – amelyek közül számosat már a Parlament és a Tanács is elfogadott, míg másokkal kapcsolatban még zajlik a döntéshozatali folyamat – valóban globális szintű kezdeményezéssel élünk a nemzetközi pénzügyi rendszer megreformálása terén. És biztos vagyok benne, hogy szeptemberben, a G20-ak Pittsburgh-i találkozóján is így fogunk tenni.

Egy új gazdaság kiépítéséhez, hiszen – tévedés ne essék – a válság utáni gazdaság nem lehet, és nem is lesz ugyanolyan, mint a válság előtti, életbevágóan fontos, hogy keresztülvigyük ezeket a dossziékat a következő hat hónap folyamán.

Újra kell építenünk a gazdasági modellünket, és vissza kell ültetnünk az értékeket szociális piacgazdaságunk szívébe, ahová tartoznak. Olyan gazdaságot és társadalmat kell építenünk, amely a lehetőségen, a felelősségen és a szolidaritáson alapul, egy olyan gazdaságot, amelynek új növekedési forrásokat kell találnia, mivel nem támaszkodhatunk örökre a monetáris és fiskális ösztönzőkre; a nyitott és jól teljesítő piacok Európáját kell felépítenünk; egy intelligensen, zölden növekvő Európát; egy, a pénzügyi piacokat hatékonyabban szabályozó és ellenőrző Európát; egy olyan Európát, amely elmélyíti egységes piacát és maximálisan kihasználja a benne rejlő lehetőségeket; egy Európát, amely ellenáll a szétszakadás és a protekcionizmus tendenciáinak.

Ami az éghajlatváltozást illeti, Európa máris a világ első régiója, amely előremutató, jogilag kötelező erejű éghajlati és energiaügyi célokat alkalmaz. Büszke vagyok arra, ahogyan a Bizottság együttműködött az előző Parlamenttel és a Tanáccsal a jogszabály bevezetése érdekében, és Önökkel és az elnökséggel is szeretnék szorosan együtt dolgozni a koppenhágai konferenciáig hátralévő időben.

Vezető szerepünket nagyon sokra értékelték mind a G8-ak múlt heti, L'Aquila-i találkozásán, mind a legnagyobb gazdaságok fórumán. Önök is hallanak majd az ezeken a találkozókon elért eredményekről. Most először, minden résztvevő elkötelezte magát a mellett, hogy a hőmérséklet maximum 2°C fokkal emelkedhet, tekintettel az éghajlattal kapcsolatos tudományos eredményekre. Ez bizonyosan egy üdvözlendő lépés, ám nem szabad becsapnunk magunkat: mások ambíciói és elkötelezettsége egyelőre nem vetekszik a miénkkel. Európa sokkal előbbre tart e téren, mint a világ többi része, és őszintén szólva, 145 nappal a koppenhágai csúcstól ez némiképp aggaszt engem.

A következő hetekben fokozzuk a nemzetközi partnerekkel folyó munkát, hogy világos kötelezettségvállalást fogalmazhassunk meg Koppenhágában. A fejlődő országok támogatásához és a technológiaátadás fellendítéséhez szükséges eszközök terén is előre kell lépniünk. A Bizottság szeptemberben benyújtja a finanszírozásra vonatkozó javaslatait, hogy létrehozhassuk az európai konszenzust és tárgyalást kezdhessünk másokkal is.

A klímaváltozással kapcsolatos menetrend természetesen szorosan összefügg másik prioritásunkkal, az energiabiztonsággal is. A Bizottság ma a gázellátás biztonságosságát érintő szabályok szigorítását és a tagállamok közti szolidaritás erősítését célzó javaslatokat fog elfogadni, amelyeket, bízom benne, hogy a svéd elnökség, az Önök támogatásával, meg is valósít majd.

Ezek hát a legfőbb prioritások – nagyon helyesen. Ám rengeteg egyéb fontos tennivaló is vár ránk a következő hat hónap során. Hadd említsem csak a stockholmi programot, amely keretében a Bizottság nemrégiben nyújtott be egy bátor elképzelést, amely a polgárokat helyezi az igazságügyi, szabadságjogi és biztonsági politikánk szívébe, egyensúlyt teremtve a biztonság, valamint a polgári szabadságok és alapjogok közt.

Az elmúlt évtized nagy részében az Európai Unió belső vitákat folytatott az intézményrendszeréről. Az Uniót szabályozó Szerződés változtatásai abszolút mértékben szükségesek egy kibővített Európai Unió felszereléséhez, hogy demokratikus módon és hatékonyan dolgozhasson. Remélem, hogy a következő hónapokban tanúi lehetünk a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának, hogy bevezethessük az abban foglalt rendelkezéseket, és hogy továbbléphessünk az előzőekben általam körvonalazott politikai menetrend terén.

Lényeges az eljárási módok megvitatása, ám úgy vélem, ennél még lényegesebb, hogy a tartalmat vitassuk meg. A svéd elnökségnek, csakúgy, mint az azt követő spanyol elnökségnek le kell majd vezényelnie – remélhetőleg – az új Szerződésre való teljes átállást, amiből a Bizottságnak és a Parlamentnek is egyaránt, teljes mértékben ki kell vennie a saját részét.

Az Európai Unió folyamatosan megújította önmagát, a háború sújtotta kontinens meggyógyítását célzó kezdeti elhivatottságától kezdve a belső piac kiépítéséig, majd Európa újraegyesítéséig. Az elmúlt 50 év során Európa folyamatosan túlteljesítette az elvárásokat, zavarba hozva a kételkedőket. Biztos vagyok benne, hogy azokhoz az új feladatokhoz is felnövünk, amelyek most várnak ránk: az, hogy lefektessük a jövő intelligens, zöld gazdaságának alapjait. Sikerral járunk, ha megtanuljuk az európai integráció elmúlt fél évszázadának legfontosabb leckéjét: az Európai Unió akkor jut előre, ha az összes alkotóeleme a nyitottság, a bizalom és a partnerség szellemében együttműködik. A svéd elnökség programja felismeri ezt; az Európai Bizottság készen áll, hogy betöltsen ráeső feladatát, éppúgy, ahogy – és ebben biztos vagyok – ez a Parlament is.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, általában nem szoktam Önnek címezni a mondandómat, de ma először Önnek szeretnék szentelni egy percet.

Először is, Buzek úr, tisztelgek Ön előtt mint az ellenállásban részt vevő férfi előtt, és mint a *Solidarność* egyik alapítója előtt, mint a sziléziai férfi előtt, aki sosem feledi a gyökereit, a történelmét és az értékeit. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportja büszke rá, hogy meggyőzte a különféle politikai háttérrel rendelkező európai parlamenti képviselők döntő többségét – Schulz urat is –, hogy Önt tegye meg 500 millió európai polgár szószólójává. Igen, elnök úr, az Ön megválasztása ezt a nyitott, toleráns és politikai Európát szimbolizálja, amelyért síkra száll mind a PPE képviselőcsoport, mind a jelen lévő képviselőtársaink többsége.

A Tanács hivatalban lévő elnöke, a Bizottság elnöke, azt várjuk Önöktől, hogy cselekedjenek a svéd elnökség fő témaival kapcsolatban a következő hat hónap során – más szóval, a gazdaság és az éghajlatváltozás kettős kihívásával szembenézve azt mondjuk, többet kell tennünk, és gyorsabban, hogy a szociális piacgazdasági modellünk teljes működtetése révén kilábalhassunk a válságból. Szilárdan hiszem, hogy a gazdaság vitalitása, valamint egyedül csak az tehet képessé bennünket arra, hogy azt az igazi szociálpolitikát folytassuk, amelyre szükségünk van.

Ha fellendülést szeretnénk, és ha azt szeretnénk, hogy az Európából, és ne Ázsiából érkezzen, ahogy az előre látható, mindenképpen fel kell gyorsítanunk a dolgokat. A válság elmúltával azok kerülnek ki győztesen, akik az innovációba és a képzésekbe fektettek – vagyis, akik cselekedtek.

A PPE képviselőcsoport e tekintetben javasolja többek között a kis- és középvállalkozásoknak nyújtott támogatások növelését, amelyek kulcsfontosságú szerepet játszanak a munkahelyteremtésben. Sőt, a gazdasági válság – és emellett kitaratok – nem országos, hanem európai szintű választ igényel. Mi több, erről polgártársaink is meg vannak győződve – elég egy pillantást vetnünk a különböző országokban végzett közvélemény-kutatásokra: a németek több mint 66%-a, és az európaiak több mint 70%-a vélekedik így.

Többet tenni és gyorsabban, Reinfeldt úr, Barroso úr, ez az, amit a PPE képviselőcsoport vár Önöktől a globális felmelegedés elleni harc terén is. Az Önök vezette Európa felelőssége, hogy a világ élére álljon ebben a kérdésben, amelyet minden jelenlévő sürgős, prioritást élvező dologként ismer el. És mi lenne a cselekvésre és a dolgok felgyorsítására alkalmasabb lehetőség, mint a klímaváltozási konferencia, amelyet decemberben rendeznek Koppenhágában, vagyis a mi saját territóriumunkon!

Az éghajlatváltozás kapcsán Európa a kétely leghalványabb árnyéka nélkül bizonyította, hogy képes cselekedni, ha akar. A feladat most az, hogy tőkét kovácsoljunk ebből, és rávegyük a világ többi vezető hatalmát, hogy csatlakozzon hozzánk. Itt természetesen az Egyesült Államokra gondolok, akinek most már tettekre kell váltania ígéreteit, de éppúgy gondolok a feltörekvő országokra, legyen az Kína, India vagy Brazília, akik szintén nem tagadhatják, hogy ők is nagyban felelősek a globális felmelegedésért. Ennélfogva az alapján fogjuk megítélni a svéd elnökség működését, miképpen birkózik meg a válsággal, és milyen eredményt mutat majd föl a környezetünkkel kapcsolatban.

Végezetül azt szeretném mondani, hogy ahhoz, hogy Európa erélyesen tudjon fellépni a két fronton, megfelelő intézményekre van szüksége. A tavalyi év megmutatta számunkra, hogy ugyanazzal a szerződéssel, és az egyhangúság ugyanazon divatjamúlt elvének alkalmazásával egyaránt lehetséges, hogy előrelépünk, és az is, hogy patthelyzetbe kerülünk itt, Európában. Ez csupán politikai szándék kérdése, Reinfeldt úr és Barroso úr. Gyorsítsák fel a dolgokat: ezt kéri Önöktől a PPE képviselőcsoport az elkövetkezendő hat hónapra – és hiszünk a svéd elnökségben. Gyorsítsák fel a dolgokat: ezt kérték az európai emberek a Parlament megválasztásakor, és ez az, amit meg kell adnunk nekik, ha azt szeretnénk, hogy öt év múlva még többen adják majd le a voksukat.

(Taps)

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Reinfeldt miniszterelnök úr, hölgyeim és uraim, a svéd elnökség olyan időben kezdi meg működését, amelyek új kezdetet jelentenek az intézmények számára. Nemcsak a Parlament újult meg; Európa a Nizzai Szerződés és a Lisszaboni Szerződés közti átmenet időszakát éli, és – mint azt mindannyian tudjuk – bizonytalan időket élünk, amikor azonban világosan kell látnunk, milyen döntések születnek az Európai Unióban és tagállamaiban gazdasági, pénzügyi, munkaerő-piaci és éghajlat-politikai téren.

Önök is beszéltek már erről, és az elhangzottak többségével én magam is egyetértek. Természetesen az éghajlatváltozás a legfontosabb kérdés, és Önök is megfelelő prioritású témaként kezelik. Emellett természetesen a foglalkoztatási válság is azonnali és megfelelő megoldást követel. Ezért azt kérjük Önöktől az elnökségük ideje alatt, hogy ösztönözzék a tagállamokat, hogy vegyék az eddigieknél komolyabban a befektetési és gazdasági fellendülési terveket.

Mindenekelőtt a munkahelyek megővésére van szükségünk – most, és nem jövőre, hiszen itt és most fenyeget a munkahelyek megszűnésének veszélye. A munkahelyek biztonsága életbevágóan fontos a társadalom belső stabilitása érdekében. Ezért elvárjuk Önöktől, hogy a lehető legmagasabb prioritást biztosítsák a munkahelyeknek és a munkahelyek biztonságának, bármilyen formában, például, a környezetvédelem és az iparpolitika összekapcsolásával, amely egy rendkívül intelligens megoldás lenne.

A munkahelyek biztonságával kapcsolatban kifejezetten Önnek mondanám, Reinfeldt úr: ami komolyan veszélyezteti az európai munkahelyeket, és ami még nagyobb veszélyt jelent a társadalmi kohézióra, az nem más, mint az Európai Bíróság esetjoga. Amint azt Ön is mondta, Ön sokat utazik Svédországban és Európában. Mi is – és azt halljuk saját állampolgárainktól, hogy nem akarnak olyan Európát, ahol a vállalatok országról országra vándorolnak, hogy csökkentsék a béreket. Ezért európai uniós kezdeményezésekre van szükség.

(Taps)

Ezeknek a kezdeményezéseknek az Európai Bíróság Laval-, Viking-, Rüffert- és Luxemburg-ügyekben hozott ítéleteinek következményeképpen kell létrejönniük. Ezek olyan intézkedések, amelyeket Önöknek – és különösen Önöknek, hiszen Svédországot is érinti ez az elhibázott gyakorlat, ez az elhibázott esetjog – kell kezelniük elnökségük idején.

Foglalkozniuk kell egy másik intézményi kérdéssel is, nevezetesen azzal, hogyan nevezik majd ki a következő Bizottságot. E tekintetben azt kell mondanom, hogy bizonyos mértékig az az általános benyomásom, hogy nemcsak Önöket, de az Önök tanácsbeli kollégáit is érinti az új intézményi kezdet és az a bizonytalanság, hogy tulajdonképpen melyik Szerződést kellene alapul vennünk intézkedéseink során, és hogy valójában senki sem tudja, hol is tartunk. Kicsit úgy érzem magam, mint Astrid Lindgren Harisnyás Pippije a Tarkabarka villában – olyanná fogom tenni a világot, amilyené szeretném. Csodás!

Amennyiben a Nizzai Szerződést alapul véve jelöljük ki a Bizottság elnökét, 20 biztosunk lesz. Ez esetben szeretném tudni, mely országoknak nem lesz biztosuk. A Tanács erre természetesen azt fogja mondani: „nem, nyilvánvalóan nem szeretnénk zárt ajtó mögötti vérengzésbe fogni. Akkor hát van egy csodás megoldásunk – kezdetben a Nizzai Szerződés alapján jelöljük ki a biztost. Eltart majd néhány hónapig, amíg feláll a Bizottság, amikor Írország népe szavazni fog, és életbe lép a Lisszaboni Szerződés. Akkor aztán szavazhatunk minden egyébről a Lisszaboni Szerződés alapján. Nagyszerű!”

Olyan közösség vagyunk, amely jogszabályokon nyugszik – vagy legalábbis eddig ezt gondoltam –, és amely alapját a hatályos jogszabályok adják. A hatályos jogszabály a Nizzai Szerződés. Mellesleg van valaki, akinek mint a szerződések őrének, elsősorban tisztázni kellene, mely jogalapot kell alkalmazni. Ez a Bizottság elnöke, de őt még nem hallottam nyilatkozni ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Ezért szeretném nagyon világossá tenni az elvárásainkat. A javaslatom, miniszterelnök úr, az volt, hogy Ön ne hozza meg azonnal a hivatalos döntést, hanem először küldje el jelöltjét a Parlamentbe, hogy elmondhassa nekünk, mit szándékozik tenni a gazdaság helyreállításért, a munkahelyek védelme érdekében, az éghajlatváltozás elleni harc terén, hogy be fog vezetni egy foglalkoztatási megállapodást, benyújt egy közszolgálati irányelvet, és egy, a munkavállalók kiküldetésével foglalkozó irányelv javítására irányuló javaslatot, valamint, hogy garanciákat hoz létre a Bizottság és a Parlament között, a bizottsági kezdeményezések szociális konzekvenciáinak értékelésére. Már hetekkel ezelőtt megvitathattunk volna mindent a jelölttel, hogy lássuk, megkapja-e majd javaslatai alapján a Ház szavazatainak többségét. Ön pedig ráért volna akkor hivatalossá tenni a jelölését.

Ön azonban más utat választott. Azt mondta: „nem, először meghozzuk a hivatalos döntést, és ezután küldjük a Parlamentbe a jelöltet”. Attól félek, ez is hiba volt, és attól is tartok, hogy ez a jelölt, hacsak nem tesz rendkívüli erőfeszítést, nem fogja megszerezni ebben a Házban a többségi támogatást.

(Taps)

Szeretném ezt nagyon világossá tenni, hogy az, ami valószínűleg a legvitásabb kérdés lesz köztünk az Önök elnöksége idején, kezdettől fogva világos legyen számunkra. Intézményi egyértelműséget várunk, társadalmi-politikai elköteleződést várunk, és úgy vélem, Önök mellett állunk majd az éghajlattal kapcsolatos politikák terén.

Elnök úr, csakis az Ön kedvéért, pontosan betartottam a felszólalásomra kiszabott időt. Meglátja, még néhány másodperc, és végére érek hat perces beszédemnek. Nem lesz rá szükség, hogy megfeddjen – tudom, hogy erre készült, de nem szeretném megadni Önnek ezt az örömet.

(Taps)

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, először is azt szeretném mondani Reinfeldt úrnak, hogy mi, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport teljes mértékben támogatja a svéd elnökség prioritásait, vagyis a Lisszaboni Szerződés ratifikálását, amelyet várakozásaink szerint gyorsan és teljes egészében bevezetnek majd; a koppenhágai klímaváltozási konferencia előkészületeit, amelyről ma már esett szó, és amely szintén egy általunk is támogatott prioritás; és végül a stockholmi menetrendet is.

Továbbá, és ez volna felszólalásom tárgya, Reinfeldt úr, szeretnék utalni egy témára, amellyel az ebben a Házban elhangzó összes beszéd foglalkozik – a gazdasági és pénzügyi válság elleni harcra –, hogy felhívjam a figyelmét arra, hogy Önök egy igen különleges pillanatban veszik át az Európai Tanács vezetését. Nagyon jó, hogy Svédország tölti be a Tanács elnökségét, mert Önöknek speciális tapasztalatuk van e téren. Svédország az 1990-es években pontosan ugyanazt a gazdasági válságot tapasztalta meg, amelynek most mindannyian részesei vagyunk Európában és szerte a világon. Önök megtapasztalták az ingatlanpiac válságát. Az 1990-es években ugyancsak megtapasztalták a pénzügyi válságot, és meg is oldották mindezeket a problémákat, mégpedig azzal, hogy közvetlenül a pénzügyi szektor gondjait vették kezelésbe.

Az volna az üzenetem az Ön számára, hogy ma ugyanilyen módon kell, hogy eljárjanak európai szinten, mert ez az, ami hiányzik. 27 különféle módszerrel igyekszünk leküzdeni a gazdasági és pénzügyi válságot a különféle országok területén, holott ez sosem fog működni.

Azt várjuk Öntől, Reinfeldt úr, hogy használja fel a svéd tapasztalatot, mert az egy sikertörténet, nem úgy, mint Japáné, amely ország gazdasága már jó ideje stagnál. Svédország azért lábalt ki a válságból, mert Önök azonnal kezelték a pénzügyi szektorban jelentkező problémákat, ami Európában ez ideig nem történt meg. Az a nézet él, hogy az Egyesült Királyság államosíthatja a bankokat, míg mások – különösen Franciaország – újratökésítheti őket. Németországban folyamatban van a „rossz bankok” létrehozása; a Benelux államokban ugyanakkor mindenből csinálnak egy keveset. Ennek eredménye, hogy nincs egységes megközelítés. Az Egyesült Államok stabilizálja bankjait és kiiktatja a toxikus termékeket, míg mi továbbra is problémákkal küzdünk.

Az volna hát a kérésem Önhöz, hogy használja ki korábbi tapasztalatukat, és mutasson be egy egységes, Európa pénzügyi szektora számára összeállított mentőcsomagot, amely a gazdasági fellendülés alapjául szolgálhat; a bankok ne kezdjenek újra kölcsönöket folyósítani, és így tovább. Legyen ez az Önök első számú prioritása.

az ALDE képviselőcsoport nevében. – Mondandóm második pontja, hogy reméljük, hogy Önök a Bizottsággal együtt egy új fellendülési tervet is be tudnak nyújtani, mivel a 27 különböző fellendülési terv nem fog kellő eredményeket hozni a következő években. Alapvetően fontos, hogy ezen a téren a Tanács és a Bizottság együtt álljon az élre. Tudom, hogy jelenleg 27 országos szintű fellendülési terv létezik, ám ezeken belül szép számban látunk példát a protekcionista intézkedésekre. Az Ön felelőssége, Reinfeldt úr, hogy elmagyarázza a kollégáinak, hogy jobb úgy eljárni ezzel kapcsolatban, a Bizottsággal közösen, hogy egyetlen, egységes fellendülési tervet dolgozunk ki, és hogy a fenntartható energiába és az új gazdaságba investálunk.

Úgy vélem, hogy az 1990-es évekbeli, svédországi tapasztalatok birtokában Ön a megfelelő ember a megfelelő helyen ahhoz, hogy megtegye azt, amit eddig még nem tettünk meg: hogy egységes, európai uniós stratégiát dolgozzon ki a gazdasági és pénzügyi válság leküzdésére.

(Taps)

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Reinfeldt úr, Barroso úr, képviselőtársam, Schulz úr mindent elmondott, amit lehet azokkal az aggodalmakkal kapcsolatban, amelyek képviselőcsoportunkat az intézményi kérdések kapcsán már régóta foglalkoztatják, tekintettel a Bizottság elnökének közelgő megválasztására. Egyetértünk azzal, amit ő elmondott. Azt szeretnénk, ha a teljes Bizottság és az Európai Unió teljes felső vezetése a Lisszaboni Szerződés feltételei szerint kerülne megválasztásra, és ebből jottányit sem engedünk. Mindazonáltal, Barroso úr, szeretném megragadni a lehetőséget, hogy elmagyarázzam a képviselőcsoportom aggodalmai mögött meghúzódó politikai okokat, és hogy elmondjam, miért véljük úgy, hogy Ön politikai szempontból nem képes megtenni azt, ami véleményünk szerint Európa jelenlegi helyzetében elengedhetetlen.

Vegyük például a pénzügyi piacok új szabályozásának oly gyakran emlegetett szükségességét. Volt már G8-ak találkozója, G20-ak találkozója, kibővített G8-csúcs, és voltak európai csúcsok. Meddig jutottunk? Ha megnézzük a tények mai állását, és összehasonlítjuk azt a Monopoly társasjátékkal, amelyet mindannyian jól ismerünk, azt látjuk, hogy a bankokat újra létrehozták, elhagyták az „indulj” mezőt, és nem kerültek börtönbe, a köz jóváhagyásával elvettek több százmilliót, majd egyszerűen újakezdték a játékot. Nem hiszem, hogy az emberek az ördögöt festik a falra, amikor azt mondják, hogy ennek eredményeképpen elkerülhetetlen a következő összeomlás. Barroso úr, mi történt az Ön érélyes közbeavatkozásával? Hol vannak a hiteles eredményei? Nem látjuk ezek bizonyítékát.

(Taps)

Ami a klímapolitikát illeti, tudják, hogy mi, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, egész európai kampányunk során támogattuk a Zöld New Dealt. Szilárd meggyőződésünk, hogy amit Ön ismétlődően tett az elmúlt öt évben, az teljes mértékben helytelen. Barroso úr, és hogy ez a gazdasági stratégiáknak a környezetvédelmi és éghajlattal kapcsolatos stratégiák ellenében való kijátszása. Úgy hisszük, hogy mindez a múltban gyökerezik, és le kell állítani. Fenntartható módon kell gondolkodnunk a gazdasági fejlődésről, és össze kell hangolnunk a klímavédelmi célokat a környezetvédelmi célokkal. Ez hasznára válik majd a gazdaságnak, és több száz ezer, vagy akár millió munkahelyet is terem. Piebalgs úr az elmúlt hónapokat elemző tanulmányában ismét bemutatta, hogy ez a helyzet az energiaszektorban. Tapasztalataink szerint, Barroso úr, Ön nincs abban a helyzetben, hogy újtára indítsa ezt a Zöld New Dealt.

Összefoglalva tehát csak azt mondhatom, hogy a klímavédelem tekintetében az európaiak újdonsült hezitálásuknak – meddig is akarunk valójában elmenni a csökkentési célok tekintetében? – és újdonsült szűkmarkúságuknak köszönhetően az elmúlt hónapokban szembetűnően viselkedtek a nemzetközi szinten, és hogy ez sajnos Svédországra is vonatkozik. A szegényebb országok segítségét szolgáló Nemzetközi Klímavédelmi Alap létrehozása kifejezetten rosszul ment. A tény, hogy még mindig titok, hogy a svédek például a fejlesztési kalapból kívánnak pénzt átcsoportosítani a klímavédelmi kalapba – ami zéró összegű játék, és ami a szegényebb országok nézőpontjából nézve teljességgel elfogadhatatlan. Azonnal véget kell vetnünk az Európai Unióban ennek az új szűkmarkúságnak és új bizonytalankodásnak.

(Taps)

Végül, Reinfeldt úr, mondhatok valami pozitívumot is. Készek vagyunk megküzdeni Önnel a lisszaboni stratégia új definíciója kapcsán, és készek vagyunk e téren együtt is dolgozni Önnel. Azt mondta, ez év végéig megcsinálja ezt. Ebben segíteni fogjuk. Abban is támogatni fogjuk, ha szeretne többet tenni Kelet-Európa és Oroszország tekintetében, de a hiteles klímapolitika fókuszba helyezése nem lehet csupán szalagcím, ki kell azt javítani a svéd program apró betűs részében is.

(Taps)

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, először is szeretnék őszintén gratulálni a tegnapi elnökválasztáshoz, egy nagyszerű elnök – a Parlament új elnökének megválasztásához. Teszem ezt, ahogyan Ön, elnök úr, nagyon jól tudja, lengyel politikusként, és éppígy magánszemélyként. Ön tudja, hogy Önnek köszönhetően ismerkedtem meg a feleségemmel, és mai napig ez a legnagyobb dolog, amit elértem életemben. Fogadja gratulációm, és sok sikert kívánok a munkájához.

Az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportja figyelmesen hallgatta az Ön beszédét, miniszterelnök úr, és nagy örömmel mondhatom, hogy számos kérdésben osztjuk a nézeteit. Úgy vélem, hogy a válságkezelő aktív intézkedésekkel kapcsolatos bejelentése különös jelentőséggel bír. A gazdasági válság, amely a legsúlyosabb válság, amin társadalmunk átesik az 1930-as évek óta, Európa-szerte igazolatlan

félelmeket kelt – a szegényebb országokban éppúgy, mint a gazdagabbakban, az északiakban éppúgy, mint a déliekben. Örömmre szolgál, hogy aktív harcot jelentett be ez ellen a válság ellen, és örülök, hogy olyan dolgoknak ad prioritást, amelyekkel mi is egyetértünk – nagyobb szabadságot a piacnak, kevesebb szabályozást, több gazdasági szabadságot, és nagyobb nyitottságot a szabad kereskedelem irányába. Ezek alkotják a kontinensünk, az Európai Unió gazdasági növekedésének receptjét.

Miniszterelnök úr, szintén osztozunk abbéli meggyőződésében, hogy a klímaváltozás kezelése lényeges kérdés. Tudom, hogy Ön merész nézeteket vall ez ügyben, és arra bíztnám, legyen is merész ezen a téren. Az éghajlatváltozás kérdése tisztán mutatja, hogy ma nemcsak, hogy egységes Európában élünk, de egy egységes világban, ahol a veszélyek mindenkit egyaránt fenyegetnek, és ahol hatékonyan kell fellépni e veszélyekkel szemben.

Boldog vagyok, hogy az Európai Unió komoly problémájaként említette a bűnözés elleni harcot. Meggyőződésem – tudván, hogy Svédország a krimik területén máris jelentős hatalomnak számít –, hogy az Önök vezetésével a bűnözés elleni harc terén is sikerek leszünk.

Rendkívül fontos, és örömmre szolgál, hogy Ön és az Ön külügyminisztere is említette nemrég, hogy gondosan meg akarják vizsgálni szomszédjaink helyzetét, és hogy, reményeim szerint, rokonszenvvel viselkednek az Európai Unió bővítésének elképzelése iránt. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az EU keleti határain túl olyan országok terülnek el, amelyek jogosultak lennének arra, hogy a demokrácia és a bőség azon területéhez tartozzanak, amelyben mi ma vagyunk.

Sajnálatom, hogy van azonban egyetlen pont, amelyben képviselőcsoportom nem ért egyet Önnel. Ez pedig a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának kérdése. Ön a Lisszaboni Szerződés kapcsán a demokráciáról beszélt – és igaza volt, hogy így tett. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Írország népe demokratikus népszavazás keretében utasította el ezt a szerződést. Mivel tiszteljük a demokráciát, tisztelnünk kell az ír emberek szavazatait is.

Miniszterelnök úr, remélem, hogy az Önök prioritásai, amelyekben nagyrészt osztozik az ECR Képviselőcsoport is, olyan lehetőségnek bizonyulnak majd, amely lehetővé teszi az Ön számára, hogy hatékonyan vezesse az Európai Uniót, és hogy hatékonyan kezelje a válságot, amely napjaink legnagyobb problémája.

(Taps)

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Reinfeldt miniszterelnök úr, hölgyeim és uraim, a svéd elnökség nagytrőő munkaprogramot mutatott be, amely tartalmaz egy nagyobb átláthatóságot célzó javaslatot is. Az átláthatóságra szükség van, különösen azon válság leküzdése kapcsán, amelyet jelenleg átélünk.

Sokan hiszik azt, hogy a válságot messze, az Egyesült Államokban okozták, méghozzá kapzsinak mondott bankárok. Az EU-tagállamok kormányfőinek látszólag semmi közük a válsághoz. Ők ártatlanok. Azok, akik az ártatlanság dicsfényében sütkéreznek, semmit sem tesznek a válság leküzdése érdekében. Hiszem, hogy az átláthatóságnak azt is kell jelentenie, hogy beszélünk mind annak a politikának a kudarcairól, amely hozzájárult a válsághoz, mind a bankárokról. Az átláthatóság divatos a kaszinókapitalizmusban.

Alig várjuk, hogy lássuk, mi történik a Balti-tengeri stratégiával, és a Tanács hivatalban lévő elnöke mögött állnék, ha az Oroszországgal folytatandó párbeszédre összpontosítana. Szeretnénk továbbá, ha az Európai Unió támogassa Obama elnök és Medvegyev elnök biztosítékait a nukleáris fegyverek leszerelését illetőleg. Az Európai Uniónak ki kellene használnia ez a lefegyverzésre nyíló, új lehetőséget.

A svéd elnökség szeretné folytatni a menekültügyi jogszabályok harmonizációját, és szeretné az Európai Uniót még vonzóbbá tenni a migráns munkavállalók számára. A menekültügyi politika szorosan összefügg a fejlesztési politikával. Nézőpontunk szerint ez jó dolog, ám az Európai Unió szigorúan őrzött külső határain, különösen a Földközi-tenger térségében, emberek ezrei halnak meg minden évben miközben menedéket keresnek az üldöztetés, a szegénység, a természeti katasztrófák és a háborúk elől menekülve. A költséges határellenőrzés, határfelügyelet és az illegális bevándorlást megelőzni hivatott adatgyűjtő rendszerek dacára az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportja felhív a menekültekkel és a migránsokkal való emberi bánásmódra, valamint a gazdasági és kereskedelmi politikák megváltoztatására, hogy hatékonyabban küzdhessünk azon dolgok ellen, amelyek elsődleges okai annak, hogy az emberek menekültté váljanak.

A svéd elnökség a teljes foglalkoztatottság megteremtése érdekében hangsúlyt helyez a még befogadóbb munkaerőpiacokra, és ezért szeretne munkaerő-piaci reformokat és a nemek közti egyenlőséget elősegítő intézkedéseket is kezdeményezni. Mi szintén támogatjuk egy, a jó munkagyakorlatokra irányuló stratégia bevezetését, amely támogatná a béremeléseket, és bevezetne egy törvényileg előírt, mind a 27 tagállamra érvényes minimálbért. Szeretnénk látni, hogy az EU egyetért abban, hogy a minimálbér szintjét a nemzeti átlagkereset legalább 60%-ában határozzuk meg annak érdekében, hogy megelőzzük azt, hogy az emberek jövedelmet biztosító munkájuk dacára elszegényedhessenek.

Én magam különösen üdvözlöm azt, amit Ciprussal kapcsolatban említett, és sok sikert kívánok Önnek az éghajlatot érintő ambiciózus célok megvalósításához.

Francesco Enrico Speroni, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Ahhoz, hogy jól tudjuk végezni a munkánkat, meg kell találnunk az összhangot azokkal, akik ránk adták le szavazatukat, ezért elismerésemet szeretném kifejezni a svéd elnökség felé, amiért olyan ügyekre hívta fel a figyelmet, amelyek polgártársainkkal, a választóinkkal kapcsolatosak – vagyis a környezet- és az éghajlatváltozásra, a pénzügyi válságra, a munkahelyek megóvására és a bűnözés elleni harcra. Nem vagyunk sem jobbak, sem rosszabbak a választópolgárainknál, és hiszek abban, hogy úgy kell végeznünk a munkánkat, hogy közben szem előtt tartjuk azt, amit a választóink kérnek tőlünk, és számomra úgy tűnik, hogy ezek az ügyek hasonlítanak az általam említettekhez.

Természetesen a továbbiakban a javaslatokat kézzelfogható lépéseknek kell követniük, és ezen a ponton – legfőképpen az együtdöntési eljárásnál – összetűzésbe fogunk kerülni, minthogy mi, a Parlament, és Önök, a Tanács olyan alapszabályokat fogunk, illetve fognak megállapítani, amelyek választóink életével, ügyeivel és érdekeivel kapcsolatosak. Hiszek abban, hogy törvényhozóként ez az alapvető feladatunk.

Ki kell lábalnunk a – tagadhatatlanul létező – bizalmatlansági válságból. Az európai parlamenti választásokon tapasztalt alacsony részvételi arány is ezt jelezte, és ahhoz, hogy túlléphessünk ezen a problémán, teljes mértékben a választóink kívánalmainak megfelelően kell végeznünk a munkánkat. Emellett talán tartózkodnunk kellene az összehasonlításoktól: az Önök országa Norvégiával határos; én Svájcra közel élek. Ezek az országok kívül esnek az Európai Unió területén, de így is épp olyan jól élnek; az ott élők ugyanolyan problémákkal küzdenek, mint az uniós tagországokban élők, de nem rosszabb az anyagi helyzetük – és ezen a ponton fontos, hogy lássuk, és rámutassunk, hogy érdemes az Európai Unióban élni.

Úgy vélem, hogy ez igen komoly feladat, de azt is gondolom, hogy közös összefogással be tudjuk bizonyítani, hogy Európát nem elszenvedni kell, hanem Európa jó lehetőséget jelent azoknak, akik ott élnek, és uniós polgárnak mondhatják magukat.

Barry Madlener (NI). – (NL) A Holland Szabadság Párt a holland polgárok képviselőjében érkezett ide a Parlamentbe, valamint azért, hogy visszaszerezze azt a rengeteg pénzt, amelyet Hollandia fizetett ennek a pénznyelő, bürokratikus Európának. A holland választópolgárok azért választották be ebbe a Parlamentbe a Holland Szabadság Pártot, hogy egyértelművé tegyék: a hollandok véleménye szerint az Európai Unió bővítése túlzott lépéket vett.

Elnök úr, a Parlament olyan ügyek szabályozásával tölti az idejét, amelyeket maguknak a tagállamoknak kellene elvégezni. Pártunk véleménye szerint az Európai Uniónak csak a gazdasági és a pénzügyi együttműködés ügyeivel kellene foglalkoznia. A holland érdekeket szem előtt tartva figyelni fogjuk a svéd elnökséget, amely jelenleg semmit sem tesz a holland polgárokért. Az elnökség csak az európai alkotmány ügyében akar előbbre jutni – annak az alkotmánynak az ügyében, amelyet a holland választók elutasítottak, és amely 99%-ban megegyezik a Lisszaboni Szerződéssel. Az elnökség az ügyben sem tett semmit, hogy csökkentse a Brüsszelből Strasbourgba történő áttelepülés óriási mértékű havi költségét. Sőt, még csak napirendre sem tűzte a problémát. Miért? Ez több ezermillió euróba kerül, és az egésznek talán csak az Ikea látja hasznát, mert így esélye van még több guruló doboz és még több szekrény eladására.

Pártunk követelései közé tartozik a Törökországgal folytatott tárgyalások azonnali berekesztése is. Törökország iszlám ország, az iszlám ideológia pedig teljesen idegen a mi nyugati kultúránktól. Ezenkívül az is teljesen egyértelmű, hogy Törökország nem európai, hanem ázsiai ország, és ennek az országnak a csatlakozása csak újabb zsáknyi pénzeket vonna el a holland polgároktól. Törökország lehet jó szomszéd, de nem tartozik az európai családhoz. A Holland Szabadság Párt egy független államokból álló Európát támogat, a svéd elnökség alatt viszont tovább folyik a bővítés egy olyan szövetségi nagyhatalom irányába, ahol a tagállamoknak egyre kevesebb és kevesebb beleszólása van a saját ügyeikbe. Épp ezért pártunk reméli, hogy az ír polgároknak még egyszer lesz bátorságuk nemmel szavazni a Lisszaboni Szerződésre. Az íreknek most lehetőségük van arra, hogy Európa polgárainak hangjaként szerepeljenek, és azt szeretném megtudni

a Szabadság Párt nevében, hogy a svéd elnökség milyen következtetéseket fog levonni az ír népszavazás eredményeit látva.

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, először is engedje meg, hogy mindannyiunknak gratuláljak frakcióvezetővé választásukhoz. Tudom, hogy Önök közül sokan hatalmas támogatást élvezve kerültek a posztra. Tudomásom van például arról, hogy a szociáldemokrata csoportban Martin Schulz újráválasztását milyen sokan támogatták. Nagyon fontos, hogy saját képviselőcsoportjukat markánsan tudják képviselni.

Örömmel vettem részt az általunk júniusban folytatott beszélgetéseken és a tanácskozásokon, amelyeken az Európai Tanács kérésére voltam jelen. Ezt az ügyet Cecilia Malmström európai uniós miniszter intézte, illetve jómagam, mégpedig telefonon, és azon a találkozón, amelyet a szigetvilágban hajózva folytattunk, miközben átkeltünk Stockholm vizein – csak ültünk és beszélgettünk a kialakult helyzetről. Arra kértek föl, hogy vizsgáljam meg az Európai Tanács által a Bizottság elnöki posztjára jelölt José Manuel Barroso második hivatali időszakra való megválasztásának esélyeit.

Az Ön által érintett témák azok a fő kérdéskörök, amelyekkel magam is foglalkozni szeretnék a svéd elnökség hivatali ideje alatt. Hadd mondjam el, hogy a munkahelyeket soroljuk az első helyre. Olyan Európát szeretnénk látni, amelyben több embernek van munkája. Először azt kell megvitatnunk, hogyan érhetjük ezt el. Ahogyan arra már Joseph Daul is rámutatott, én is úgy hiszem, hogy mindez innováció és képzés kérdése, más szóval azoké a dolgoké, amelyek a vállalkozások hajtóerejét adják, és amelyek az embereket alkalmazhatóvá teszik. Úgy vélem, hogy Martin Schulznak igaza van, amikor azt mondja, hogy nem engedhetjük meg, hogy egy olyan Európában éljünk, amelyben szegényes feltételek alapján versenyzünk. Erről Svédországban is folynak tárgyalások, ahogy Európa többi részén is. Az alacsony fizetések, vagy a fizetés nélküliség nem jó kiindulási alap ahhoz, hogy megpróbáljunk szembenézni a versennyel; hiszen csak jó feltételekkel nézhetünk szembe a jövő versenyhelyzetével.

Engedjék meg, hogy megemlítsek még néhány dolgot, amelyekről úgy gondolom, nagyon fontosak ahhoz, hogy Európa kilábaljon a válságból. Láttam – és nagyon fontosnak tartom –, hogy a Bizottságnak hogyan sikerült megvédenie a belső piac elvét egy olyan időben, amikor többen megkísérelték veszélybe sodorni azt és visszatérni a protekcionizmushoz. Könnyű az olyan felhangokra figyelni, mint „Miért nem mentik meg a munkahelyeket ebben az adott országban?” – anélkül, hogy végiggondolnánk, milyen következményekkel járna, ha mindenki ugyanezt követelné. Ha így tennénk, alapjaiban fojtanánk el a szabad kereskedelmet és a határokon átnyúló kereskedelem lehetőségét. Nagyon gyorsan szertefoszlna az, ami megteremtette a jólétet és a fellendülést. Úgy vélem, a belső piac és a szabad mozgás védelme fontos kiindulási pont a munkahelyek védelmére és a fejlődésre.

Nagy bizalommal tekintek még más, Önök által említett témákra, így például az emberi készségekbe történő befektetésre és a munkaerőpiacon belüli mobilitás biztosítására. Hiszek például abban, hogy ezen ügyek kezelésének egyik módja pontosan a szabad mozgás – mégpedig a határokon keresztül.

Mint ahogy Martin Schultz, Rebecca Harms és Joseph Daul is említette, én is úgy vélem, hogy az is egy lehetőség, ha környezetvédelmi trendekkel harcolunk mindez ellen, vagy ha környezetbarát gazdaságot hozunk létre, amely gazdaságról már a világ minden részén úgy beszélnek, mint a válságból való kilábalás egy másik módjáról. Fontos azonban, hogyan kezeljük a pénzügyeket és a befektetéseket. Szeretném megemlíteni azt is – és ezen a ponton egyetérték Guy Verhofstadttal –, hogy az 1990-es évek válságkezelésének svéd tapasztalata az volt, hogy az egyetlen megoldás az államháztartás határozott felügyelete. Megtanultam, hogy amikor a deficit magas és az ésszerűsítés magáért kiált, akkor azok az emberek szakadnak le, akik alacsony életszínvonalon élnek, és azok, akik leginkább függnek a jóléti intézményektől. Következésképp a szegény, vagy alacsony életszínvonalon élők számára az a politika a megfelelő, amely körültekintően bánik az államháztartással.

Az éghajlati kérdésekkel kapcsolatban – amely munkánk legfőbb témája lesz a koppenhágai csúcs előtt –, el szeretném mondani, hogy valóban sokat kell még tennünk. És rövid az időnk.

Rebecca Harmsnak szeretném megjegyezni, hogy Svédországban számunkra szokatlan, hogy valaki a támogatási kötelezettségvállalásunkat kritizálja. Európában átlagosan a GDP 0,4%-át fordítják az ilyen jellegű kötelezettségvállalásokra. Svédország ebben a tekintetben egyedülálló: nálunk a GDP 1%-át költjük fejlesztési segélyre. Számomra ezek a dolgok összefüggnek. Az Egyesült Nemzetek kezdeményezésének keretében, fejlesztésügyi miniszterünk vezetésével felülvizsgáltuk a munkánkat. A vizsgálat során alaposan elemeztük, miképp kell észben tartanunk az éghajlatváltozás kérdését fejlesztési munkánk folyamán. Nem fejleszthetünk anélkül, hogy azzal párhuzamosan ne vizsgáljuk az éghajlatváltozást, és annak a Föld szegényebb részein

máris érezhető hatását. Következésképpen e kérdéseket nem választhatjuk el egymástól, és nem mondhatjuk azt, hogy ez fejlesztéspolitika, az meg éghajlat-politika – minthogy ez a két dolog kapcsolatban áll egymással, és együttesen kell működniük.

A szerződéssel kapcsolatban: szeretném megemlíteni Martin Schultznak, hogy az én szerepem az, hogy gondoskodjak arról, hogy az európai vezetés a nehéz időszakban is hatékony legyen. Válaszokat kell tudnunk adni a polgároknak, akik azt akarják látni, hogy intézkedünk, hogy harcolunk a pénzügyi válság és az éghajlatváltozás ellen. Politikai szempontból mindannyian aktívak vagyunk és tudjuk, hogy a politika terén, amikor csak magunkkal foglalkozunk és nevekről, vezetőkről tárgyalunk, polgáraink úgy érzékelik, mintha hátat fordítanánk nekik. Ám mi befelé figyelünk.

Ezért mindent meg fogok tenni, amit feladatkörömből adódóan tudok. Az Európai Tanács azzal a feladattal bízott meg, hogy gondoskodjak arról, hogy egyértelműen azonosan gondolkozzunk az együttműködésünkről és az Európai Parlament osztatlansága iránti megbecsülésünkről – mind a Nizzai Szerződés, mind a Lisszaboni Szerződés hatálya alatt – a Bizottság elnöki posztjára általunk kiválasztott jelölt kapcsán. José Manuel Barroso esetében nagyon fontos megemlíteni, hogy őt az Európai Tanács egyhangúan támogatta, jól ismert jelölt volt, és már a szavazás előtt ismerték a választók is. Ez természetesen megkönnyítette a munkámat – természetesen tiszteletben tartva, hogy az Európai Parlamentnek lehetősége lesz a választásra. Amikor Önök úgy érzik, hogy készek a döntéshozatalra, mondhatnak igent és nemet is az Európai Tanács jelöltjére. Közben van idő az egyeztetésekre, amelyeket tudomásom szerint José Manuel Barroso is említett, és mód nyílik azzal kapcsolatos párbeszéd folytatására, hogy milyen politikát kell folytatnia Európának a következő években. Remélem, hogy ebben most már meg tudunk egyezni a létrejött megállapodás alapján. Ez az, amit Európa választópolgárai várnak, és ez teszi lehetővé számunkra, hogy kitartóan együtt tudjunk dolgozni.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, elhangzott néhány jelentős kérdés, amelyeket nagyon röviden szeretnék most megválaszolni.

Először is nézzük Schultz úr szerződésekkal kapcsolatos fontos kérdését. Schultz úr úgy utalt a Bizottságra, mint a szerződések őrére. Mi a Bizottságban úgy gondoljuk, hogy a hatályban lévő szerződéseket tiszteletben kell tartani. Jelenleg a Nizzai Szerződés van hatályban. Önöket, akik itt ülnek, mindannyiukat a Nizzai Szerződés szerint választották meg. Egyértelmű, hogy ha a Bizottságot most választják meg, akkor a Bizottság is – épp, ahogy Önök – a Nizzai Szerződés szerint lesz megválasztva.

Mindemellett – remélem, hogy így lesz –, hamarosan aláírjuk a Lisszaboni Szerződést. A Parlament összetételével kapcsolatban elengedhetetlen módosításokat kell tennünk, és minthogy bizonyos változtatások fognak bekövetkezni, a Parlament a Lisszaboni Szerződés aláírása után többé már nem lesz ugyanaz – és ugyanez érvényes a Bizottságra is. Mindazonáltal az Európai Tanács ragaszkodott az Önök döntő többséggel elfogadott jelentésének – a Dehaene-jelentésnek – minden aspektusához. Az Európai Tanács, mielőtt formálissá tette volna döntését, tanácskozásokat tartott, amelyek során figyelembe vette – és ilyen most először történt – az európai választások eredményeit is, nem beszélve arról, hogy volt egy jelentős politikai erő által támogatott jelölt.

A feladat most az, hogy elnyerjem az Európai Parlament jóváhagyását. Szeretném ma elismételni, amit már megírtam egy levélben az Európai Parlament elnökének: készen állok arra, hogy megvitassam a következő Bizottság főbb irányvonalainak elemeit bármely képviselőcsoporttal, amely meg kívánja azt vitatni velem. Nos, ez az én álláspontom intézményi kérdésekben.

Politikai szinten szeretnék kiemelni egy nagyon fontos kérdést. Úgy gondolom fontos, hogy a Bizottság elnökének megválasztása kapcsolódjon a demokratikus választásokhoz – az Önök megválasztásához. Önöket a Nizzai Szerződés alapján választották meg, és álláspontom szerint a Bizottság elnökét is megilleti ez a legitimitás, amely bizonyos módon ebből a demokratikus választásból fakad.

A gazdasági és a pénzügyi válság tekintetében – és úgy vélem azok, akik erős Európát és erős Bizottságot szeretnének, minden kétséget kizárólag egyet fognak érteni velem – a Bizottság elnökségének kérdését nem szabad megoldatlanul hagynunk a Lisszaboni Szerződés végső ratifikálására várva, hiszen mindannyian – vagy legalábbis a többségünk – erre vár, ám nem tudjuk, hogy a szerződés mikor fog hatályba lépni. Az Európai Bizottságot és annak elnökségét bizonytalanságban hagyni olyan időkben, amikor gazdasági válságot, pénzügyi válságot és szociális válságot élünk át, illetve, amikor nagyon fontos tárgyalásoknak nézünk elébe Koppenhágában, nem tűnik számomra túl bölcs dolognak. De legyen, ahogy lennie kell, a döntés az Európai Parlament kezében van, én pedig – épp úgy, ahogy öt évvel ezelőtt is – készen állok egy demokratikus vitára.

a Bizottság elnöke. – A második kérdés a pénzüggel és a gazdasággal kapcsolatos, és azzal, amit Verhofstadt úr mondott: mindannyiunknak lehetnek nagyobb ambíciói, és ennek kapcsán hadd áruljam el Önöknek, hogy osztozom az ambícióikban. Nem mondhatjuk azonban azt, hogy nem fogadtunk el egy európai gazdasági fellendülési tervet, és ez volt a legtöbb, amit a tagállamaink elfogadtak.

Az Európai Bizottság ennél többet javasolt, de a tagállamaink ennyit fogadtak el. Szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy egyes tagállamok – amelyek a válság kezdetén sem voltak kevésbé befolyásosak – azt javasolták, hogy ne legyen koordinációs tervünk. Más tagállamok 1%-os adópolitikái ösztönzést javasoltak, az Európai Bizottság pedig azonnal 1,5%-ot javasolt, míg az automatikus stabilizátorok valójában 5% körül mozogtak. Ettől eltekintve hoztunk néhány fontos döntést a fizetésimérleg-támogatások és néhány euroövezeten kívüli tagállam tekintetében, és globális szinten is tettünk kezdeményezéseket.

Számíthatnak tehát arra, hogy a Bizottság mindent meg fog tenni azért, hogy megerősítse az uniós szintet és a közös megközelítést – ebben teljesen biztosak lehetünk. De legyünk magunkkal szemben őszinték: mi nem az Amerikai Egyesült Államok vagyunk – mi nem egy integrált nemzetállam vagyunk –, így teljesen más a helyzetünk. Nem kérhetik arra Németországot és Litvániát, hogy ugyanazokat a lépéseket tegyék meg. Vannak olyan országok Európában, amelyek fizetésimérleg-támogatást kapnak, így tehát nem várhatunk el minden tagállamtól ugyanolyan megközelítést. Szükségünk van a közös megközelítésre, de egyedi nemzeti viszonylatokban, mert ez az európai realitás, és ez az a realitás, amivel a közeljövőben szemben fogunk állni.

Többnyire nemzeti költségvetéseink vannak. Így osztom azt a nézetüket, hogy legyen egy jobban koordinált európai tervünk, vagyis, hogy lábáljunk ki ebből a válságból, és építsünk egy olyan zöld gazdaságot, amelyet akarunk; ugyanakkor azonban el kell fogadnunk, hogy 27 nemzeti költségvetésünk van, 27 pénzügyminiszterünk, és az Európai Központi Bank mellett 27 nemzeti bankunk, és nagyon fontos, hogy megerősítsük az eurót, és hogy fenntartható gazdaság- és pénzügypolitikát folytassunk. Ha ez nem valósul meg, veszélybe sodorjuk az eurót, az európai integráció egyik legnagyobb sikerét.

Végül az éghajlatváltozás kérdésével kapcsolatban ismét elmondhatjuk, hogy lehetünk még ambiciózusabbak. Ám számomra nagyon fontos volt, hogy Reinfeldt miniszterelnök úr nem régen velem volt L'Aquilában, ahol tanúi lehettünk annak, amikor az Egyesült Nemzetek főtitkára kijelentette: „Önök mozgatják a világot.” Lehetnek nagyobb ambícióink, de az Európai Unió vezető szerepet tölt be a világméretű éghajlatváltozás elleni harcban.

Senki sem ambiciózusabb nálunk, így legalább egy elismerő szót várok azzal a munkával kapcsolatban, amit ez a Bizottság a tagállamokkal együtt végzett az ambiciózus javaslatok benyújtása terén. Most pedig győzzünk meg másokat, hiszen másokra is szükségünk van – mert az éghajlatváltozás problémája nem csak európai probléma. Ez a bolygó problémája. Az Önök támogatásával, úgy gondolom, sikert érhetünk el a koppenhágai konferencián.

(Taps)

Gunnar Hökmark (PPE). - (SV) Elnök úr, svédként büszkeség tölt el, amikor a svéd elnökség prioritásait hallgatom, és arra is büszke vagyok, hogy újra itt köszönhetem a svéd miniszterelnököt.

Nagyon fontos kihívásoknak nézünk elébe. Fantasztikus, csodálatos változás húsz évét tudhatjuk magunk mögött itt, Európában, amelynek eredményeképpen a *Solidarność* szabadságmozgalom egyik első képviselője immár az Európai Parlament elnöke. A demokrácia, a szabadság, a jogállamiság és a piacgazdaság ideáljainak köszönhetjük a fejlődés eme húsz fantasztikus évét.

A változások idejét éljük most az új szerződéssel, az éghajlati kérdéssel – amely az egész világra hatni képes, következetes politikát igényel –, és a gazdasági válsággal. Éppen ezért fontos, hogy olyan elnökségünk és olyan parlamentünk legyen, amely alkalmas arra, hogy biztosítsa az államháztartás stabilitását, a belső piac stabilitását és a kereskedelem nyitottságának valamint a határokon átnyúló mozgásnak a stabilitását, amelyek mind segíthetnek minket, hogy kilábaljunk a válságból.

Szeretném ezt a perspektívát egy lépéssel tovább vinni. Azok a döntések, amelyek előkészítését jelenleg végzi a svéd elnökség és ez a Parlament, azt is meg fogják határozni, hogy milyen formát ölt majd Európa és az Európai Unió a válság után – így azt, hogy milyen lesz a pénzügyi piacok dinamikája, mekkora bizalmat és hitelességet élveznek majd, és hogy mekkora terünk nyílik az innováció, a vállalkozás, a befektetések és az új munkahelyek számára.

Az európai parlamenti választások egy dologra rámutattak: arra, hogy az unió polgárai kevesebb bürokráciát és szabályozást, ám nagyobb nyitottságot akarnak – a határainkon belül és a világ többi része felé egyaránt.

Ez az a nyitottság, amely döntő szerepet játszik majd abban, hogy az Unió képes lesz-e vezető hatalommá válni azon értékek érdekében, amelyek húsz évvel ezelőtt elkezdtek megváltoztatni Európát, és ez az a nyitottság, amelyhez az egész világon hozzájárulhatunk.

(Taps)

Marita Ulvskog (S&D). - (SV) Elnök úr, először is szeretném megköszönni a svéd miniszterelnök úrnak azt, amit ő és a kormánya tenni készülnek az elkövetkezendő hat hónapban.

Tisztában vagyunk azzal, hogy nehéz a kiindulási helyzetünk, mély a válság. A munkahelyekről van szó, a szakadékok drámai növekedéséről, az egyenesen a munkanélküliség felé haladó fiatal generációról, és természetesen a környezeti és az éghajlati válságról.

Reinfeldt miniszterelnök úr is ugyanerről beszélt – következtetései azonban meglepőek voltak számomra. A svéd elnökség központi kérdésként nem a munkahelyek és a befektetések ügyét emelte ki, hanem inkább a tagállamoknak azt a képességét, hogy fenn tudják tartani a költségvetési fegyelmet. Az EU-ban megközelítőleg 27 millió munkanélküli él, erre a svéd elnökség legvilágosabb üzenete: a költségvetési fegyelem. Ezt nem csupán rossznak, de aggasztónak is tartom.

Ezen a területen Reinfeldt úr pártja – azzal ellentétben, ami itt korábban elhangzott – egy meglehetősen nehézkes, történelmi, belpolitikai csomaggal állt elő. Az előző, konzervatív svéd kormány gazdasági romlásba vezette a svédeket, majd a szociáldemokrata kormány volt az, amelynek 10 évébe került, hogy rendbe hozza az államháztartást. Mi azonban nem engedhetjük meg, hogy egy komoly válság idején a belpolitika régóta meglévő hiányosságai határozzák meg az egész EU menetrendjét. Új munkahelyekre, képzésekre és környezeti változásra van szükség – nem pedig arra, hogy az anorexiás gazdaságot diétára fogjuk a költségvetési fegyelem révén.

John Monks, az Európai Szakszervezetek Szövetségének főtitkára szintén nyugtalanságának adott hangot azzal kapcsolatban, hogy a svéd elnökség programjában igen alacsony prioritást élvez a szociális dimenzió. Monks úr szerint főként frázisokat hallunk, alig említenek kézzel fogható terveket. A képviselőcsoportom osztja ezeket az aggodalmakat, beleértve a munkavállalók szakszervezeti jogait is, ahogy Martin Schultz említette felszólalásában. A munkavállalási feltételek rosszabbodtak a Laval-ügyben hozott ítélet után, majd a Viking-, a Rüffert- és a Luxemburg-ítéletek után. A munkavállalók jogai megcsappantak.

Amit én és képviselőcsoportom a svéd elnökségtől elvárunk, az nem más, mint egy határozott állásfoglalás azzal kapcsolatban, hogy az EU munkavállalói teljes mértékben visszakapják szakszervezeti jogukat. A szakszervezeti jogoknak elsőbbséget kell élvezniük a szabad mozgással szemben. Ennek teljesen nyilvánvalónak kell lennie. Nem akarunk olyan unióban élni, amelyben a válságra költségvetési fegyelemmel és konfrontációval reagálnak. Azt szeretném meg tudni az új elnöktől, Reinfeldt miniszterelnök úrtól, hogy ez az ügy napirenden van-e még.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Elnök úr, két problémával állunk szemben. Az első probléma a válság. Mindenki tisztában van azzal, hogy egy ellentmondásmentes, közösen kialakított válasza van szükségünk a gazdasági és szociális válság kapcsán, valamint egy uniós fellendülési tervre, hogy növelni tudjuk a befektetések számát és támogatni tudjuk a foglalkoztatást. Az uniónak ma meg kell mutatnia, hogy figyelmesebb és közelebb áll a polgáraihoz, amikor az őket sújtó nehézségekről van szó. Több segítséget kell nyújtani a válság által érintetteknek. Ebből a szempontból sürgető a helyzet.

A második kérdés végül is az, hogy új fejlesztési modellt kell közzé tennünk a válság végéig. Ennek egy egyszerűbb, tisztességesebb és fenntarthatóbb modellnek kell lennie, amely biztosítja, hogy a pénzügy a tényleges gazdaságot szolgálja, amely a szolidaritás új formáit alakítja ki az európaiak között, amely figyelembe veszi a szociális és környezeti kihívásokat a nemzetközi kereskedelemben, és amely alapjaiban megreformálja a világ szegényebb országaihoz fűződő kapcsolatainkat – és itt most különösen Afrikára gondolok.

A két jelentős kérdés mellett szót kell ejtenünk a demokratikus követelményről, amely kapcsolatban áll azzal a folyamattal, amelyért Önök, a svéd elnökség a felelős. Cecilia Malmström – akit örömmel üdvözlök ma – mindenki másnál jobban tudja, hogy van néhány igen jelentős különbség a Nizzai Szerződés és a Lisszaboni Szerződés között, mégpedig a kinevezési eljárás kapcsán: egyrészt egyszerű többség, másrésztől minősített többség; egyrészt kinevezés, másrésztől jelölés; és eltérő számú biztosokról van szó a szerződésekben. Részemről azt kérem Önöktől, hogy biztosítsák a szerződések szellemének és tartalmának tiszteletben tartását. Ez az Önök hatáskörébe tartozik, és nagyon fontos intézményeink jó hírneve miatt. Előre is köszönöm.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - (SV) Elnök úr, gratulálok a kinevezéséhez. Először is elismerésemet szeretném kifejezni a kormánynak a Balti-tengerrel kapcsolatban tett nyílt kötelezettségvállalása miatt, és abbéli reményemet is kifejezni, hogy előrehaladást fogunk elérni ezen a területen. Rendkívül jó felszólalást hallottunk Öntől az éghajlatváltozás kapcsán. Amire most várok, az természetesen nem más, minthogy ezt a felszólalást gyakorlati megvalósítás kövesse. Gyakran hallottuk Öntől, hogy az Unió és Svédország a világ kibocsátásának csak egy kis részéért felelős. Ha azonban az EU tagállamok a világ népességének csak nyolc százalékát adják, és a kibocsátások 30 százalékáért felelősek, akkor mégis felelősek vagyunk azért, hogy az éghajlattal kapcsolatos munkában igazán nagy részt vállaljunk. És ez az a pont, ahol konkrét információhiánnyal találtam szembe magam.

Hogyan akar foglalkozni a Nemzetközi Növényvédelmi Egyezmény ipari kibocsátásra vonatkozó irányelvével? Mit fog tenni az illegális fakitermeléssel kapcsolatban? Mi a véleménye az épületekre vonatkozó energiahatékonysági szabványokról? És mit gondol azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy a légi közlekedési eszközök nem folytathatják a kibocsátásukat, ugyanakkor kitérnek a 14 milliárdos energiaadó kifizetése elől, amelyet meg kellene fizetniük?

Szeretném felidézni a stockholmi programot és aktát. Az akta vonatkozásában biztosítanunk kell a nyitottságot. A német alkotmánybíróság szerint az országoknak sokkal nagyobb befolyással kell rendelkezniük, és a parlamenteknek is sokkal nagyobb befolyással kell rendelkezniük. Nyitottságra van szükségünk az akta tárgyalásainak idején. Nem mozdulhatunk el egyoldalúan az ellenőrzés irányába. Ugyanez vonatkozik szülővárosomra és a stockholmi programra is. Legyen ez egy olyan elnevezés, amely az EU-nak a terrorral kapcsolatos üldözési mániától az emberi szabadságokig és jogokig való elmozdulásához, valamint a menedékjog megerősítéséhez és a magánélet védelméhez kapcsolódik. Akkor elmondhatjuk, hogy nagy előrelépést tettünk.

Vicky Ford (ECR). - Elnök úr, szeretnék gratulálni a svéd elnökségnek, amiért előtérbe helyezte a gazdaságra vonatkozó feladatokat. Amíg gazdasági bizonytalanságban élünk, egyéb feladatainkkal egyértelműen kevesebbet tudunk foglalkozni. Helyes, hogy prioritásként kezelik az államháztartás helyreállítását: a kivételesen magas arányú államadósság nagy és hosszú távú fenyegetettséget jelent, amely, ha csak most szembe nem nézünk vele, hosszú évtizedeken keresztül velünk marad. Pénzüntézetünk egészséges működésének helyreállítása szintén kulcsfontosságú, ha vissza akarjuk nyerni a fogyasztók bizalmát, és ha vissza akarjuk állítani a gazdasági növekedést, nem is beszélve az adófizetők pénzéről.

Önök a prioritásaik között említik az ellenőrzési keretrendszer fontosságát. Ezt kiegészíteném még azzal, hogy a szabályozás átláthatósága szintén alapvető. Ezek az iparágak – ahogy azt valamennyien tudjuk – az egész világra kiterjedő iparágak. A tőke, a tehetség és az egyes vállalkozások rendkívül képlékenyek. Megvalósítható és pontosan körülírt jogalkotási menetrendekre, a jogszabályok prioritizálására és megfelelő konzultációkra van szükségük.

Üdvözlöm azt a kötelezettségvállalásukat, hogy a G20-akkal együtt kívánnak dolgozni, mert ha nem tartunk lépést, és egyoldalúan működünk az EU-ban, akkor nemcsak azt kockáztatjuk, hogy versenyhátrányba hozzuk a kölcsönt felvevőket és a befektetőket, de az iparágakat is arra kényszerítjük, hogy áttelepüljenek...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - (SV) Elnök úr, természetesen először is gratulálni szeretnék elnöki kinevezéséhez, és ugyanakkor szeretném megköszönni Önnek azt az érdekes eszmecserét, amit a választások idején folytattunk. Miniszterelnök úr, tisztelt képviselőtársaim, köszönöm az elnökségi programhoz fűzött hozzászólásait. Meggyőződésem, hogy szervezeti tekintetben a svéd elnökség nagy eredményeket fog elérni, amely eredményekről a svéd államigazgatás igazán kiválóan fog gondoskodni.

Politikailag természetesen osztom az elnökség véleményét a két jelentős válsággal – a gazdasági válsággal és az éghajlati válsággal – kapcsolatban, és természetesen én is úgy gondolom, hogy ezeknek a kérdéseknek elsőbbséget kell élvezniük. De hol marad az elemzés? Sem a gazdasági válság, sem az éghajlati válság nem volt eleve elrendelve. A válságok eredetét a politikai döntéshozatalban kell keresni. Ez pozitív dolog, mert azt jelenti, hogy a válságokat politikai döntéshozattal meg is lehet oldani – de annak semmi jelét nem látom, hogy az elnökség másfajta politikát akarna bevezetni. A gazdaságpolitika ugyanaz maradt: nem vesz figyelembe sem szociális, sem környezeti szempontokat.

Amit én és számos polgárunk is vár a programtól, az a munkavállalók jogait érinti, amely a bírósági határozatok után kerültek a figyelem középpontjába, és a szociális kérdések, amelyekre semmilyen válasz nem áll rendelkezésre. Ugyanígy nincs információnk az egyenlő bánásmóddal kapcsolatos politikáról sem.

Ami a stockholmi programot illeti, azt mondják róla, hogy ez a program majd biztonságot teremt, a gyakorlatban azonban egy „nagy testvér” állam alakult ki, amely veszélyezteti a magánéletet. Soha nem fogadhatjuk el ennek a programnak azokat a megszorításait, amelyek a menedéjjoggal kapcsolatosak, vagy a szabad polgárként mindenkit megillető jogokat érintik. Humánus menedéjjogra és humánus bevándorláspolitikára van szükségünk.

Timo Soini (EFD). - (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Svédország mindig tiszteletben tartotta az emberi jogokat és a demokráciát.

Néhány évvel ezelőtt a svéd emberek az euró bevezetése ellen szavaztak, és Önök tiszteletben tartották ezt a döntést, annak ellenére, hogy Önök határozottan az euró mellett voltak. Ezért aztán különösen furcsa, hogy Írországnak most azonnal újra kell szavaznia, pontosan ugyanarról a szerződésről, amelyről korábban szavazott.

Az északiak és a svédek szokása, hogy tiszteletben tartják az emberek szavát. Sok szerencsét és sikert kívánok Önöknek azokhoz a feladatokhoz, amelyekkel szembesülnek. Remélem, hogy tiszteletben fogják tartani a legjobb féle északi demokrácia értékeit: nem erőszak, hanem együttműködés révén.

Nagyon örülök, hogy említette a Balti-tengert, és teljes mértékben támogatom ez ügyben. A Balti-tenger nehézségekkel küzd; haldoklik, és meg kell menteni. Az északi dimenzió ugyan hiányzik mindebből, mindazonáltal remélem, hogy Ön sokat tesz majd ennek elősegítése érdekében, még ha most nem is említette külön.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Elnök úr, forradalomra van szükségünk a demokráciában. Bátor demokratákra van szükségünk, és ebben az új periódusban sürgősen szükségünk van egy izgalmas, demokratikus és hitelesen hatékony Európára.

A kreatív művészeknek és különösen a szabadúszó íróknak szerepük lesz ezen új Európa értékeinek a meghatározásában. Az ő cenzúrázatlan képzeletük képes lesz visszazárni a palackba azt a bürokratikus szellemet, amely célja a demokrácia lerombolása. Végére is izgalmas elképzelések állnak a társadalmi változás megszületésének hátterében. Azok, akik reménysugarat kínálhatnak, amely lehetővé teszi számukra, hogy beférkőzzenek az emberek elméjébe – a svédek különösen jók voltak e téren a múltban, és e tekintetben egykori kollégám, Cecilia Malmström minden bizalmamat élvezzi –, szintén inspirálhatják azok társadalmi-politikai kérdésekkel kapcsolatos érdeklődését is.

Ekképp fogalmaztam meg szánt szándékkal új könyvem utolsó paragrafusát a legutóbbi választási kampány kezdetén, amely választás jelentős változásokat hozott, és amelyhez nagy remények fűződnek, miszerint Önök, különösen, akik Svédországból érkeztek, nagyszerű demokratikus hagyományaikkal és átláthatóságukkal most fel fogják ismerni az idők szavát. Nemcsak a gazdasági válsággal kell szembenéznünk – és itt a svédek már bizonyították rátermettségüket, hiszen nagyrészt elkerülték a válságot –, de ugyancsak meg kell küzdenünk a jobbra tolódás meglehetősen baljós jelenségével is. Ezért szilárdan hiszem, hogy nekünk, demokratáknak, együtt kell kiállnunk a valódi átláthatóságért, és különösképpen össze kell fognunk az extrém jobb elleni küzdelem terén.

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

Corien Wortmann-Kool (PPE). - (NL) Szívből jövő köszönetemet szeretném kifejezni az Önök által a következő hat hónapra felvázolt ambiciózus tervekért. Elmondhatom Önöknek, hogy magasak az elvárásaink Önök felé, hiszen Önök kezdettől fogva arról ismeretese, hogy öltre mennek az európai integrációért és az európai értékekért. Fontos, hogy a gazdasági válságból való kilábalás érdekében alkalmazott megoldások és mindaz, amit Önök e téren tesznek, megerősítse szociális piacgazdaságunkat.

Az szintén fontos, hogy ezek a megoldások ne csak ma és holnap váljanak polgáraink hasznára, de gondoskodjanak gyermeink jövőjéről is. Ezért rendkívül lényeges, hogy továbbra is egy fenntartható gazdaság és a klímaváltozás megelőzése felé haladjunk. Remek, hogy Önök ilyen nagy hangsúlyt fektetnek minderre a programjukban. Őszintén remélem, hogy az Önök e téren tett erőfeszítései segítenek majd abban, hogy még szorosabban összehozzuk a tagállamokat, és hogy a koppenhágai csúcsig hátralévő időszakban sikeresen rábírájk a világ legnagyobb szereplőit, hogy valóban töltsék be saját szerepüket az éghajlatváltozás problémájára szolgáló megoldás megtalálásában.

Elnök úr, a szociális piacgazdaság szintén jelentős tényező, amikor a fenntartható kormánykiadásokról van szó, mivel a kormánydeficitek óriási terhet rónak a jövő generációira. Ezért aztán nagyon fontos a stabilitási és növekedési paktum tiszteletben tartása, és az is nagyszerű, hogy ezt Önök is nyilvánvalóvá tették.

Elnök úr, ironikus, de Izlandot a pénzügyi válság hozta közelebb az Európai Unióhoz. Remélem, hogy a svéd elnökség szívélyesen fogadja majd Izlandot, ugyanakkor szigorúan felügyeli, hogy az ország megfeleljen a csatlakozás kritériumainak, és hogy teljesítse az európai jogi szabályozáshoz kapcsolódó és a tagállamok irányában elvárt kötelezettségeket.

Hannes Swoboda (S&D). - (DE) Elnök úr, miniszterelnök úr, remélem, megengedik nekem, hogy ennek kapcsán külön szóljak Carl Bildt úrhoz, mivel először a bővítés, azon belül is a balkáni bővítés kérdését szeretném érinteni.

Említette, hogy ez a csatlakozási folyamat lassabb lesz, mint ahogy azt sokan, mindkét fél részéről, szeretnék volna. Mindazonáltal nagyon fontos, hogy világos jelzéseket adjunk. Amit a svéd elnökségtől várok, az az, hogy segítsenek különösen a délkelet-európai embereknek abban, hogy leküzdjék mindazokat a nehézségeket, amelyekkel arrafelé szembesülnek – többek közt a kormányközi problémákat is –, hogy reménykedhessenek abban, hogy az Európába vezető utat nem fogják akadályok torlaszolni, hanem folytatódhat a folyamat, még ha egy kicsit hosszabb is lesz. Mindazonáltal ezeknek az országoknak természetesen meg kell tenniük a megfelelő előkészületeket.

Másodszor, szeretnék visszatérni egy másik, Ön által említett témára, nevezetesen a gazdaság átalakításának kérdésére, valamint a gazdaságpolitika és a környezet összekapcsolására. Már elhangzott, hogy Önök ebben a teljes támogatásunkat élvezik. Úgy vélem, ez lényeges feladat Európa számára. Igaz, hogy e tekintetben meglehetősen az élen állunk, de még így is számtalan teendőnk van. Ugyanakkor a munkanélküliség is nő. A munkanélküliség szintje, amelynek ma Európában tanúi vagyunk, még nem érte el a maximumot. Sajnos még romlani fog.

Ennélfogva rendkívül fontos megemlíteni a másik dimenziót, a szociális dimenziót is, mivel csak akkor kapunk széleskörű támogatást a gazdaság zöld szellemű átalakításához, ha az emberek úgy érzik, hogy az ő szociális szükségleteiket és követelményeiket is komolyan veszik.

Az északi országok különösen sok jó példát tudnak felmutatni az aktív munkaerő-piaci politika terén. Mi nem tudunk sem EU-ként, sem egyéni tagállamokként munkahelyeket teremteni, de segíthetünk a munkájukat elvesztő embereknek, hogy ismét találjanak állást, amilyen gyorsan csak lehet. Ezt értjük mi szociális Európa alatt – ezt az aktív munkaerő-piaci politikát, amelyre oly nagy szükség van az egyes tagállamokban, és amellyel kapcsolatban az Európai Uniónak, és különösen a Tanácsnak világos üzenetet kell közvetítenie. A gazdaság zöld szellemben való átalakítása végül alacsonyabb, és nem magasabb munkanélküliséget fog eredményezni. Ez az, amire mi felhívást intézünk.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Elnök úr, a Tanács hivatalban lévő elnöke, örülök, hogy itt látom! Sok a kihívás ezekben a viharos időkben: súlyos gazdasági recesszió, a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos bizonytalanság, és a koppenhágai éghajlati konferenciát megelőző tárgyalások. Sok minden vár Önökre.

Miniszterelnök úr, csak néhány fontos pont. Arról is meg kell győznie Tanácsbeli kollégáit, hogy a protekcionizmus utálatos. Az EU ereje a nyitott határokon és a szabad kereskedelembe rejlik. Az autóipar megmentése érdekében nyújtott állami támogatás nem megoldás. A pénzügyi válság új világrendért kiált, ám a szabályoknak kiegyensúlyozottnak kell lenniük, és nem szabad, hogy túlzóak legyenek. Ezen az őszön, ahogy azt néhányan már említették, az EU-nak közelebb kell jutnia valamelyest egy tiszteletre méltó menedékügyi politikához. Az energiapolitikának, ahogyan azt néhányan említették, mind realizmusra, mind szolidaritásra szüksége van. Ne legyen több gázválság, ne legyen egyoldalú függőség. Az internet lényeges kérdés volt a választási kampány során. Itt óriási felelőssége van Svédországnak abban, hogy sikeresen lezárja a Telecoms-csomagként ismert jogszabálysomagot. A jogállamiságnak a virtuális világra is vonatkoznia kell.

Reméltem, hogy a Parlament jelen ülése alatt jóvá fogja hagyni José Manuel Barrosónak a Bizottság elnökévé történő jelölését, újabb öt évre. Nos, ez nem így lesz, amit nagyon sajnálok. Nem olyan időket élünk, hogy az EU intézményi hatalmi harcokra fecsérrelhesse az idejét. Most a politikai vezetésnek és ösztönzésnek van itt az ideje.

Az euró bizonyította erejét. Mit gondol, miniszterelnök úr, mikorra készülünk fel mi, svédek arra, hogy az EU teljes jogú tagjaként euró lapuljon a mi zsebeinkben is? Köszönöm, és ahogy a mi pártunkba mondani szokás: sok szerencsét!

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Svédországnak óriási felelőssége van az emberi faj jövője szempontjából. Reinfeldt miniszterelnök úr, nagyon helyesen beszélt az éghajlati válsággal kapcsolatban.

Tudjuk, hogy létezik az a technológia, amelyre az eljövendő évtizedekben szükségünk van, és hogy reális áron hozzáférhető; a leginkább problematikus kérdés azonban az, hogy a klímavédelem hihetetlen nagy kihívást jelent az emberi együttműködés számára. A jelenleg folyó tárgyalások sajnos leginkább a bújócska és a „saját magunk vállon veregetése” terén folytatott verseny kombinációjára hasonlítanak.

Az Európai Uniónak elég bátornak kell lennie ahhoz, hogy előterjesszen egy olyan javaslatot, amely nem csupán az EU saját kibocsátásának csökkentését célozza, hanem tartalmazza a tehermegosztás alapelvét is, amely értelmében az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) iránymutatásai szerint minden iparosodott ország kibocsátás-csökkentést valósít meg. Az a legfontosabb, hogy 2020-ra elérjük a kibocsátás-csökkentési célokat. Másodszor, fel kell ismerni, hogy a fejlődő országok nem lesznek képesek igazodni a megfelelő kibocsátási korlátok rendszeréhez, hacsak nem segítjük őket anyagiilag, mégpedig teljesen új szinten; az EU-nak olyan pozícióban kell lennie, hogy erre irányuló javaslatokat is előterjesztessen.

Ryszard Antoni Legutko (ECR). – (PL) Miniszterelnök úr, nagy gonddal figyeltük beszédét, és szeretnénk kifejezni abbéli reményünket, hogy a program legfontosabb elemei sikerrel megvalósulnak majd.

Szeretném azonban felhívni a figyelmet három kihívásra. Ezek közül az első az európai szolidaritás, amely különösen nagy jelentőséggel bír a pénzügyi válság idején. Nem hagyhatjuk, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amelyben bizonyos európai országok egyenlőtlen elbánásban részesülnek. Nem fogadhatjuk el azt a helyzetet, amelyben egyeseknek szabad állami támogatást nyújtaniuk bankszektoruknak, míg másokat elítélnék, ha megkísérlik megerősíteni hajóépítő iparukat. Ez nem szolidaritás, ez képmutatás.

Másodszor, örömeinkre szolgál, hogy a Balti-tengeri stratégia a svéd elnökség prioritásainak egyike. Ez ugyanis a makroregionális együttműködés lényeges területe. A balti ökoszisztémát meg kell védeni az olyan veszélyektől, mint amilyen a nagyon kockázatos, és pénzügyi értelemben is abszurd Északi Áramlat projekt. Az energiaforrások diverzifikációjának szükségességét is meg kell, hogy említsük.

Harmadszor, emlékezzünk rá, hogy Moszkva nemcsak a gázcsapot zárta el – amint azt Grúzia tapasztalta. Remélem, most, hogy a következő hat hónapban Svédország áll az Európai Unió kormányrúdjánál, épp olyan határozott lesz, mint Carl Bildt miniszter úr, aki elítélte Oroszország Grúzia elleni agresszióját. Biztos vagyok benne, hogy a svéd elnökség kiállja mindezeket a próbákat. Számíthatnak a támogatásunkra.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Elnök úr, nekem két dolog szúrt szemet, mikor elolvastam a svéd elnökség programját. Az első mindaz az ígéret, hogyan használják majd az Európai Uniót arra, hogy egy olyan, jobb gazdaságot hozzanak létre, amely megoldást kínál az éghajlati és egyéb problémákra, ám egy szó sem esik azokról a problémákról, amelyeket az EU hoz létre – azokról a problémákról, amelyeket az EU hozott létre a munkaerőpiacainkon, a problémákról, amelyeket az EU hozott létre a halászati szektorunkban, a gazdaságunkban, a bűnözés elleni küzdelemmel kapcsolatosan, és sorolhatnám. Ez volna az első fontos megállapításunk a svéd elnökség munkaprogramja kapcsán – hogy az EU csupán megoldásokat kínál, és hogy az EU maga nem probléma. Ez többet mond a svéd elnökségről, mint amennyit az EU-ról. A második dolog az, hogy nem említik, hogy október másodika az Európai Unió egész történetének egyik legjelentősebb napja lesz, és hogy ez a svéd elnökség idejére fog esni. Természetesen a második népszavazásra utalok. Egyetlen szó sem esik arról, hogy mit fog tenni a svéd elnökség annak érdekében, hogy az ír népnek nyújtott, úgynevezett garanciákat garanciaként is kezeljék. Láttuk már korábban, hogyan csaptak be embereket – becsapták őket népszavazásokkal kapcsolatban és a demokráciával kapcsolatban. Mit fog tenni a svéd elnökség annak érdekében, hogy ez ne ismétlődhesen meg?

Werner Langen (PPE). – (DE) Elnök úr, a Tanács hivatalban lévő elnöke, a Bizottság elnöke, szeretettel köszöntöm a svédeket, és szeretnék gratulálni nekik, hogy – amint azt a miniszterelnök úr elmondta – végre, hosszú idő után megtalálták az Európába vezető utat. Nagyon örülünk, hogy a svédeket ma már a legjobb európaiak közt tudhatjuk.

Bemutatták munkaprogramjukat, amely rendkívül ambiciózus. Mindazonáltal szeretném, ha meggondolnák, hogy megvan-e Svédországban a kellő bátorság ahhoz, hogy megtegye azt a lépést – különösen most, hogy

megtapasztaltuk a pénzügyi piacok válságát –, hogy csatlakozzon az euroövezethez; különösen mivel, ahogy Ön is mondta, a Stabilitási és Növekedési Paktumnak meg kell felelni. Önöknek természetesen nincs olyan eltérési záradékuk, mint az Egyesült Királyságnak és Dániának, például, és Önök most megfelelnek minden feltételnek. Lesz bátorságuk saját elnökségük idején tovább stabilizálni Európát és az eurozóna tagjává válni?

Miniszterelnök úr, egyetérték azzal, hogy prioritásként kezelik a klímapolitikát és a balti-tengeri stratégiát, de ami a programjuk írott változatát illeti, volna egy kérésem: kérem, szenteljenek nagyobb figyelmet a tervezettnél a pénzügyi piacok válsága leküzdésének. A többi projekt egyikének sem lesz semmi esélye, ha a pénzügyi piacok és a gazdaság válsága nem oldódik meg mihamarabb. Ehhez világos szabályokra van szükségünk. Nem elég, hogy ismét London városa határozza meg a dolgok menetét. Világos szabályokra van szükségünk a szociális piacgazdaságban, mert egy szabályok nélküli piacgazdaság működésképtelen, és nem is szerzi meg a többség támogatását. Ezért gondolják át még egyszer – bár teljes mértékben támogatjuk programjukat –, hogy nem kellene-e nagyobb prioritást biztosítani a pénzügyi piacok válsága leküzdésének, mint ahogyan azt eddig tettek. Nagyon köszönöm, és sok szerencsét kívánok e nehéz, zaklatott időkhöz.

(Taps)

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Elnök úr, a Tanács hivatalban lévő elnöke, mindannyian kíváncsian és elismeréssel hallgattuk a svéd elnökség programját. Világos prioritásként jelölték meg a gazdaságot és az energiát, mivel az Európai Unió elsődlegesnek tartja, hogy segítsen a gazdaság újraindításában és a foglalkoztatás generálásában, a munkanélküliség visszaszorításában, és annak biztosításában, hogy a koppenhágai találkozót 2009 decemberében sikeres legyen.

Szeretném azonban felhívni a figyelmüket egy olyan politikai, polgári és demokratikus célra, amely a hágai program helyébe fog lépni, mégpedig azzal a programmal, amely a svéd főváros nevét kapta: a stockholmi programmal. Ez magában egyesíti a szabadság, a biztonság és az igazságszolgáltatás terén az utóbbi öt évben elért eredményeket, amelyek rendkívül jelentősek voltak az alapjogokkal, a jogvédelemmel, valamint az aktív együttműködéssel kapcsolatos harmonizáció, kölcsönös elismerés és a bizalom elvének szempontjából.

Arra buzdítom Önöket, hogy legyenek merészek ezen a területen: először is, lényegi szempontból, hiszen minden olyan területen, amely összefügg a külső határok kezelésével, a bevándorlással, a menedékügygel, a menekültekkel és az illegális kereskedelem elleni harccal, a szervezett bűnözéssel és a terrorizmussal, könnyű átcsúszni olyan reakcionista pozíciókba, amelyek ellentmondanak az alapjogi *acquis-nak*, amely megkülönbözteti az Európai Uniót, és amellyel Svédország is olyannyira azonosul, lévén olyan ország, amely tiszteli az átláthatóságot és a demokratikus alapelveket.

Másodszor, arra buzdítom Önöket, hogy legyenek merészek formai szempontból is, mivel a svéd elnökség nagy valószínűség szerint szabaddá teszi az utat a Lisszaboni Szerződés számára, ami elsősorban azt jelenti, hogy nem lesz többé a harmadik és első pillér dupla eljárásjogi kerete, amely oly gyakran kavargást okoz. Ezenkívül azonban, és ez a legfontosabb, ez azt is jelenti majd, hogy a Parlamentnek nagyobb kapacitás áll majd a rendelkezésére, hogy ellenőrizze azokat a jogalkotási kezdeményezéseket, amelyeket a svéd elnökség a stockholmi program részeként végrehajt.

Ez azt jelenti, hogy amit eddig gyakran Brüsszel vagy a Tanács elégtelenségének tekintettünk, most már a Parlament felelőssége is lesz.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök úr, természetesen nagyon örülök és büszke vagyok, hogy saját kormányomat láthatom a svéd elnökségben, és úgy vélem, hogy a program rengeteg jó dolgot tartalmaz az éghajlat, a munkahelyek, a pénzügyi válság megoldásainak, a koppenhágai konferencia a balti-tengeri stratégia, a közösségi politika, a bővítés, Izland, Horvátország, Törökország, stb. tekintetében. Én azonban látok még egy kérdést, amely nagy fontossággal bír a jövőre nézve: nevezetesen a nyitott Európát, a magánélet és a szólásszabadság ügyét.

Ma azért találkoznak a miniszterek Stockholmban, hogy megvitassák a stockholmi programot. Ami jó, az az, hogy most már hamarosan megszületik ez a jogalkotási stratégia. A javaslat bizonyos részeire már nagyon régóta várunk. Remélem, végre megtörténik az emberi jogokról szóló európai egyezmény ratifikálása, a gyermekek és a bűncselekmények áldozatainak jogai. Ebből valami nagyon jót is kihozhatunk, bár ennek is megvan a maga árnyoldala; nevezetesen a stockholmi programban leírt, a nyitott társadalmat fenyegető veszély.

A nyitott társadalmunkat fenyegető veszélyeket a nyitott társadalom metódusainak használatával kell leküzdeni. A stockholmi program egyes részei nem liberálisak, és sem nem humánusak, sem nem előrelátók.

Utazásaink regisztrálása, a személyes adatok nagy mennyiségben történő tárolása és a gazdasági tranzakciók szisztematikus feltérképezése se nem liberális, se nem toleráns vagy előrelátó. Álljon ki Stockholm a nyitottságért, a szabadságért és a toleranciáért, ne pedig a regisztrációért, a felügyeletért és az intoleranciáért. Továbbá, úgy vélem, hogy strasbourgi munkánkunk véget kell vetnünk.

Elnök. – Mielőtt megadnám a szót Stolojan úrnak, szeretném üdvözölni egy vendégünket, egy gyermeket, aki az 505-ös széken foglal helyet. Különösen nagy örömmre szolgál azt látnom, hogy a gyermekek érdeklődnek az európai kérdések és az intézményeink iránt, mivel nagyon fontos, hogy a gyerekek kis koruktól kezdve európaiságuk tudatában nevelkedjenek.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Nagyon sok sikert kívánok a svéd elnökségnek, és úgy vélem, azokat a témákat jelölték meg prioritásként, amelyeket vártunk. A következő hat hónap sorsdöntő az európai polgárok és az Európai Unió számára. Sorsdöntő, mégpedig abból a szempontból, hogy kilábalnak-e vajon országaink a jövő évben a gazdasági válságból, vagy még egy évig ott lebeg majd a fejünk és gazdaságunk felett ez az óriási kérdőjel.

Számos javaslat és új program lát napvilágot. Úgy vélem azonban, hogy itt az ideje, hogy felmérjük, mekkora a hatása az Európai Bizottság által az év elején indított gazdasági fellendülési programnak, ha van egyáltalán, és hogy alaposan megvizsgáljuk az Európai Unió idei költségvetését, hogy megtudjuk, mely tevékenységek álltak le és milyen forrásokat használhatunk továbbra is ahhoz, hogy új intézkedéseket hozzunk.

Befektetési projekteket is terveztünk az energiaszektorban, amelyeket már jóvá is hagytak, mégpedig körülbelül 3 milliárd EUR értékben. Ezen projektek megvalósításához speciális intézkedésekre lesz szükségünk. Szeretném megköszönni Barroso elnök úrnak abbéli értékes közreműködését, hogy a Nabucco-projekt végre útjára indulhatott.

Végül szeretném eszükbe juttatni, hogy az Európai Unió politikailag elkötelezte magát amellett, hogy további országok is sikeresen csatlakozzanak hozzá.

Proinsias De Rossa (S&D). – Elnök úr, független, protekcionista nemzetállamokként nem fogjuk tudni leküzdeni sem ezt a mély pénzügyi, gazdasági és foglalkoztatási válságot, sem a klímaváltozást. Európa és az euró nélkül elsüllyedünk mint kontinens, ám úgy sem folytathatjuk egy unióként, mintha néhány kapzsi bankártól eltekintve minden rendben lenne: a költségvetési fegyelem nem fogja megoldani a problémát.

A rendszer összeomlott, mélységében kell megreformálni. A pénzintézetek már most ellenállnak azoknak a szabályozásoknak, amelyekre ahhoz van szükségünk, hogy elkerüljük a jövőbeni összeomlást. A szociális, a gazdasági, az éghajlat- és energiapolitikánk még nagyobb integrációjára van szükség, és célunk kell, hogy legyen a munkahelyek megtartása és új munkahelyek teremtése, tisztas élet- és munkakörülmények mellett. Áttörésre van szükségünk a decemberi éghajlatváltozási csúcson is. A millenniumi fejlesztési célok melletti újbóli elköteleződésre van szükségünk, jobban, mint eddig bármikor, és ami ennél még sürgősebb, hivatalban lévő elnök úr, sajnálom, hogy nem intézett felhívást Gáza ostromának azonnali beszüntetésére, vagy nem jelezte bármilyen abbéli óhaját, hogy Obama elnökkel együtt új lendületet adjanak a béke megteremtésének.

A Parlament írországi képviselőjeként szeretném emlékeztetni a tisztelt Házat, hogy a politikai irónia egy Írországból sokra tartott jellegzetesség. Jonathan Swift, a *Gulliver utazásai* szerzője egyszer azt javasolta a brit Parlamentnek az írországi szegénység megoldása érdekében, hogy arra ösztönözzön bennünket, hogy együk meg a saját gyermekeinket. Nos, nem hinném, hogy az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártjának történelmi iróniája, amely javaslata az, hogy Írországra jön és az Egyesült Királyság Európai Uniótól való függetlenedéseért kampányol, süket fülekre találja az írek közt, jóízűt nevetnek majd rajta. Nem akármilyen látványt nyújt majd az angol zászlóba öltözött és leprechaun kalapot viselő Nigel Farage úr, kart karba öltve Gerry Adamsszel, az IRA korábbi vezetőjével és Joe Higginsszel, itt, hátul helyet foglaló kollégámmal, amint arra szólít föl, hogy nemmel szavazzunk a Lisszaboni Szerződésre, mindhárman kezükben saját, vitatott menetrendjükkel. Biztos vagyok benne, hogy az írek épp azt mondják majd erre a cirkuszra, amit a Libertasra mondtak: el innen!

(Taps)

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Elnök úr, a svéd elnökség programja magában foglalja mindazokat a fontos kérdéseket, amelyekkel napjainkban foglalkoznunk kell jelenünk és jövőnk érdekében.

Kezdeném a recesszióval. Felteszem, hogy a svéd elnökségnek még mélyebbre kell majd hatolnia ebben a kérdésben. A szociális piacgazdaságban a reálgazdaságba is be kell fektetni, nem egyszerűen csak a pénzügyi termékekbe, azokba például, amelyek abba a helyzetbe hoztak bennünket, amelyben jelenleg vagyunk.

Az éghajlat és a fenntartható fejlődés kérdése, amelybe ugyancsak beletartozik a társadalmi fejlődés, valamint a munka ügye, nyilvánvalóan különösen fontos kérdés. Azonban itt is valódi, még nagyobb kontrollal történő befektetésekre van szüksége a gazdaságnak. Nem olyan piacgazdaságra van szükségünk Európában, amely a *laissez faire - laissez passer* megközelítés irányába igyekszik haladni.

A bűnözés, a bel- és igazságügyek kérdése mindannyiunkat igazán foglalkoztat. A szervezett bűnözés ma már egészen más, mint valaha volt, és bizonyos, hogy kapcsolódik a terrorizmushoz és az illegális cselekmények minden formájához. Ennélfogva megkülönböztetett figyelmet kíván.

Úgy vélem, rendkívül lényeges azt is megvizsgálnunk a harmadik országokból érkező bevándorlók tömegei kapcsán, hogy valóban sikeres volt-e az Európai Unió fejlesztési politikája, és ha igen, mely pontokon; vagyis, valódi értékelésre van szükség, és annak megvizsgálására, hogy mit kellett vagy lehetett volna változtatni annak érdekében, hogy megfelelő módon kezeljük az illegális bevándorlást, lévén, hogy valójában emberekkel kell bánnunk, és nem csupán politikai vagy adminisztratív intézkedésekkel.

A svéd elnökség programja valóban rendkívül ambiciózus, különösen – többek közt – a transz-atlanti párbeszéd kapcsán. E kérdésben azonban szintén meg kell vizsgálnunk, vajon hasznos-e az Európai Uniónak, hogy kizárólag a fejlődéssel, míg az Egyesült Államoknak az, hogy csak a biztonsággal törődik.

Ivari Padar (S&D). - (ET) Hölgyeim és uraim, Észtország képviselőjeként, amely ország a Balti-tengeren át szomszédos Svédországgal, szeretném felhívni a figyelmet az elnökség egyik prioritására, nevezetesen a balti-tengeri stratégiára. Ez a stratégia, amelyet az előző parlamentbeli szociáldemokrata kollégám, a jelenlegi észt elnök, Toomas Hendrik Ilves aktív részvételével kezdeményeztek, egész Európa számára nagyon fontos, ezért szeretném megköszönni az elnökségnek, hogy prioritást élvező témái közé emelte.

Ez ismét jó példa arra, hogyan lesznek konkrét eredményei a parlamenti képviselők által benyújtott jó javaslatoknak. Szeretném felhívni a svéd elnökséget, hogy hajtsa végre a balti-tengeri stratégiát, amire most ritka alkalma nyílik. Ennek érdekében azonban támogatást kell biztosítanunk, ki kell töltenünk az Európai Unió költségvetésében az ennek a tételnek szánt sort. Remélem, hogy az Európai Tanács jóváhagyja a stratégiát a svéd elnökség ideje alatt. További két terület bír igen nagy jelentőséggel számomra: korábbi pénzügyminiszterként úgy vélem, hogy a gazdasági válság kezelése és a pénzügyi szektor átláthatóvá tétele óriási jelentőségű... *(félbeszakítják a felszólalót...)*

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Elnök úr, Barroso úr, Reinfeldt úr, először is szeretnék gratulálni a svéd kormánynak azokhoz a célokhoz, amelyeket elnöksége idejére kitűzött magának. Nem könnyű idők ezek Európa számára; kihívásokkal teli idők. A számos lényeges prioritás közül, amelyet Svédország elnöksége idejére megjelölt, és az Európai Uniónak a Balti-tenger térségét érintő stratégiájára szeretném felhívni a figyelmet, annak is az energiapiac biztonságát érintő részére. Az európai energiapiac közös biztonsága addig nem fog megvalósulni, amíg megosztott, és egymástól kölcsönösen elzárt piacok léteznek Európán belül, vegyük akár az elektromos áramot, akár a gázt. Ez a probléma történelmi okoknál fogva különösen hangsúlyos a Balti-tenger térségében. E probléma megoldása és az energiaellátás kockázatának megosztása érdekében közös európai uniósi energiapolitikára van szükség. Nem csupán az energiahatékonyságnak és a megújuló energiaforrásoknak kell ezen politika alapköveinek lenniük, hanem a működőképes rendszer-összeköttetésekkel rendelkező, közös villamosenergia- és gázpiac létrehozásának is. Az Európai Uniónak a Balti-tenger térségét érintő stratégiája jó irányba tett lépés. Célja, hogy fokozatosan összekapcsolja a térség energiapiacait, leküzdje a rendszer-összeköttetések hiányosságait, és hogy közös piaci mechanizmusokat hozzon létre. A Balti-tenger térsége Szovjetunió általi megszállásának öröksége az elszakadt, részben izolált piac, amely növeli energiaellátásunk kockázatait. A jövő kihívása számunkra, hogy változtassunk ezen a helyzeten, és ezáltal fokozzuk közös energiabiztonságunkat. Sok szerencsét kívánok a svéd elnökségnek ahhoz, hogy lendületet adjon ennek az igen fontos feladatnak. Köszönöm a figyelmüket.

Åsa Westlund (S&D). - (SV) Elnök úr, miniszterelnök úr, ha jó nemzetközi megállapodást szeretnénk kötni az éghajlat kérdésével kapcsolatban, más országokat is meg kell hallgatnunk. Ha így teszünk, észre fogjuk venni, hogy először is arra van szükség, hogy az EU és más országok nagyobb felelősséget vállaljanak a saját hazájukbeli kibocsátás csökkentéséért, másodsor pedig, hogy az EU és más iparosodott országok konkrétan kimondják, hogyan fogunk hozzájárulni gazdaságilag a szegényebb országok éghajlattal kapcsolatos munkájához.

Az a tény, hogy a svéd kormány egész idáig mindezek ellen dolgozott, sajnos aláássa annak a lehetőségét, hogy jó megállapodás szülessen Koppenhágában. Ezt a miniszterek tanácsának is fel kell ismernie, ezért szeretnék most feltenni két kérdést. A svéd elnökség fel van-e készülve arra, hogy oly módon járuljon hozzá egy jó nemzetközi éghajlatügyi megállapodáshoz, hogy az EU kibocsátás-csökkentésének nagyobb részét végezze el hazai földön? Mikor szándékozik speciális javaslatokat tenni a szegény országok éghajlattal kapcsolatos munkájának finanszírozására vonatkozólag?

Tunne Kelam (PPE). - Elnök úr, szeretnék gratulálni a svéd elnökségnek ahhoz a történelmi lehetőséghez, hogy a Lisszaboni Szerződés végrehajtása felé kormányozhatja az Európai Uniót.

Három témát szeretnék megemlíteni. Először is, kivételesen fontos, hogy az új Bizottság olyan hamar működőképes legyen, amilyen hamar csak lehet. Nem lehet az intézményi bizonytalanság kifogásával késleltetni az új Bizottság megalakulását. Az efféle érvek igazán képmutatónak hangzanak. A gazdasági válságból való kilábaláshoz és új munkahelyek teremtéséhez nagyobb szükségünk van egy erős, független és innovatív Bizottságra, mint valaha.

Másodszor, szeretném dicsérni a svéd elnökséget, amiért vezető szerepet vállalt az Európai Parlament által kezdeményezett Balti-tengeri stratégia végrehajtásában. Bár ehhez a stratégiához egyelőre üres sor társul a költségvetésben. Nem várhatunk pozitív irányú változást a Balti-tenger környezetvédelmi helyzetében, ha csak ad hoc projektekre támaszkodunk. Bizonyos, hogy EU-költségvetésből származó, koordinált támogatásra is szükségünk van.

Harmadszor, Észtország számára fontos a stockholmi program, amelynek a modern IT használatát célzó programot is magában kellene foglalnia. Kíváncsi vagyok, segítene-e ennek a stratégiának a végrehajtásában, ha létrehoznánk egy ügynökséget a szabadság, a biztonság és a jog területén működő, nagyszabású IT-rendszerek operatív irányítására.

Alf Svensson (PPE). - (SV) Elnök úr, gratulálok kinevezéséhez. És szeretnék köszönetet mondani Fredrik Reinfeldt úrnak, amiért különleges áttekintést és jelentést készített. Most mindannyian nagy sikereket várunk a koppenhágai csúcstól, bár azt is hangsúlyozni kell, hogy ez egy nemzetközi esemény lesz. Már most nagy elvárások előzik meg, de merem állítani, hogy akkor sem lesz vége a világnak, ha nem minden csoport lesz elégedett az eredménnyel.

Természetesen sok szó esett itt a gazdasági válságról. A nagy csoportoknak, a nagy cégeknek mindig nagy figyelmet szentelünk. De szeretném hangsúlyozni, hogy a kisebb, hűséges alvállalkozókról sem szabad elfeledkeznünk, amikor anyagi kérdésekről tárgyalunk. Szeretném továbbá kiemelni a balti-tengeri stratégia speciális értékeit. Hiszem, hogy a balti-tengeri stratégia az egész EU legitimitását növelhetné. Európa legnagyobb beltengere, amelyet meg kell óvni. A balti-tengeri stratégia ezenkívül szintén segítség lehet a bűnözés és a csempészet ellenőrzésében is. Ez is egy lényeges környezetvédelmi kérdés, amely, ha úgy tetszik, megérdemelne egy saját „koppenhágai konferenciát”.

Örömmre szolgál, hogy szerepel a menetrendben a Horvátország és Szlovénia közti határ rendezésének kérdése, és hogy Ciprus ügye is megoldódni látszik. Mindannyian nagyon várjuk, hogy így legyen. Úgy vélem, szép lassan az északi régió bővülésének is tanúi lehetünk, először is Izland, majd, remélem, a nem túl távoli jövőben Norvégia csatlakozásával.

Barack Obama elnök szokatlan beszédet mondott a minap Afrikában, Afrikáról. Okkal állíthatom, hogy Svédország büszke lehet a munkájára, és remélem, hogy továbbra is, a jövőben is magasra tarthatjuk a szolidaritás zászlaját.

Ivo Belet (PPE). - (NL) Azt hiszem, hogy mi és az európai projekt útkereszteződéshez érkezünk. A Lisszaboni Szerződés, a koppenhágai konferencia, valamint a pénzügyi és gazdasági válság kezelését célzó határozott megközelítés három nagy volumenű kérdés, amellyel foglalkozniuk kell a következő hat hónap során, és ha mindezeket sikeres eredménnyel zárja, Európa valóban kvantumugrást végezhet előre.

Önök kétségkívül tudják, hogy az európai parlamenti képviselők jelentős többsége kész támogatni Önöket ezen az úton, és szeretném arra biztatni Önöket, hogy hagyják a kritikusokat és az ugató kuttyákat, hadd lőjék el rakétáikat az oldalvonalak mentén. Ne hagyják, hogy eltérítsék Önöket a küldetésüktől, a céljaiktól. Úgy vélem, a lényegi dolgokra kell koncentrálnunk.

Engedje meg, hogy kiemeljek egy kérdést, Reinfeldt miniszterelnök úr. Rendkívül fontos, hogy fókuszban tartsuk az egyik prioritást, nevezetesen az Európai Unió autópárájának jövőjére vonatkozó agresszív tervet. Véleményem szerint eddig nem volt ilyen tervünk, vagy ha volt is, az elég csekély volt, és azt hiszem, ebben

egyetértetek velem. Még nem túl késő. Az Opel megmentésének terve javában folyik, és a világ, még Európa sem szabadult még meg a protekcionizmus démonjaitól. Itt szunnyadnak még a felszín alatt, és a svéd társadalmat ez éppúgy érinti, mint bennünket, belgákat, vagy mint a franciákat, a németeket és a szlovákokat. Mindannyian egy csónakban evezünk.

Amire szükségünk van, az az, hogy egymással szolidaritásban közelítsünk e téma felé, koordinált, és nem „mindenki magáért” megközelítéssel, és hogy ne akarjuk egymás szárnyát szegni. Elnök úr, úgy vélem, Önnek kivételes alkalma nyílik e téren együtt dolgozni a Bizottság elnökével – ami a Bizottság számára is világos üzenetet küld –, hogy felvázoljanak egy közös tervet, egy közös tervet, Barroso úr, autógyáraink jövője szempontjából, így kormányozva őket a 21. századba.

Úgy véljük, hogy az energiahatékony és környezetbarát autó megvalósulhat Európa már meglévő autó-összeszerelő üzemében, és számítunk rá, Barroso úr és Reinfeldt úr, hogy Önök is a mi oldalunkon állnak.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Számunkra Svédország egyet jelent Európával. A jólét, a biztonság és a szabadság hazája az az ország, ahol a gazdasági és klímaváltozási gondok mellett ugyanolyan fontos az emberi jogok és a szabadságjogok kérdése is. Az egyik EU-s ország parlamentje 2009. június 30-án olyan nyelvtörvényt fogadott el, amely szerint önök is, ha az illető ország fővárosának a nevét nem az ország hivatalos nyelvén mondják ki, hogy Bratislava, hanem azt mondják németül, hogy Presburg vagy magyarul, hogy Pozsony, akkor akár 5000 eurós büntetést is fizethetnek. A nyelvtörvény módosító indoklása egy ponton kimondja, hogy az államnyelv védelme bizonyos esetekben felülírhatja a szólásszabadság és a magánélet szabadságát. Az az Európai Unió, amely befogad egy ilyen törvényt, immár nem a szabadság Európája. Kérem a svéd elnökséget, hasson oda, hogy ezt a törvényt vonják vissza, a szlovák államfő ne írja alá.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) A svéd elnökség prioritásai közül én kettőre szeretném felhívni a figyelmet, amit nagyon nagy örömmel láttam ebben a sorban. Az egyik az egyértelmű fellépés a diszkrimináció, rasszizmus, antiszemitizmus, xenofóbia és homofóbiával szemben, és azt hiszem, hogy különösen fontosá teszi ezt a kérdést az, hogy azt láttuk, hogy az Európai Parlamenti választások során Európa több országában előtérbe került a szélsőjobboldal támogatottsága, tehát nagy felelősségünk van mindannyiunknak, a Parlamentnek és a soros elnökségnek is abban, hogy a legkiszolgáltatottabbak ne kerüljenek méltatlan helyzetbe. Különösen kell ügyelni arra, hogy ne legyen együttműködés a magukat demokratikusnak valló pártok és a szélsőséges pártok között. Nagyon jó példa erre a ma már többször említett szlovák nyelvtörvény, amely súlyosan diszkriminatív, ahogy erről szó volt. A másik amit szeretnék üdvözölni, az a roma közösségek integrációjáért teendő európai lépések sora.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Elnök úr, az Európai Unió bővítésének folytatása és a Lisszaboni Szerződés jövője a svéd elnökség célkitűzései közé tartozik. A Német Alkotmánybíróság a közelmúltban úgy határozott, hogy a Lisszaboni Szerződést csak olyan feltétellel lehet elfogadni, ha biztosítják a *Bundestag* és a *Bundesrat* elsőbbségét, ami viszont megkérdőjelezi az európai föderalizmus elképzelését. Kiderült tehát, hogy a Lisszaboni Szerződés egy jogi szörny, amit nemcsak a németek vettek észre, hanem, ahogy a népszavazás tanúsítja, az írek, valamint a Cseh Köztársaság és Lengyelország elnöke is. Ebben az összefüggésben a svéd elnökségnek teljes Európát felőlelő vitát kellene kezdeményeznie mind a 27 tagállam nemzeti parlamentje szerepének témájáról, és ki kellene dolgoznia a szuverén európai nemzetek közti együttműködés új modelljét.

Ezért reméljük, hogy a svéd elnökség, amelynek sok sikert kívánok, nagyobb figyelmet szentel majd a polgárok hangjának.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Én is szeretném dicsérni Reinfeld miniszterelnök urat, amiért e vita legvégéig itt marad velünk. Figyelni fogjuk az elnökséget, hogy végrehajtsa három lényeges prioritását. Az első a szabadság, a biztonság és a jog területére vonatkozó stockholmi program. Gondoskodnunk kell róla, hogy amilyen hamar csak lehet, megegyezés szülessen ezzel a programmal kapcsolatban. A második prioritás a bevándorlási és menedékügyi megállapodás végrehajtása. Figyelemmel fogjuk követni, miniszterelnök úr, hogy végrehajtsa-e a múlt évben kötött megállapodást. Harmadszor, múlt hónapban, az Európai Tanács megegyezett egy kísérleti projektet illetően, a bevándorlás terén való közös tehermegosztással kapcsolatban. Rengeteg munka áll Ön előtt, miniszterelnök úr, és mi, az elnökünkkel együtt szorosan nyomon fogjuk követni az Ön tevékenységét, hogy biztosítsuk e munka megvalósulását.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Dag Hammarskjöld óta Svédország az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) tagja. Ennélfogva tudja, hogy szervezetek és egyetemesen elismert legitimitás és képviselő nélkül nem lesz

olyan politikai erő, amely le tudja zárni a Kioto2-t, a dohai fordulót, vagy a millenniumi fejlesztési célokat, vagy amelyik szabályozni tudná a globális gazdaságot, nem beszélve az emberi jogok védelméről.

Sajnálatos, hogy a svéd elnökség belenyugszik a G20-ak informális és vitatott kereteibe. Tragikus, hogy az EU – amely az ENSZ főtitkárát idéző Barroso úr szerint a világ motorja – vezető híján van, és nem rendelkezik semmilyen stratégiai elképzeléssel ezt a területet illetően akkor, amikor Obama elnök hirdeti a globális kormányzás iránti elkötelezettségét. A mi oldalunkon ehelyett csak azt halljuk, hogy a pápa kitart amellett, hogy sürgősen szükség van az ENSZ Biztonsági Tanácsa és a Bretton Woods-i intézmények újraszervezésére.

Elnök úr, miért nem hajlandó a svéd elnökség az ENSZ Biztonsági Tanácsa reformjának kikényszerítésére vezetni Európát azáltal, hogy külön széket követel a tárgyalóasztal mellett az Európai Unió számára, a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével?

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Elnök úr, a Lisszaboni Szerződésről szóló népszavazás, amelyet ez év október második napján tartanak majd Írországon, az egyik legfontosabb esemény lesz a svéd elnökség hivatali ideje alatt.

Írország jogi garanciákat kapott egy sor intézkedési területen, és ez nagyban hozzájárul azon aggodalmak enyhítéséhez, amellyel az ír emberek a tavalyi népszavazás idején viseltettek. Most ránk hárul, azokra, akik úgy vélik, hogy a szerződés megszavazása Írország javára válik majd, hogy ennek az új megállapodásnak az előre vitelén dolgozzon.

Amennyiben a Lisszaboni Szerződés sikerre jut – és remélem, hogy átmegy a népszavazáson – a különböző országok egy-egy főt jelölhetnek a Bizottságba. Azok, akik támogatják a Szerződést, nem engedhetik meg maguknak, hogy önelégültek legyenek. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a szerződés sikerének biztosításáért.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jacek Protasiewicz (PPE). – (PL) Elnök úr, nagyon szeretném megköszönni Reinfeld miniszterelnök úrnak, hogy prioritásai közé sorolta a keleti szomszédjainkkal való együttműködés fejlesztését. És azt is szeretném megköszönni neki, hogy Svédország elkötelezte magát a Keleti Partnerség fejlesztése mellett.

E tekintetben szeretnék rámutatni, hogy a következő hat hónapban nekünk, az Európai Uniónak és Svédországnak mint a soros elnöknek az emberi jogok sérelméhez kapcsolódó, fehéroroszországbeli problémákkal is szembe kell néznünk. Immár hat hónapja tartanak fogva három vállalkozót, Avtukhowich urat, Leonov urat és Osipenko urat, akiket megfosztottak az igazságos ítélet lehetőségétől. Egy 2008 januárjában tartott demonstráción részt vevő 12 fiatal aktivista közül 11-et őrizetbe vettek, és egyiküket néhány nappal ezelőtt egy év börtönbüntetésre ítélték. Miniszterelnök úr, a következő hat hónapban, kérem, szenteljen figyelmet a Fehéroroszországban történő emberi jogi jogsértéseknek.

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, remélem, vissza tudok adni valamennyit abból az időből, amit korábban kölcsönkértem.

(Az elnök röviden félbeszakítja a felszólalót)

Tudom, hogy szavazásra várnak. Hadd köszönjem meg, hogy ilyen jól képviselték saját képviselőcsoportjaikat. Észleltem, milyen érdeklődéssel és elvárásokkal tekintenek a svéd elnökségre, hogy azt kívánják, legyünk még inkább hajtómotorja az éghajlattal kapcsolatos tárgyalásoknak, és hogy cselekedjünk a pénzügyi válság és a gazdasági recesszió leküzdése érdekében. Tudomást vettek a balti-tengeri stratégiáról, a stockholmi programról, és folyamatos az irányú erőfeszítéseinkről, hogy továbbvigyük a bővítés kérdését. Szeretném mindannyiuknak megköszönni a támogatást, amelyet e témákkal kapcsolatban tapasztalunk.

Én is tudom, hogy a Lisszaboni Szerződésre való átállás azt jelenti, hogy hamarosan újra találkozunk, és hogy rengeteg közös tennivaló vár ránk ezen az őszön. Kabinetem számos minisztere is itt van velem ma. Figyelemmel követtük és jegyeztük az Önök kérdéseit. Remélem, hogy szorosan együtt tudunk majd működni, és remélem, hamarosan viszontlátom Önöket az ősz folyamán.

Elnök. – Mi szintén számítunk a folyamatos egyeztetésekre, és arra, hogy folyamatosan kapcsolatban állunk majd az elnökséggel. Ez rendkívül fontos az Európai Parlament számára. Ez hivatali időszakunk legeleje, és számos teendőnk van, valamint ez remek kiindulópont: a svéd elnökség. Nagyon köszönjük, miniszterelnök úr.

Szeretnék továbbá köszönetet mondani az Európai Bizottság elnökének is.

(Taps)

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), írásban. – (GA) Üdvözlöm a svéd elnökség azon javaslatát, miszerint elnöksége idején az intézményi kérdések helyett koncentrálnunk inkább a politikák kérdésére.

A Tanács azonban úgy döntött, nem veszi figyelembe az ír emberek véleményének demokratikus úton való kinyilvánítását, és úgy döntött, mégis keresztülierőszakolja a Lisszaboni Szerződést.

Sajnos a politikai keret, amelyet követnek, a dereguláció és a liberalizáció bukott menetrendje. Nem ez a megfelelő válasz a gazdasági válságra. Épp ellenkezőleg, vagyis ez ugyanannak a politikának a folytatása, amely előidézte a válságot, és ugyanezeket a politikákat erősíti tovább a Lisszaboni Szerződés is.

Azt mondják, szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre, mert oly régóta készül már. Ám a Lisszaboni Szerződést még a gazdasági válság előtt vetették papírra és egyeztek meg róla, és ez a szerződés olyan politikákon nyugszik, amelyek segítették a válság kirobbanását. Ezen idejüket múlt intézkedéseknek a keresztülvitele most katasztrofális hatással lenne, mert csak tovább mélyítené a válságot.

Új politikákra van szükség, egy új korszakban. Új szerződésre van szükség, egy új korszakban.

Ami az éghajlatváltozást illeti, lényeges, hogy a svéd elnökség minden tőle telhetőt megtegyen, hogy szilárd megegyezés születessen Koppenhágában.

Diane Dodds (NI), írásban. – A hivatalba lépő svéd elnökség számos kihívással szembesül, ám ezek közül a legnagyobb, hogy biztosítani kell azt, hogy az EU tiszteletben tartja a tagállamok szuverenitását, és hogy nem fogja két lábbal tiporni Európa népének demokratikus jogait.

Népeink aggodalmait és érdekeit túl gyakran hagyják figyelmen kívül, miközben hanyatt-homlok rohanunk, hogy teljesítsük a Lisszaboni Szerződésben hitelesített föderalista menetrendet.

Figyelve az előttünk álló változásokat, a közös agrárpolitika 2013-as reformjának előkészületeiről már ezen elnökség alatt szót kell ejteni. A mezőgazdasági termeléstől nagyban függő térségek, mint például Észak-Írország hangját meg kell hallgatni az ezzel kapcsolatos tárgyalások és a halászati politika reformjának kapcsán is.

Komoly kötelességünk, hogy segítsük és védjük a választóinkat ebben a nagy pénzügyi viharokat rejtő időben. Az EU nem gördíthet újabb akadályokat a gazdasági növekedés és stabilitás útjába.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Európai Unió Tanácsa svéd elnökségének antiszociális programja veszélyes lépés a neoliberális politikák kiterjesztése felé. Azt tükrözi, hogy az Európai Unió kapitalista vezetői – akik elfeledkeznek arról, hogy ezek a gazdasági és szociális válság legfőbb kiváltó okai –, dacára minden bizonyítéknak, könyörtelenül követik ezeket a politikákat.

Bár programja bemutatása során a svéd elnökség utalt az emberekre és a munkanélküliség problémájára, egyetlen intézkedést sem említett a problémákat kiváltó jelenlegi politikák megváltoztatására. Sőt, épp ellenkezőleg. Külön hangsúlyt fektetett a legszélesebb körben, többek közt a szolgáltatások és a külkereskedelem terén alkalmazandó szabad verseny politikájára. Mindent a pénzügyi piacok fellendítésére, a stabilitási paktum paradigmáinak újakezdésére, és a neoliberalizmus védelmére tesz fel, ami bizonyos, hogy újabb csapást mér majd a szociális és munkajogokra.

Arról sem feledkezett meg, hogy ragaszkodjon a Lisszaboni Szerződés tervezetéről szóló új ír népszavazáshoz, amelyet október másodikára már elő is irányoztak, és amely az ír nép további zsarolása annak érdekében, hogy még gyorsabban haladjon előre a közszolgáltatások lerombolása és a szociális jogok megnyirbálása, ideértve a szociális biztonság, az egészségügy, az ivóvíz, a szociális védelem és a munkavállalók jogainak területét is. Nem nehéz megjósolni, hogy új irányelveket célzó javaslatokat is be fog nyújtani, amelyek ugyanazt az irányvonalat képviselik majd, mint azok a javaslatok, amelyeket az elmúlt hivatali idő alatt elutasítottunk.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) Köszöntöm a hivatalba lépő soros elnökséget és szeretném kifejezni reményemet, hogy a tanácsi trojka harmadik tagjaként Svédország folytatja majd azt a munkát, amely a cseh és francia elnökségek alatt a román társadalmi befogadása terén megkezdődött. A távozó cseh elnökség

munkáját ugyan számos tényező akadályozta, a romák ügyében mégis pozitív az összkép, hiszen áprilisban megtartotta első ülését a Roma Platform Prágában, júniusban pedig az Európai Tanács megerősítette a romák esélyegyenlőségének általános célkitűzését, felszólítva a Bizottságot és a tagállamokat a romákat sújtó nyomor és társadalmi kirekesztés leküzdésére.

Ugyanezen dokumentumban a Tanács elfogadta a romák társadalmi befogadásának Prágában lefektetett közös alapelveit, felszólítva a közpolitikai szereplőket ezek figyelembe vételére és betartására. A trojka eddigi eredményeit tekintve remélem, hogy a svéd elnökség legalább az eddiginél nagyobb hangsúlyt fektet a romák ügyére, s mind a befogadó munkaerőpiacról tartandó októberi konferencián, mind pedig a novemberben esedékes esélyegyenlőségi csúcstalálkozón kiemelten kezeli majd Európa legnagyobb kisebbségének ügyét, amely népességszámban jócskán meghaladja az elnökség által prioritásként megjelölt Balti-térség lakosságát. Remélem továbbá, hogy a már elfogadott elméleti megközelítéseken s eldöntött szervezeti kérdéseken túllépve a svéd elnökség elkezd majd konkrét tartalommal megtölteni e kereteket.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) A stockholmi programnak, amely a svéd elnökség egyik prioritása, támogatnia kell a szabadság, biztonság és jog térségének megerősítését, valamint a jelenlegi válság idején zajló gazdasági tevékenységet, különös tekintettel annak lehetőségére, hogy a Lisszaboni Szerződés életbe lép.

A stockholmi program sikere elő fogja segíteni, hogy Európa még hozzáférhetőbbé váljon polgárai számára. Ez a siker megjelenik majd a minden európai polgárt megillető jog, a szabad mozgáshoz való jog megerősítésében, valamint a polgári és büntetőjogi ügyek EU-szinten való kölcsönös elismerésének átfogó bevezetésében is.

A svéd elnökségnek folytatnia kell a francia és a cseh elnökség által megkezdett munkát, amely elnökségek prioritásai közé tartozott annak biztosítása, hogy az EU minden munkavállalója teljes mértékben hozzáférjen a Közösség munkaerőpiacához, ahhoz a szabadsághoz, amely leginkább szimbolizálja az európai polgárság fogalmát.

Ebben a tagállamoknak is aktívan részt kell venniük azáltal, hogy konkrét lépéseket tesznek az EU-n belüli virtuális határok felszámolására, amely határok hátrányosak a polgárok mozgásszabadságára nézve, mivel adminisztratív és jogi nehézségekbe ütköznek, ha másik tagállamban élnek és vállalnak munkát.

A mozgás szabadsága valósággá kell, hogy váljon minden uniós polgár számára, különösen a gazdasági válság idején, amely rávilágít arra, hogy elő kell segíteni a munkaerő korlátlan mobilitását. Ez a mobilitás önszabályozó lehet és rugalmasságot biztosíthat, és ugyancsak csökkentheti a be nem jelentett munka mennyiségét és a természetes munkanélküliségi rátát.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) Az EU óriási kihívásokkal néz szembe napjainkban: a gazdasági és pénzügyi válsággal, az ijesztő méreteket öltő munkanélküliséggel és az éghajlatváltozással. A munkanélküliségi ráta az EU-ban jelenleg 8,9%, míg a 16 éven aluliak 19%-a csakúgy, mint az idősek 19%-a a szegénység veszélyének van kitéve. Az emberek elvesztik állásaikat, számos vállalkozás csődbe jut, míg a nemzeti költségvetések óriási deficitet küzdenek. Az Európai Unió svéd elnöksége hatalmas felelősséggel viseltetik polgárai iránt. Vissza kell adnia az emberek tisztas életbe vetett reményét, és minden ember összefogásával meg kell teremtenie a gazdasági fellendülés alapjait. Olyan intézkedések szerepelnek a svéd elnökség prioritásai között, amelyek az energiahatékonyságnak és a megújuló energiaforrások használatának növelését, valamint az EU energiabiztonságának javítását célozzák. Remélem, hogy az Európai Unió svéd elnöksége a prosperitás korszakának kezdetét fémjelzi majd, a következő 40-50 évre garantálva a gazdasági növekedést. Úgy vélem, ma nagyobb szükségünk van rá, mint valaha, hogy az oktatásba, a kutatásba, az energiahatékonyságba, és mindenekelőtt az emberekbe investáljunk. Svédország jól ismert szociális politikájáról, és magas életszínvonaláról. Ezért szeretnék sok más európai parlamenti képviselőtársammal és Európa minden egyes polgárával egyetemben sok sikert kívánni Önöknek, és reméljük, hogy ez az időszak ugródeszka lesz egy új jövő eléréséhez.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A svéd elnökség prioritásai az EU széles néprétegek elleni támadásának kiterjesztését jelzik, amelynek célja, hogy óvja az eurót egyesítő tőke folyamatos jövedelmezőségét azáltal, hogy a munkásosztályra és a széles tömegekre hárítja a kapitalista recesszió terheit. A svéd elnökség a lisszaboni stratégia által igyekszik felgyorsítani a kapitalista újrendeződést. A munkaerő elleni támadás epicentrumában a munkabérek és a nyugdíjak csökkentése, a munkakapcsolatok, a munkavállalói jogok, a szociális védelem és a biztosítási rendszerek teljes lerombolása, valamint az egészségügy és az oktatás még kereskedelmibbé tétele áll.

Készülnek a „zöld gazdaság” tervei, hogy a klímaváltozás elleni harc égisze alatt új, jövedelmező tevékenységi szektorok nyílhassanak meg a tőke előtt.

A stockholmi program a terrorizmus és a szervezett bűnözés elleni harc nevében a burzsoá politikai rendszer további erősítését igyekszik elérni, hogy legyőzhessék a tömegek reakcióit, és hogy fokozhassák a bevándorlók elleni elnyomó intézkedéseket.

A Balti-tenger térségével kapcsolatos stratégia az eurót egyesítő monopóliumok még agresszívebb megközelítése előtt tapossa ki az utat az Európai Unió keleti határai mentén fekvő országokban azzal a céllal, hogy azok tovább erősítsék pozíciójukat az imperialista versenyben.

A „garanciák” álcája mögé bújva és azok révén égbekiáltó kényszert alkalmazva próbálják megkaparintani az ír szavazatokat, hogy azok segítségével végrehajthassák a tömegek elleni Lisszaboni Szerződést.

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

6. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményének részleteit lásd a jegyzőkönyvben)

6.1. A Parlament quaestorainak megválasztása (a szavazás első, második és harmadik fordulója)

- A szavazás előtt

Martin Schulz (S&D). – (DE) Elnök úr, azt hiszem, el kellene magyaráznia valamit. Pillanatnyilag próbaszavazást végzünk. A próbaszavazásban csak két emberre szavazhatunk, például Pavarottira és Montserrat Caballéra. Később azonban, amikor a quaestorokra szavazunk, öt ember közül választhatunk majd. Azért akartam ezt ismét elmondani, mert sok képviselőtársam nem értette pontosan. Csak a próbaszavazásban szerepel tehát két ember, utána, az igazi szavazásban már öt ember közül lehet választani.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, amellett, hogy megköszönöm, hogy Pavarottit tették az első helyre, szeretnék kérdezni valamit. Miután megjelöltük azt a két nevet, amelyre szavazni kell, meg kell-e erősítenünk a szavazatunkat, vagy hagyjuk úgy?

Carlo Casini (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mivel nem mindenki értette pontosan a szavazás előtti szóbeli magyarázatot, jó lenne megint világosan elmagyarázni, hogy hogyan kell szavazni.

Elnök. – Szerintem a szavazás eredménye azt bizonyítja, hogy mindenki nagyon gyorsan elsajátította az eljárást.

- A szavazás után

Az Eljárási Szabályzat 16. szabályának, valamint 15. szabálya (2) bekezdésének megfelelően a quaestorok rangsorolását a megválasztásuk sorrendje határozza meg. Az új Elnökség összetételéről tájékoztatni fogjuk az Európai Községek Intézményeinek Elnökeit.

6.2. A parlamenti bizottságok számszerű összetétele

Elnök. – Ezzel a szavazást lezárom.

(Az ülést 13.45-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

7. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

8. Irán (vita)

Elnök. – A következő pont a Tanács és a Bizottság Iránnal kapcsolatos nyilatkozatai.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, megtiszteltetés, hogy első alkalommal itt állhatok. Remélem, hogy az elkövetkező hat hónapban még sokszor itt lehetek majd, és alkalmam nyílik számos kérdéssel foglalkozni.

A következő napirendi pontunk Irán. Mielőtt rátérnénk a probléma lényegére, hadd fejezzem ki őszinte részvétünket Iránnak a ma reggeli tragikus baleset alkalmából. Őszintén sajnáljuk az emberéletek elvesztését, és részvétünket szeretnénk nyilvánítani mindazoknak, akiket érintett a tragédia.

Az iráni kérdés nyilvánvalóan nagyon fontos helyet foglal el a svéd elnökség napirendjében. Ez a választás eredményével és – finoman fogalmazva – azokkal a kérdőjelekkel áll összefüggésben, amelyek felmerültek a választás után, valamint az azóta látott politikai fejleményekkel.

Bizonyára mindannyiuk előtt ismeretes, hogy az Európai Unió rendkívül határozott, és igen erős elvi alapon nyugvó álláspontot képvisel ezekkel az eseményekkel kapcsolatban. Többször elmondtuk, hogy a választások lebonyolításával kapcsolatos kérdéseket az iráni hatóságoknak kell megnyugtatóan kivizsgálniuk és tisztázniuk. A Teherán utcáin történt eseményekkel kapcsolatos reakciónk is nagyon világos volt. Elítéltük a szigorú rendőri fellépést, az erőszakot és az erő alkalmazását a békés tüntetők ellen, és ugyanígy elítéljük az újságírók, a sajtóorgánumok, a hírközlés és a tiltakozók elleni szigorú rendőri fellépést is. Ezek az intézkedések nemcsak az általunk képviselt normákkal és értékekkel ellentétesek, hanem nyilvánvalóan oly sok iráni nyitottabb és reformorientáltabb társadalomra vonatkozó igényeivel is.

Ennek alapján folytatjuk azt az elvi alapon nyugvó politikánkat, amelynek célja másfajta, jobb és új kapcsolat kialakítása az iráni néppel. Olyan gazdag nemzetről van szó, amely sokban hozzájárulhatna mind a világ, mind a saját régiója fejlődéséhez, és reméljük, hogy egy napon majd – remélhetőleg nem is túl sokára – megnyílik a lehetőség igazán új kapcsolatok kialakítására.

Végül szeretnék megemlíteni még egy dolgot, amellyel már sokat foglalkoztunk, mégpedig azt, hogy az iráni hatóságok több olyan személyt is őrizetbe vettek, akik az európai missziók munkatársai, sőt európai állampolgárokat is. Ez ügyben folyamatosan kapcsolatban állunk az iráni hatóságokkal. Véleményünk szerint az ellenük felhozott vádak alaptalanok, és biztosíthatom Önöket, hogy folyamatosan kapcsolatban leszünk az iráni hatóságokkal minden lehetséges módon mindaddig, ameddig megnyugtató megoldás nem születik, vagyis ameddig szabadon nem engedik a kérdéses személyeket.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök úr, most nyílik először alkalmam arra, hogy gratuláljak minden képviselőtársamnak az új Európai Parlamentbe történő megválasztásához. A Bizottság nevében elmondhatom, hogy örömmel nézünk az Önökkel folytatandó konstruktív együttműködés elébe, amely természetesen kiterjed majd az előttünk álló súlyos nemzetközi problémákra is, amelyek közül egy éppen a mai vita témája. A munkatársam, Benita Ferrero-Waldner elutazott ezen a héten, így felajánlottam, hogy ma felszólalok a nevében a Parlamentben, és ezt most örömmel meg is teszem.

Ez a Parlament fontos szerepet játszik az Európai Unió és az Iráni Iszlám Köztársaság közötti kapcsolatok fenntartásában és fejlesztésében. A Parlament iráni delegációjának és a Medzslisz tagjainak cserelátogatásai már eddig is fontos szerepet játszottak a kölcsönös megértés erősítésében. A Parlament sokat tett az ügyért olyan eszközök létrehozásával is, amelyek fontos alapot jelentenek az EU iráni tevékenységéhez, és mi a Bizottságban azt reméljük, hogy ezeket az eszközöket a következő években is jól ki tudjuk majd használni.

A mai vitát a legutóbbi iráni elnökválasztás és az azt követő események váltották ki. Ahogyan az elnökség is elmondta, az iráni politika és az Irán által követett irányvonalak kialakítása főleg az iráni polgárookra tartozik, de nem lehet kétségsbe vonni azok szélesebb körű jelentőségét sem, és helyesnek tartom, hogy szorosan figyelemmel kísérjük az ezzel kapcsolatos fejleményeket.

Az Európai Unió nagyon világos álláspontot foglalt el az iráni helyzettel kapcsolatban az elnökválasztás után, és egységes is maradt ebben a véleményében. Kifejezésre juttattuk, hogy teljes mértékben tiszteletben tartjuk Irán szuverenitását, ugyanakkor mély aggodalmunkat fejeztük ki a választás utáni erőszak miatt, mint ahogyan ezt mindig megteszük, amikor emberéletek esnek áldozatul, vagy az emberi jogok veszélybe kerülnek bármely országban.

Azok a vádak, amelyek szerint Európa beavatkozott az iráni választásokba vagy az azokat követő tiltakozásokba, alaptalanok. Ugyanakkor a békés tüntetések elnyomása, az önkényes letartóztatások és a média súlyos cenzúrája az emberi jogok megsértését jelenti, amelyet sehol nem lehet kizárólag az adott ország belügyeként kezelni. Az Iránban kialakult kényes helyzet ellenére a Bizottság erősen hisz a párbeszéd fenntartásában. Ez így volt a választások előtt is, és így van most is.

Az Európai Uniónak és Iránnak sok közös és sürgősen megoldandó ügye van, beleértve a kábítószercsempészet elleni harcot és az afgán menekültek támogatását. Ezek a kérdések a folyamatos figyelmünket és együttműködésünket igénylik, és reméljük, hogy Irán is osztja ezt a nézetünket.

A Bizottság továbbra is keresi annak a módját, hogy a Közösség eszközeit konstruktív módon tudja felhasználni Iránban. A kölcsönös megértést például az Erasmus Mundus felsőoktatási csereprogram keretében történő együttműködés folytatásával is erősíthetjük.

Meggyőződésünk, hogy az Európai Uniónak minden rendelkezésre álló kommunikációs csatornát nyitva kell tartania Iránnal szemben. Minden szinten kapcsolatok építésére kell törekednünk. Amikor ez lehetséges és alkalmas lesz, készen kell állnunk az együttműködés folytatására és bővítésére.

Jelenleg számos kérdésben nem értünk egyet az iráni kormánnyal, ezek közül néhány súlyos nézeteltérést jelent. Felszólítjuk az iráni kormányt, hogy e nézeteltérésekre velünk együtt próbáljon párbeszéd útján megoldást találni. Csakis akkor reménykedhetünk a közöttünk fennálló problémák megoldásában, ha a kölcsönös tisztelet jegyében meg tudjuk őket beszélni. Európa soha nem zárta be az ajtót ilyen tárgyalások előtt, és ez az ajtó ma is nyitva áll.

Végül pedig csatlakozom az elnökséghez, és részvétemet fejezem ki a mai repülőszerencsétlenség iráni és örmény áldozatainak családjainak.

Jacek Saryusz-Wolski, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék reflektálni a távozó Külügyi Bizottság rendkívüli értekezletén tartott vitán elhangzottakra – mint tudjuk, múlt szerdán összeült a távozó bizottság, mert nem volt idő összehívni az új bizottságot.

A tényeket mindenki nagyon jól ismeri, ezért ezekre most nem is térnék ki. Az Uniónak kötelessége, hogy hangsúlyozza az emberi jogok egyetemlegességét, szorosan figyelemmel kísérje az emberi jogok megsértését Iránban, és elmarasztalja Iránt a brutalitás és az erőszak miatt. A múlt héten a Külügyi Bizottságban és az iráni kapcsolatokért felelős delegációban találkoztunk az iráni polgári társadalom képviselőivel, és megismerhettük az ő nézőpontjukat is, ami rendkívül fontos számunkra.

Teljes mértékben támogatjuk az elnökség, a Tanács és a Bizottság eddigi nyilatkozatait és álláspontját, de egyben arra is kérjük a Tanácsot, hogy biztosítsa, hogy az EU tagállamai és azok teheráni nagykövetei teljes mértékben betartsák az EU-nak az emberi jogok védőivel és a kínzások megelőzésével kapcsolatos irányelveit. Azt is jeleznünk kell a Bizottságnak, hogy ragaszkodunk ahhoz, hogy minden rendelkezésre álló eszközt használjanak fel. Támogassuk és erősítsük a civil társadalmi szervezeteket Iránban, mégpedig a demokrácia és emberi jogok európai eszközén (EIDHR) keresztül, és minden erőnkkel törekedjünk megújított együttműködésre az iráni civil társadalommal olyan kétségbevonhatatlan területeken, mint a kábítószercsempészet elleni harc, menekültügyek, felsőoktatási csereprogramok vagy újságírók európai látogatása, hogy csak néhányat említsek. Ezzel elősegíthetnénk az emberek közötti közvetlen kapcsolatok fejlesztését, és hozzájárulhatnánk a szólásszabadság erősítéséhez Iránban. Mondjunk tehát igent a nyomásgyakorlásra az emberi jogok érdekében, és nemet az elszigetelésre! Válasszuk a párbeszédet, akármilyen nehéz is!

Az Iránnal fennálló kapcsolataink nagyon nehéz és feszült időszakba léptek. A döntő fontosságú nukleáris kérdés még megoldatlan, és azt kérdezzük, hogy merre tovább? A szankciók bevezetése is olyan lehetőség, amelyet vizsgálunk. Mindenképpen úgy gondoljuk, hogy az Uniónak módot kell találnia a párbeszéd folytatására Iránnal ezekben a kérdésekben. Soha nem volt nagyobb szükség friss bizalom kiépítésére és hatékony diplomáciai folyamatok végrehajtására. Fel kell ajánlanunk a teljes támogatásunkat a Tanácsnak és a Bizottságnak a munkájukhoz. Ugyanakkor nekünk, tehát az Európai Parlamentnek továbbra is törekednünk kell arra, hogy megerősítsük az iráni kapcsolatok parlamentáris diplomáciai oldalát, és erősebb kapcsolatokat kell kiépítenünk a Medzslisszel.

Richard Howitt, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, akármit is gondolnak az emberek az iráni választások eredményéről, mindenki tudja, hogy emberek tucatjai – százai – sebesültek meg, és jó néhányan életüket is veszítették a választások óta folyó tiltakozásokban, és több ezer embert tartóztattak le politikai

vádakkal. Ebben az Ülésteremben tehát mindenkinek habozás nélkül el kell ítélnie az emberi jogok megsértését, valamint a szabad újságírásnak a választások óta folyó akadályozását is.

Ahogy Saryusz Wolski úr említette a Külügyi Bizottság múlt heti ülésével kapcsolatban, be kell látnunk, hogy a szabad és tisztességes választások biztosításának egyik legjobb módja az, ha megfigyelőket hívnak a folyamatok figyelésére, és az Európai Uniónak szép múltja van ebben. Itt és most el kell mondanunk azonban, hogy a nevünkben felállított Bizottság nem rendelkezett azzal a magabiztossággal, amellyel független, tisztességes és objektív munkát tudott volna végezni, ezért teljes joggal mondhatjuk, hogy nem bízunk a választás eredményében.

Együtt érzünk azokkal az irániakkal, akik megsebesültek, börtönbe kerültek, vagy akiknek az emberi jogait sárba tiptarták. A gondolataink állandóan velük vannak, de arra kérem az itt ülőket, hogy ne feledkezzenek meg arról az iráni férfiről sem, aki a brit nagykövetség alkalmazottja volt. Elfogták, és teljesen igazságtalanul azzal vádolják, hogy ő szította a tiltakozásokat. Együtt érzünk azzal a francia diákkal is, akit szintén letartóztattak az iráni hatóságok. Elismeréssel kell szólnunk a svéd elnökségben dolgozó munkatársainkról, akik az említett országok mellé álltak, és biztosították az Európai Unió összehangolt akcióját, és kérjük őket, hogy folytassák ezt a munkát.

Végül pedig szégyellem magam azért, mert ebben a vitában a Brit Nemzeti Párt is fel fog szólalni első ízben, méghozzá olyan képviselőn keresztül, aki múlt pénteken azt mondta az Iszlámról, hogy az „rák, amelyet kemoterápiával kellene Európából eltávolítani”. Ez nem a britek véleményét képviseli, és Európa sem így viszonyul az iszlámhoz. Fel kell lépünk ez ellen, ahogyan fellépünk az igazságtalanság ellen is nemzetközi szinten.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Irán nagy ország, nagyszámú és elsősorban fiatal népességgel, hosszú és eseménydús történelemmel és egyszerű kultúrával. Emellett Irán a földgolyó egyik legérzékenyebb területén helyezkedik el. Mindezen okok, valamint az embertársaink iránt érzett részvétel miatt ne legyünk közömbösek azzal szemben, ami Iránban történik. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nem híve az erőszakkal történő rendszerváltásnak. Abban azonban hiszünk, hogy a világ minden népének, beleértve az iráni népet is, joga van ahhoz, hogy megválassza a saját vezetőit, és leváltsa őket, ha már nem tartja őket megfelelőnek.

A jelenlegi iráni rendszerben tartott választások nem felelnek meg a szabad és tisztességes választások nemzetközi szabványainak, és ez alól a legutóbbi elnökválasztás sem kivétel. Mindezek ellenére az Iránban jelenleg érvényben lévő szigorú korlátozások mellett a lakosság jelentős hányada nem fogadta el a hivatalos eredményeket és az utcára vonult, hogy tiltakozzon. Az iráni embereket nem győzte meg az eredmények rendkívül korlátozott felülvizsgálata sem, ezért a tiltakozások folytatódtak.

A tiltakozásokat rendkívül erőszakos módon verték le, és a büntetőeljárások még mindig tartanak. Határozottan elítéljük ezeket az eljárásokat, és felszólítjuk az iráni hatóságokat, hogy azonnal állítsák le őket, és engedjenek szabadon minden fogvatartottat. Azonnal véget kell vetni a külföldi újságírók, valamint a nem kormányzati szervezetek és a Teheránban működő külföldi nagykövetségek iráni dolgozói ellen indított pereknek is.

Hölgyeim és uraim, elnök úr, a Tanács és a Bizottság soros elnöke, az a rendszer, amely így rátámad a saját népére és a saját fiatalságára, minden legitimációját elveszti, nemcsak otthon, de nemzetközileg is. Ennélfogva különösen tragikus, hogy ezek a drámai események pont akkor fordultak elő, amikor az Egyesült Államok elnöke hajlandóságát fejezte ki az Iránnal folytatandó párbeszédre. Irán most közel áll ahhoz, hogy elveszítsen egy történelmi lehetőséget arra, hogy elfoglalja azt a helyet a világ színpadán, amelyet a történelme és a kultúrája alapján megérdemel.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Biztos úr, a Tanács soros elnöke, a Bizottság elnöke, hölgyeim és uraim, amikor egy nép fel akarja magát szabadítani, akkor csodálatunkat és szolidaritásunkat váltja ki. Ez a helyzet most az iráni néppel is. Igaz, hogy a választások lényegében be is fejeződtek, mielőtt elkezdődtek volna, de még így is megmutatták nekünk, hogy az iráni emberek megtalálták az Achillesz-ínt, és ki tudták fejezni a szabadság és demokrácia iránti vágyukat.

Az is igaz, hogy érdekünkben áll a párbeszéd fenntartása az iráni – terrorista – hatalommal, és ezt senki sem vitatja. Mégis meg kell itt állnunk egy pillanatra. Ami Teheránban történt, az egyszerűen rettenetes. A kínzás napi gyakorlat az iráni börtönökben, és nem csak a brit állampolgárok a szenvedő alanyai. Iráni férfiakat és nőket is naponta kínoznak ezekben a börtönökben.

Európának tehát fel kell emelnie a hangját. Tudom, hogy nehéz egyensúlyt találni az iráni nép érdekei és védelme, valamint a saját érdekeink között, hiszen ezek nem mindig azonosak. De ha mégoly bonyolult is, mindenképpen hangsúlyoznunk kell, hogy folyamatosan szolidárisak vagyunk az iráni néppel. Kérem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy elemezze a Nokia és a Siemens által játszott szerepet, valamint az európai fegyverek felelősségét az iráni nép elnyomásában. Mégiscsak elképesztő, hogy nagy európai vállalatok tették lehetővé az iráni kormánynak, hogy elnyomja az iráni nép szabadságát, illetve szabadság utáni vágyát.

(Taps)

Struan Stevenson, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, miközben itt ülünk, és a legutóbbi iráni felkelést tárgyaljuk, tudatában vagyunk-e annak, hogy a diákvezetők közül több mint ötvenet - a letartóztatott tiltakozókat - felakasztottak az iráni hatóságok, és hogy több mint 200 embert öltek meg az utcákon, köztük Nedát is, aki a fasiszta rendszer által az iráni emberek ellen elkövetett brutalitás kiváló és hatásos szimbólumává vált? És miközben örvendünk annak, hogy az iráni kormány legnagyobb kereskedelmi partnere vagyunk, komolyan gondoljuk-e, hogy a pénz fontosabb, mint az emberéletek?

Miért nem tudunk keményebb szankciókat bevezetni? Miért nem cseréljük le az iráni kapcsolatokért felelős parlamenti delegációnkat, amelynek tagjai az elmúlt öt évben semmi mást nem tettek, mint a brüsszeli iráni követség európai szócsöveiként működtek, és csak szégyent hoztak az EU intézményeire? Váltuk le őket, és kezdjük keményebb hangon beszélni az iráni hatóságokkal. Ők csak ezt a nyelvet értik.

Helmut Scholz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, miniszter úr, hölgyeim és uraim, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportját mélyen aggasztja az Iránban folyó erőszak. Mi is a lehető leghatározottabban elítéljük a tüntetőkkel szembeni brutalitást. Rendkívül aggaszt minket a sok fogva tartott ember sorsa, akiknek azonnali szabadon bocsátását követeljük, és úgy gondoljuk, hogy az Európai Parlamentnek is ezt kellene tennie.

Ugyanakkor bíráljuk azokat az észrevételeket is, amelyek egyes államok média- és kormányköreiben hangzottak el, és amelyek hasznot akarnak húzni az iráni polgárok jogos tiltakozásaiból. Még a legutóbbi iráni események sem indokolnak olyan terveket, hogy katonai akciót hajtsunk végre iráni nukleáris létesítmények ellen. Az én képviselőcsoportom elutasítja ezeket a stratégiákat. Ennélfogva üdvözljük Obama elnök világos kijelentését, amelyben nem adott zöld utat Izraelnek Irán megtámadásához. Az amerikai elnök is hisz a demokráciában. Irán szuverén állam. Kizárólag a saját népe dönthet a társadalmi változásokról. Egy szuverén állam kormányának nyíltan el kell fogadnia a változás iránti igényt, és végre kell hajtania a politikai megoldást.

Fiorello Provera, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, gratulálok a megválasztásához. A választási eredmények, a média cenzúrázása és az ellenzék perbe fogása ellen tiltakozó állampolgárok elnyomása azt bizonyítja, hogy Iránban nincs demokrácia. Más országokban, például Kínában is láthatunk hasonló helyzeteket, de Irán esetében további ok is van az aggodalomra.

Először is a hegemonisztikus ambíciói, amelyek abban nyilvánulnak meg, hogy beavatkozik a szomszédos országok ügyeibe, például Irak Basra régiójába, és támogatja a libanoni Hezbollahot. Másodsor, a vallási szélsőségesek erős befolyást gyakorolnak az iszlám köztársaság politikai vezetésére. Néhány órával ezelőtt egy énekest – iráni énekest – öt év börtönre ítélték a vallás rágalmazásáért, 12 szunnitát pedig halálra ítélték.

Ahmadinezsad elnök úr számos alkalommal kifejtette, hogy a legfőbb politikai célkitűzése Izrael elpusztítása. Ráadásul nyugtalanító, hogy Irán a nemzetközi ellenőrzés kizárásával akar nukleáris programot végrehajtani.

Tekintve, hogy Irán az egyik legnagyobb földgáz- és kőolajtermelő ország, a valós célja inkább az lehet, hogy nukleáris fegyvereket fejlesszen ki abból a nyilvánvaló célból, hogy zsarolni tudja a régió többi országát és a teljes nemzetközi közösséget. Ezért a teljes európai politikai közösségnek erőteljesen fel kell lépnie, és meg kell találnia az egyensúlyt az ajatollah rezsimjének ellenzése és a szerény, de létező és aktív iráni reformista elemek támogatása között.

Ebben a vonatkozásban a demokrácia és emberi jogok európai eszközének (EIDHR) pénzügyi erőforrásait fel lehetne használni arra, hogy támogassuk a jelenlegi elnyomás valamennyi áldozatát. Mindenféle politikai beavatkozás csak akkor lehet azonban hatásos, ha Európa minden országa egységesen lép fel.

Krisztina Morvai (NI). – Elnök úr, mint emberi jogokkal foglalkozó és 20 éves nemzetközi tapasztalattal rendelkező ügyvéd arra szeretném kérni a Parlamentet a legitimitás és a szavahihetőség érdekében, hogy vizsgálja meg az emberi jogok helyzetét a harmadik világban és más, nem az EU-hoz tartozó országokban

is, és arra is kérem, hogy vizsgálja meg sokkal alaposabban a demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok helyzetét az EU-n belül is, különösen hazámban, Magyarországon. Hadd osszak meg Önökkel néhány tény.

2006. október 23-án kb. 100 000 ember részvételével nagy demonstrációt tartottak az '56-os forradalom emlékére. A megmozdulást a legnagyobb ellenzéki párt, a Fidesz szervezte, akik nagy számban jelen vannak itt is, az Európai Parlamentben, és lényegében idén ők nyerték a választásokat Magyarországon. Középosztálybeli tömeg volt, családok, idősebbek, gyerekek, és a brutális magyar rendőrség brutálisan megtámadta ezt a tömeget könnygázzal, gumilövedékekkel, lovas rendőrökkel, és több száz embert súlyosan megsebesítettek. Ugyanakkor több száz embert jogtalanul letartóztattak és megkínóztak a börtönben.

Azóta, az elmúlt három évben és egészen a legutóbbi napokig, amikor 216 békés tüntetőt fogott el és vert meg jogtalanul a rendőrség, minden egyes alkalommal, amikor kormányellenes tüntetés történt, és nem Iránban, nem Kínában, nem Hondurason, hanem egy EU országban, Magyarországon, ugyanaz történt: tömeges rendőri brutalitás és jogellenes letartóztatások.

Kérem Önöket, hogy egyesítsük az erőinket, és politikai hovatartozástól függetlenül segítsenek annak kiderítésében, hogy mi történt, ki volt a felelős, és próbáljunk meg igazságot tenni az áldozatoknak, és kérem, hogy mint Európai Unió, próbáljunk meg véget vetni az emberi jogok tömeges megsértésének az EU-n belül annak érdekében, hogy szavahihetőek és legitímek legyünk Irán vagy bármely más, Unión kívüli ország emberi jogi helyzetének vizsgálatában.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én azért vagyok itt, hogy Iránról beszéljek, és először is szeretném részvétemet nyilvánítani a ma reggeli repülőszerencsétlenség áldozatainak.

Hölgyeim és uraim, sok mindennel egyetértek abból, amit a választás utáni iráni helyzetről mondtak. Ez a folyamat sem szabadnak, sem tisztességesnek nem nevezhető, és csak arra volt jó, hogy lehetővé tette Ahmadinezsad elnöknek és a rezsim legradikálisabb szektorainak a hatalom megtartását a tüntetők erőszakos elnyomásával, az újságírók munkájának akadályozásával, és a belső zavargásokért felelős, feltételezett külső összeesküvés keresésével, miközben hamis információkkal leplezték a valóságot.

Egy azonban biztos, mégpedig az, hogy az iráni rezsim súlyosan megsérült, mind belsőleg, mind a külső imázsát illetően. Ezenkívül az az oligarchia, amely az elmúlt évtizedekben hatalmon volt, most megosztottá vált, és ez érinteni fogja a rendszer stabilitását is. Ugyanakkor az emberek körében tovább nő majd az elégedetlenség, különösen, ha az olajárak nem emelkednek ismét, és ezért a gazdasági helyzet nem javul.

Az Európai Uniónak egységes frontot kell fenntartania, és továbbra is el kell ítélnie az Iránban elkövetett visszaéléseket. Követelnie kell az emberi jogok nagyobb tiszteletben tartását, és azt is meg kell vizsgálnunk, hogy hogyan segíthetnénk a civil társadalmat, különösen azon szektorait, amelyek demokratikus pluralizmust és az emberi jogok tiszteletben tartását követelik az országukban. Nem okozhatunk csalódást azoknak a csoportoknak, akik a Nyugathoz, ezen belül az Európai Unióhoz is fordulnak.

Iránnal kapcsolatban azonban nem szabad elfelejtenünk azt a fenyegetést sem, amelyet a nukleáris programja jelent, mivel ez destabilizáló hatást gyakorol a régióra és általában véve az atomsorompó-egyezményre is. Elengedhetetlen, hogy az Európai Unió és az Egyesült Államok továbbra is együttműködjenek ebben a témában, és biztos vagyok benne, hogy ezt a kérdést a svéd elnökség is fontosnak tartja majd.

Teljes mértékben be kell vonnunk Oroszországot és Kínát, amelyek a Biztonsági Tanács állandó tagjai. Az ő támogatásuk nélkülözhetetlen ahhoz, hogy tárgyalásos megoldást találjunk erre a súlyos fenyegetésre, amely egységet és határozottságot követel a nemzetközi közösségtől. Támogatom tehát a G8 által a múlt héten elfogadott határozatot.

Hölgyeim és uraim, az elmúlt néhány hét eseményei nyíltan bebizonyították a jelenlegi iráni vezetők szélsőséges és radikális természetét; egyértelmű, hogy a nemzetközi közösség nem engedheti meg nekik, hogy nukleáris fegyvereket birtokoljanak.

María Paloma Muñoz de Urquiza (S&D). – (ES) Elnök úr, a Tanács soros elnöke, a Bizottság elnöke, ezen a plenáris ülésen az első beszédemet azzal akartam kezdeni, hogy mennyire örülök annak, hogy az iráni helyzetről szóló vitát most nem az váltotta ki, hogy Irán ismét az érdeklődés középpontjába került a médiában, amely most főleg Kínával, Honduraszal és a G8-cal foglalkozik.

Sajnos a szunnita milicisták közelmúltban történő kivégzése ismét visszahozta Iránt és az emberi jogok megsértését az újságok címlapjaira. Nem gondolom azonban, hogy a parlament külpolitikai napirendjét a

hírműsorok tartalmának kellene meghatároznia, hanem inkább a Parlament saját felelősségének és átgondolt és egységes reakciójának, összhangban az Európai Unió külpolitikájával, különösen az emberi jogok terén.

Ez a szerep, elnök úr, azt is jelenti, hogy figyelemmel kísérjük mindazon eszközök következetes használatát, amelyekkel az Európai Unió rendelkezik ezen a téren, és Irán esetében nem szabad teljesen különválasztanunk a nukleáris fegyverekről folyó vitát az emberi jogokról szóló politikai párbeszéd teljes hiányától.

Az emberi jogokról folyó strukturált párbeszéd 2004 óta szünetel. Nem létezik olyan együttműködési és kereskedelmi megállapodás közöttünk, amelyhez hozzá lehetne illeszteni egy demokratikus záradékot, nem tudunk választási megfigyelőket küldeni, és a demokrácia és emberi jogok európai eszköze (EIDHR) is csekély pénzügyi erőforrásokkal rendelkezik.

A Parlamentben és az egész Európai Unióban hatékonyabban kellene használnunk azokat az eszközöket, amelyek a rendelkezésünkre állnak, illetve amelyekkel felszerelkeztünk. Néhányan ebben az ülésteremben és az iráni ellenzékben azt követelték, hogy az iráni rezsimmel teljesen szakítsunk meg minden kapcsolatot, és ne ismerjük el az új kormányt.

Határozottan elítéljük a politikai elnyomást és a szólásszabadság korlátozását Iránban, de semmiképpen nem gondoljuk, hogy fel kellene adnunk az emberi jogok és a demokrácia védelmében és a szegénység elleni harcban az egész világon betöltött szerepünket. Ehhez pedig, elnök úr, párbeszédre, tárgyalásokra és diplomáciára van szükség, és arra, hogy megtaláljuk a közös érdekeket, és létrehozzuk a civilizációk szövetségét. Kérem a Tanács elnökségét, hogy tegye ezt meg.

Anna Rosbach (EFD). - (DA) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Parlament már sokszor megvitatta az emberi jogok Irán által történő sárba tiprását, és lényegében ma is ezt tesszük. A diktátorok visszataszító viselkedését nem lehet pusztán szavakkal megváltoztatni. Kézzelfogható tettekre van szükség. A szabadság után áhító és bátran az utcára vonuló emberek brutális lemészárlása arra kell, hogy készítsen minket, hogy vállaljunk némi szerepet ennek a bűnös rezsimnek a megdöntésében. Ennek a rezsimnek nincs helye a 21. században. Az európai kormányoknak be kell számolniuk az iráni rezsimről az ENSZ Biztonsági Tanácsának, és követelniük kell, hogy az elkövetőket, elsősorban Ali Khameneit és Mahmud Ahmadinezsadot állítsák nemzetközi bíróság elé.

Az iráni emberek szabadságot akarnak, és nekünk támogatnunk kell az ENSZ felügyelete mellett megtartott szabad választások iránti igényüket. A Parlament pedig nem tarthatja meg azt az iráni delegációját, amely a legutóbbi értekezleten a Parlament befolyásolására szolgáló eszközzé vált a diktatórikus rezsim kezében. Meg kell mutatnunk, hogy diktatúrákkal nem működünk együtt.

Nick Griffin (NI). - Elnök úr, tavaly megfigyelőként szolgáltam az 1956-os forradalomról szóló budapesti megemlékezéseken. Megerősíthetem, hogy Dr. Morvai joggal bírálja azokat, akik háborognak Irán miatt, miközben nem vesznek tudomást az emberi jogok Európában történő megsértéséről.

Bízom benne, hogy az Európai Konzervatívok és Reformisták (ECR) csoportjának egyetlen jelen lévő tagja sem lesz elég képmutató ahhoz, hogy elítélje Iránt az erőszak alkalmazásáért a választásokon, miközben David Cameron az egyik támogatója a „Unite Against Fascism” (Egyesülj a Fasizmus Ellen) nevű, szélsőbaloldali bűnözőkből álló szervezetnek, amely Nagy-Britanniában rendszeresen alkalmazza a megfélemlítést és az erőszakot a másképpen gondolkodók ellen. Ugyanez elmondható öt jelenlegi munkáspárti, liberális demokrata és konzervatív európai parlamenti képviselőről is, akik szégyenteljesen hozzájárultak ahhoz, hogy a brit adófizetők pénzéből támogassák a saját milíciájukat, akik téglával, darts lövedékekkel és kalapáccsal zavarják az ellenzéki gyűléseket és támadják az ellenfeleiket.

A lényeg azonban a következő: bármennyire is jóindulatúan, sőt jogosan bíráljuk itt ma Iránt, ezt háborús propagandának fogják felhasználni azok a befolyásos érdekszövetségek, amelyek hasznot szeretnének húzni Irán katonai megtámadásából. A neokonzervatívok, az olajvállalatok, az építőipari vállalatok és a szaúdi-arábiai Wahabi mullahok is azt szeretnék, ha a szuverén iráni állam megsemmisülne egy agresszív háborúban. Még az európai liberálisok sem elég naívak ahhoz, hogy megint elhiggyék a tömegpusztító fegyverekről szóló hazugságokat, ezért most elő kell venni az emberi jogokat mint új *casus bellit*.

Ne engedjük, hogy az itt elhangzottak is erősítsék a háborút követelők kórusát, akik a Nyugatnak a mohamedán világ elleni harmadik jogtalan és célszerűtlen támadását követelik. Vagy ha mégis ezt teszik, legalább ne bízzák a háborút – amelyet az álszent retorika majd megindokol és elszabadít – a szokásos bátor brit ágyútöltelékekre: 18 éves fiúkra a Mersey, a Temze vagy a Tyne mellől. Küldjék inkább a saját fiaikat, hogy ők jöjjenek vissza dobozokban vagy láb, kéz és ép elme nélkül - vagy pedig törődjenek a saját dolgukkal.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Elnök úr, az ártatlan emberek halála mindig tragédia. Ha azonban olyan értékek védelmében veszítik életüket, mint a szabadság vagy az igazság, azt mondhatjuk, hogy a szenvedésük nem volt hiábavaló – mint a legutóbbi iráni áldozatok esetében is. Ahol a rezsim rálő a tüntetőkre, börtönbe zárja, megkínozza és megöli az ellenzéket, ott már nagyon rosszul kell mennie a dolgoknak. Ilyenkor reményre és optimizmusra csak az adhat okot, hogy ezek az események ráébreszthetik a politikusokat és az egész világ közvéleményét arra, hogy milyen az iráni rezsim valódi arca, hiszen olyan tettekre képes, amelyek nagyon távol állnak a modern világ minimális követelményeitől. Ennek a rezsimnek vér tapad a kezeihez. Ezt nem szabad elfelejtenünk, és azért kell küzdenünk, hogy megváltoztassuk azt a helyzetet, amelyet nem tudunk elfogadni. Ilyen helyzetekben mindig ugyanaz a kérdés merül fel: mit tehetünk? Nos, támogathatjuk azokat a követeléseket és javaslatokat, amelyeket már megfogalmaztak.

Először is, az iráni hatóságok szüntessék be az erőszak alkalmazását olyan személyek ellen, akiknek eltér a véleményük a rezsim véleményétől. Olyan országok esetében, mint Irán, a nemzetközi közösségnek figyelnie és garantálnia kell az alapvető emberi jogok tiszteletben tartását.

Másodszor, szabad és tisztességes választásokat kell tartani Iránban, amelyeken minden jelölt indulhat, nemcsak azok, akik engedélyt kaptak az indulásra. Mellesleg azok, akik eldöntik, hogy ki indulhat a választásokon, maguk sem demokratikus úton jutottak oda, ahol vannak. A választás tisztességes voltát külső megfigyelők ellenőrizték – máskülönben értelmetlen lesz a választás.

Harmadszor, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az iráni helyzet békés és politikai úton rendeződjön, és ez azt jelenti, hogy támogatnunk kell azokat az irániakat, akik alapvető változásokat akarnak az országukban, olyan változásokat, amelyek azt eredményezik, hogy Iránt olyan vezetők irányítják majd, akik tisztességes választásokon nyertek, és Irán maga nem jelent többé fenyegetést a világ biztonságára.

Az iráni ellenzék száműzetésben élő vezetője, Radzsavi asszony azt mondta, hogy ami Iránban történt, az a rezsim végének a kezdete. Őszintén remélem, hogy igaza lesz.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, köszönöm a svéd elnökségnek a vita előtt kifejtett megfigyeléseket, amelyek szerintem nagyon kiegyensúlyozottak voltak, és segítettek számunkra megérteni, hogy milyen feladatot kell megoldanunk. Ebben a vonatkozásban szeretnék magam is egy megfigyelést tenni annak alapján, hogy másokkal együtt én is láttam a televízióban azokat a tömegeket, amelyek az utóbbi napokban elindították a tiltakozásokat.

Miközben igaz, hogy Irán teokrácia, amelyben a fundamentalizmusnak azzal sikerült megragadnia a hatalmat, hogy azt állítja, hogy Isten nevében teszi ezt, az utóbbi napokban láttunk olyan embereket, akik úgy mentek ki az utcára, hogy közben azt kiáltották: „Isten nagyszerű”. Micsoda különbség! A másfajta külső megjelenés, az emberek által kifejezett másfajta akarat és az az elszántság, hogy nem lesznek erőszakosak, ráébredt bennünket arra, hogy Iránban még nem halt meg a szabadság és az igazság szeretete, sem pedig a saját nemzet és az emberek iránti szeretet és tisztelet.

A harminc éve tartó teokrácia és az emberek harminc éve tartó szisztematikus sanyargatása sem volt elég arra, hogy kitörölje ezt az érzést, amely mindannyiunk szívében él. Ennek köszönhetjük a lojalitásunkat. Ennek a ténynek, az igazság és a szabadság szeretetének köszönhetjük a feltétel nélküli odaadásunkat, és ez fogja felébreszteni a felelősségérzetet mindenkiben, mert amikor arra kérjük az európai intézményeket, hogy legyenek erősek, határozottak és hallassák a hangjukat, akkor az elsősorban nem a Parlament követelése geopolitikai okokból, hanem annak jelzése – amennyire az általunk egyesített Európának nevezett politikai projekt is ezt képviseli –, hogy a szabadság és igazság szeretetét, ami megtalálható mindazokban, akik az elmúlt napokban tüntettek, nem szabad feláldozni az európai intézményekért.

Tunne Kelam (PPE). – Elnök úr, Iránban jelentős változás történt. Az első következtetésünk tehát az legyen, hogy Irán már nem ugyanaz, mint régen, és soha nem is lesz az. Ennek pedig az az oka, hogy több millió iráni megtagadta, hogy a klerikális vezetők túszává váljon. Elképesztő bátorságot tanúsítottak, amikor szembeszálltak a diktatúrával.

A kérdés tehát nem az, hogy a szokásosnál többet csaltak-e az úgynevezett választásokon. Ezúttal a nyilvánvalóan meghamisított szavazatok olyan lakossági tiltakozást váltottak ki, amelyre Iránon kívül egyetlen szakértő sem számíthatott, és nem is számított.

A történetek engem a 20 évvel ezelőtti kelet-európai helyzetre emlékeztetnek: miközben a nyugati kormányok fel voltak készülve a szovjet totalitárius rendszerrel történő hosszú távú és pragmatikus együttélésre, a

kommunista rendszer túszaik milliói hirtelen a tettek mezejére léptek: szembefordultak a rendszerrel, amely váratlanul össze is omlott.

Be kell látnunk tehát, hogy Európa Iránnal kapcsolatos álláspontjának meg kell változnia – nem hunyhatjuk be tovább a szemünket a rutinszerűen meghamisított választások és a szisztematikus elnyomás fölött. A becslések szerint a 30 éve tartó diktatúra alatt több mint 5 millió embert zártak börtönbe, több mint 200 000 embert kínoztak halálra, és a közelmúltban több mint 200 embert öltek meg.

Az uniós kormányok sokáig tétováztak, mielőtt elítélték volna ezeket a gyalázatos bűntetteket, és nem vonták felelősségre a rezsimet a viselkedéséért. Ha komolyan gondoljuk az iráni állampolgárok jogainak védelmét, el kell végre szánunk magunkat arra, hogy keményebben lépünk fel a diktátorok ellen. Hogy mit jelent ez? Be kellene tiltanunk például, hogy a rezsim vezetői beutazzanak az EU-ba, felháborodásunk jeleként pedig hívjuk vissza a nagyköveteinket Iránból, és a szabad választások csak az ENSZ felügyelete alatt történhessenek meg Iránban.

Lena Barbara Kolarska-Bobinska (PPE). - Elnök úr, mivel Iránban egyre súlyosabb a helyzet, és a demokrácia megsértése az egész régió stabilitását fenyegeti, ki kell fejeznünk az aggodalmunkat és a rosszzallásunkat – a nyilatkozatok azonban ne legyenek szimbolikusak és üresek. Néhány európai vezető arról beszél, hogy új szankciókat kellene bevezetni Irán ellen, holott inkább azt kellene mielőbb megvitatnunk, hogy hogyan tudnánk előmozdítani a demokrácia megteremtését Iránban a választópolgárok szintjén.

Jómagam lengyel vagyok, és mi, kelet-európaiak jól tudjuk, hogy milyen fontosak ezek a lépések a demokrácia megteremtéséhez. A megoldást az adott ország politikai és gazdasági helyzetéhez kell igazítani, de meg kell vizsgálni és értékelni kell az EU-nak a demokrácia előmozdításával kapcsolatos korábbi észak-afrikai, közel-keleti és kelet-európai tapasztalatait is annak érdekében, hogy lássuk, mit kellene, és mit lehet tenni Iránban, és mi lenne igazán hatásos abban az országban az adott körülmények között.

Arra is szeretném emlékeztetni Önöket, hogy ha az EU szavazható szeretne maradni, akkor Moldovában is lépéseket kellene tennie. Hamarosan ugyanis – július 29-én – újabb próba elé nézünk a moldovai választásokkal. Az EU-nak minden tőle telhetőt meg kell tennie azért, hogy biztosítsa a szabad és tisztességes demokratikus választásokat Moldovában. Nem elég beszélni a demokrácia támogatásáról: nekünk itt az Európai Parlamentben és az európai intézményekben aktívabbnak kell lennünk ilyen téren.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Elnök úr, mindenképpen szükséges, hogy figyelemmel kísérjük az iráni választási folyamatok alakulását, de a konfliktus megoldását azzal kellene kezdeni, hogy az iráni hatóságok kijelentik, hogy felhagynak az erő alkalmazásával, és szabadon engedik a bebörtönzött ellenzéki aktivistákat, az emberi jogok védőit, az újságírókat, a tüntetőket és azokat a külföldi állampolgárokat, akiket jelenleg az Iránban kialakult helyzetért okolnak. Természetesen teljes mértékben tiszteletben kell tartanunk Irán szuverenitását, de emlékeztetnünk kell Teheránt arra, hogy kötelessége betartani a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egységokmányát.

Irán nukleáris programjával kapcsolatban is szeretném aggodalmamat kifejezni. Teheránnak jogában áll nukleáris programot folytatni békés célokra, de az is kötelessége, hogy helyreállítsa a nemzetközi közösség bizalmát arra vonatkozóan, hogy az iráni nukleáris kutatások kizárólag békés célokat szolgálnak.

Maria Eleni Koppa (S&D). - (EL) Elnök úr, én is szeretném őszinte részvételemet nyilvánítani a tragikus repülőgép-szerencsétlenség miatt, amely ma történt Irán Kazvin tartományában.

A mai vitánk a június 12-i választások után történt események egyenes következménye. Úgy gondolom azonban, hogy helyes keretek között kell tartanunk a vitát. Nem szabad rossz üzenetet közvetítenünk. Félrevezető lenne ugyanis minden közvetlen vagy közvetett kapcsolat a fenti események és a nukleáris program között. Egyértelműen ki kell mondanunk, hogy ma az iráni demokráciával és az emberi jogok iráni helyzetével foglalkozunk.

A szankciók emlegetése semmilyen körülmények között nem fogja elősegíteni az iráni nép súlyos gondjainak megoldását. A demokráciát nem lehet ilyen eszközökkel bevezetni. Az Európai Uniónak arra kell törekednie, hogy elősegítse a demokratizálódást és az alapvető szabadságjogok tiszteletben tartását, de ezt komoly politikai párbeszéd keretében kell megtennünk, és közben erősíteniünk kell a civil társadalommal fennálló kapcsolatainkat is.

További vizsgálatot is követelnünk kell a választási folyamatban történt csalásokkal kapcsolatos panaszok ügyében, és megint hangsúlyoznunk kell azt, hogy a békés tüntetéshez való jog minden ország népének elidegeníthetetlen joga.

Ennélfogva itt és most nyíltan el kell ítélnünk az erőszakot, és követelnünk kell, hogy a világ bármely országához hasonlóan Irán is tartsa tiszteletben a szólásszabadságot és a véleménynyilvánítás szabadságát.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Elnök úr, nagyon jónak tartom, hogy az új Parlament első hetében tartjuk ezt a vitát. Sajnos a csoportunk elnökei elutasítottak egy megoldási javaslatot. Most azt kérdezem magamtól, hogy tulajdonképpen mire is hallgatunk.

Egy ilyen határozat sokat segített volna az iráni másképp gondolkodóknak, ha kézzelfoghatóan megerősítettük volna nekik, hogy amit hivatalosan elnökválasztásnak neveztek, az egyáltalán nem felel meg a demokrácia nemzetközi szabványainak, mert a legtöbb jelöltet elutasította az Örök Tanácsa, és mert azok sem kaptak egyenlő feltételeket, akiknek megengedték az indulást. Politikai szempontból tehát fenntartások nélkül mondhatjuk, hogy a választások bejelentett eredménye nem az iráni nép akaratát képviseli.

Mi, mint Európai Unió, használjuk aktívan a demokrácia és az emberi jogok biztosítására rendelkezésre álló eszközeinket, támogassuk a civil társadalmat, vagy akár olyan ügyvédek is, mint például Shirin Ebadi, aki a bahai fogvatartottak érdekében emel szót. Szerintem jelenleg csak ez a politika lehet sikeres, akár már rövid távon is.

(Taps)

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, a Tanács soros elnöke, hölgyeim és uraim, a múlt héten mint új képviselőnek nagy örömmre szolgált, hogy a Külügyi Bizottság egyik értekezletén meghallgathattuk Makhmalbaf úr iráni filmrendező előadását, aki nagyon nyíltan elmondta nekünk, hogy a választások előtt Iránban 20%-os volt a demokrácia, de a választások után, ami véleménye szerint csak komédia volt, most már egyáltalán nincs demokrácia.

Egyetértek ezzel a leírással – a választás minden bizonnyal komédia volt, és a nagyszabású választási csalással elrabolták a változtatást akaró iráni emberektől a változáshoz való jogukat. A Tanács soros elnöke, egy dolog különösen érdekel engem: augusztus közepén iktatják be hivatalába az „újraválasztott” Ahmadinezsad urat. Mi erről a Tanács és a tagállamok véleménye? Az Európai Unió és a tagállamai hivatalosan képviseltetik-e magukat ezen a beiktatáson? Nagyon remélem, hogy nem, mert szerintem a választási csalás után az Európai Unió vagy a tagállamok nem képviseltethetik magukat hivatalosan Iránban, és bármennyire is támogatom a további dialógust, azt mondom, hogy ezen a beiktatáson senkinek sem szabad az Európai Uniót hivatalosan képviselnie. Mi az Ön álláspontja ebben a kérdésben? Hogyan kezelik ezt a problémát jelenleg?

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, amikor külpolitikai kérdéseket tárgyalunk, mint például ma is, az iráni kérdés tárgyalásakor, mindig fennáll annak a veszélye, mint tudjuk, hogy némileg lemaradunk az események mögött. Nem kétséges azonban, hogy az Európai Parlament – ha akar – fontos szerepet játszhat abban, hogy rávegye Európát és a nemzetközi közösséget arra, hogy komolyan vegyék az eseményeket, és hajtsák végre mindazokat a kezdeményezéseket, amelyek szükségesek a demokratikus rendszer bevezetéséhez Iránban.

Miután a nemzetközi közvélemény szorosan figyelemmel kísérte a választások utáni iráni helyzetet és azokat az utcai tüntetéseket, amelyeket az iráni rezsim erőszakkal akart leverni, nagyon fontos, hogy ne kerüljön le a téma a napirendről. A kérdés reális kezelése azonban még nem jelenti azt, hogy levesszük Iránt a napirendről. Rajtunk múlik, hogy fenn tudjuk-e tartani a figyelmet, és a svéd elnökség dolga – amelynek köszönöm a mai hozzászólásokat – egy erős kezdeményezés elindítása az USA-val, Oroszországgal és más országokkal együtt azzal a céllal, hogy megváltoztassuk a dolgok menetét Iránban, a demokratikus jogoktól a nukleáris kérdésig.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). – (ES) Elnök úr, az elmúlt hetekben megindító volt látni az iráni emberek hősiességének és bátorságának ismételt megnyilvánulásait, akik pusztá kézzel szálltak szembe a zsarnokok géppisztolyaival és gumibotjaival. Az a tény, hogy a tüntetéseken nagyon sok nő is megjelent, félreérthetetlen jele annak, hogy az irániak eltökéltek arra, hogy igazi demokráciában éljenek.

A Tanács soros Elnöke, az Európai Unió válasza túlságosan gyenge és túlságosan bátortalan volt. Nagyon határozott politikai jelzést kell küldenünk, és kifejezésre kell juttatnunk, hogy teljes mértékben elutasítjuk ezt az elviselhetetlen teokratikus diktatúrát.

A megoldást már egyértelműen megfogalmazta Radzsavi asszony, az ellenzék száműzetésben élő vezetője: a legfelsőbb vezetőt el kell távolítani, és egy szakértőkből álló átmeneti gyűlésnek szabad választásokat kell kiírnia nemzetközi felügyelet mellett. Minden más csak időpazarlás, és meghosszabbítja a szegényteljes helyzetet.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Először is szeretném szeretettel üdvözölni a Tanács új soros Elnökét, Bildt urat. Természetesen tudom, hogy nagyon mozgalmas hónapok állnak előtte, mivel a világ gondjai leginkább az ő nagy és széles vállain fognak nyugodni.

Elnök úr, ami Iránt illeti, a következőket szeretném mondani. Először is, az iráni rezsim kiszámíthatatlan. Másodszor, úgy látom, hogy hajszálvékony repedések jelennek meg a rendszerben, különösen vallási körökben. Harmadszor, megfigyeltem, hogy a rendszer minden olyat támogat, ami rossz vagy korrupcióval kapcsolatos – legyen az a Közel-Kelet vagy Pakisztán. Negyedszer, hangsúlyozni szeretném, hogy a párbeszéd tényleg nem old meg semmit, végül pedig azt látom, hogy a polgárok teljes joggal nagyobb szabadságot akarnak, és nekünk, európaiaknak támogatnunk kell őket ebben.

Szeretném megkérdezni Öntől, Bildt úr, hogy a Tanács miért nem tudott keményebb nyilatkozatot kiadni, és miért csak azokat az országokat hallgattuk meg, amelyek az emberi jogokra fittyet hányva akarnak cselekedni?

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Elnök úr, természetesen én is azzal kezdem, hogy elítélem az iráni eseményeket, és az iráni kormány által alkalmazott elnyomást, de azokhoz csatlakozom, akik azt tanácsolják, hogy kombináljuk az európai intézmények által történő nyomásgyakorlást a párbeszéd és a tárgyalási folyamatok fenntartásával.

A történelem és a tapasztalatok azt mutatják, hogy ha elvágunk minden kapcsolatot egy diktatórikus rezsimmel, azzal nem javítunk semmit az ilyen rendszerek igájában szenvedő emberek életkörülményein, csak azt érjük el, hogy gyengítjük azoknak a munkatársainknak a pozícióját, akik védeni próbálják a demokrácia és az emberi jogok tiszteletben tartását ezekben az országokban.

Ennélfogva úgy gondolom, hogy fel kell használnunk minden olyan eszközt, amely az Európai Unió rendelkezésére áll, és nyomást kell gyakorolnunk az iráni rendszerre, legelőször is ebből a Parlamentből, de ezzel párhuzamosan fenn kell tartanunk a tárgyalásokat és a párbeszédet is – még hozzá a rendszerre nyomást gyakoroló párbeszédet –, főleg a főképviselet, Solana úron keresztül.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Irán ma komoly fenyegetést jelent a nemzetközi biztonságra és stabilitásra: egyrészt azért, hogy megszegi az Egyesült Nemzetek határozatait, mert nem mond le arról a céljáról, hogy atomfegyverekkel szerelje fel magát, másrészt ismételtén kifejezte azon óhaját, hogy fizikailag elpusztítsa az izraeli államot.

Remélem, hogy a svéd elnökség alatt Európa képes lesz világos üzenetet küldeni Iránnak: általánosságban arról, hogy az élethez, az emberi méltósághoz és a választás szabadságához való jogok vitathatatlan értékeit nem lehet különválasztani a bilaterális kapcsolatok fejlesztésétől, konkrétan pedig arról, hogy az izraeli államnak a létezéshez való joga nem képezi alku tárgyát, és Európa, amely a saját területén élte meg a holokausztot, nem fogja megengedni az izraeli állam és nép második holokausztját.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Elnök úr, azért kértem szót, hogy felszólítsam a Parlamentet arra, hogy jelentse ki, egyértelműen támogatja az Irán elleni pénzügyi és technikai szankciókat.

Természetesen a szankciók ellen is sok érvet fel lehetne sorolni, mivel következményekkel járnak majd az iráni emberek életére. A legrosszabb dolog azonban, elnök úr, az iráni emberek számára nem a szankciók által okozott áruhiány lenne, hanem az, ha csendben maradnánk, és nem tennénk semmit. A szankciók, elnök úr, megmutatnák, hogy nem vagyunk közömbösek, és véleményem szerint ez létfontosságú.

Ezért tehát, elnök úr, a Parlamentünknek pénzügyi szankciókat kell követelnie Irán ellen.

Charles Tannock (ECR). – Elnök úr, a rettenetes iráni teokratikus diktatúra már számtalan bűntényt elkövetett a saját népe ellen, a bahaik felakasztásától kezdve a homoszexuálisok felakasztásáig, legutóbb pedig 50 ártatlan tüntető jutott erre a sorsra. Aligha kell tehát meglepődnünk azon, hogy nagyarányú választási csalásokkal egyszerűen ellopnak egy választást. Remélem, hogy ez a repedés a rendszerben és a tiltakozó fiatalok bátorsága – akiket üdvözlök – végül meg fogja buktatni az egész velejéig romlott kormányt.

A közelmúltban egy másik értekezleten Howitt úr azt mondta, hogy az EU-nak választási megfigyelőket kellett volna küldenie annak ellenőrzésére, hogy valóban történt-e csalás. Én azt mondom, hogy mi soha nem legitimálhatunk olyan választási komédiát, amelyben a jelölteket a vallási meggyőződésük alapján korlátozzák, és amelyben zárt ajtók mögött számolják a szavazatokat.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, figyelmesen hallgattam az előadott különféle értékeléseket és nézeteket. Ahogyan már többen rámutattak, nagyon fontos vita ez egy nagyon fontos témában.

Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy egységesen értékeljük a történeteket és a televízió képernyőjén látottakat, valamint azt, amit volt szerencsénk olyanoktól hallani, akik többet tudnak annál, mint amit a tévében látni lehet.

Szeretnék azonban vitatkozni azzal a hozzászólóval, aki azt mondta, hogy nem voltunk elég világosak. Ha összehasonlítjuk az Európai Unió nyilatkozatát más fontos világszervezetek véleményével, teljesen egyértelmű, hogy mi voltunk a legvilágosabbak, a legkövetkezetesebbek, és mi használtuk a legkeményebb szavakat.

Bárcsak nagyobb hatást értek volna el a szavaink annál, amit elértek, de ez gyakran így van. Mindazonáltal akármilyen fontosak is a szavak – ez nem is kérdés –, mi most elsősorban arról beszélünk, hogy mi történt Iránban a június 12-i választás óta.

Szerintem fontos lenne arra is odafigyelnünk, amit június 12. előtt láttunk a tévében, mert már ez is egy másik Irán volt, nem az, amihez hozzászoktunk. A rendszer korlátain belül, az igaz, de látható volt egyfajta vitalitás, bizonyos fokú sokféleség, és a változás, a nyitottság és a reform utáni egyértelmű vágy. Hogy ez az irániak többségének az akaratát fejezte-e ki vagy sem, azt nagyon nehéz kívülről megítélni, de hogy fontos volt, azt többen között az is bizonyítja, hogy milyen erővel csaptak le rájuk június 12. után. Amikor tehát elítéljük azt, amit később láttunk, nem szabad elfelejtenünk azt sem, amit korábban láttunk, és ennek a hosszú távú jelentőségét.

Véleményem szerint egységben vagyunk azzal kapcsolatban, amit mondunk és gondolunk. Saryusz-Wolski úr, Cohn-Bendit úr és Mauro úr lényegében ugyanazt mondták, ha megnézzük az értékeléseket. A legnehezebb kérdés azonban nem az, hogy mit mondjunk, hanem az, hogy mit tegyünk ebben a helyzetben. Szerintem két irányban kell elindulnunk.

Az első irány eléggé nyilvánvaló. Az Európai Uniónak mindenhol és minden körülmények között egyértelműen az emberi jogok és a demokrácia mellett kell szólnia. Lehetnek más tényezők is, amelyeket számításba kell vennünk a politikánk kialakításakor, de semmiképpen nem szabad eltávolodnunk az emberi jogok következetes védelmétől. El kell tehát ítélnünk a gyilkolást és a halálbüntetés alkalmazását. Követelnünk kell a letartóztatottak szabadon bocsátását. Világosan követelnünk kell azoknak a szabadságjogoknak és egyéb jogoknak a teljes tiszteletben tartását, amelyek a világon minden embert megilletnek.

Másodszorban – és talán itt lehet némi nézeteltérés – készen kell állnunk arra, hogy cselekedjünk. Ezt annak tudatában mondom, hogy ez sokkal nehezebben megvalósítható politika, mint az, ha félreállunk, és nem teszünk semmit, vagy az elszigeteléssel próbálkozunk: ez mind könnyű, a cselekvés pedig nehéz. Kelam úr említette a történelmi tapasztalatainkat, az ezzel járó egyensúlyteremtéssel együtt. Talán az a tény, hogy rendelkezünk bizonyos történelmi tapasztalatokkal Európában – ami itt is tükröződik –, lehetővé teszi majd számunkra, hogy ráérezkedjünk erre az útra.

Soha nem szabad azt gondolnunk, hogy egy diplomáciai párbeszéd önmagában megoldhat minden olyan kérdést, ami itt felmerült: ez nem így van. Ebben az egyenletben más tényezőket is figyelembe kell vennünk, de nem szabad elfelejtenünk, hogy vannak olyan kérdések, amelyeket kötelességünk diplomáciai párbeszédre keresztül megoldani. Itt például a brit nagykövetség alkalmazottaira, a francia diákra és másokra gondolok, akiknek az ügyét párbeszéddel kell megoldanunk.

Én olyan országból származom, ahol az állampolgárok 1%-ának iráni háttere van. Ők oda-vissza mozognak. Annyi konzuli problémánk van, amennyit elképzelni is nehéz. Készen kell állnunk arra, hogy cselekedjünk, segítsünk az embereknek különböző esetekben, anélkül, hogy azt gondolnánk, hogy ezzel mindent egyből megoldhatunk.

Ott van a nukleáris kérdés is, amelyre már utaltak. Lehetnek olyanok, akik azt gondolják, hogy vannak jóval egyszerűbb megoldások is. Szerintem nem lesz semmilyen megoldás, ha nem kezdünk igazi diplomáciai párbeszédet erről. Ezek mind olyan kérdések, amelyekkel foglalkoznunk kell.

Nyilvánvaló, hogy a jelenlegi körülmények között sokkal nehezebb lesz, ez nem is kérdés, és szerintem a Külügyi Bizottságban a múlt héten folytatott vita rávilágított néhány nehéz döntésre, amelyeket meg kell hoznunk, és nemcsak az elkövetkező hetekben, hanem hónapokban is – annál tovább azonban nemigen húzhatjuk. Most össze kell fognunk – Önöknek, nekünk, itt a Tanácsban és nekünk, európaiaknak – más fontos nemzetközi szereplőkkel, és nemcsak az amerikaiakkal, akiknek most új és helyes hozzáállásuk van az Obama-kormány alatt, hanem másokkal is – az ENSZ Biztonsági Tanácsával, Oroszországgal, Kínával és

a tágabb nemzetközi közösséggel. Csakis akkor reménykedhetünk abban, hogy meg tudjuk oldani nemcsak az azonnali problémákat, hanem a többi is.

Hálás vagyok ezért a vitáért. Szerintem rávilágított arra az egyértelmű egységre, amely megvan közöttünk, ha az értékeinket kell védeni, de rávilágított azokra a nehéz döntésekre és egyensúlyt teremtő intézkedésekre is, amelyeket meg kell majd hoznunk az elkövetkező hetekben és hónapokban. Tudjuk, hogy mit akarunk elérni, ezért törekednünk is kell rá. Ne gondoljuk azonban, hogy könnyű lesz. Biztosíthatom Önöket, hogy a Tanács továbbra is aktívan foglalkozik majd ennek a kérdésnek minden vonatkozásával.

(Taps)

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, elnézést kérek, de éppen most kaptam egy információt, amelyet szeretnék megosztani a Tanáccsal és a képviselőtársaimmal.

Natalia Estemirovát, aki az Európai Parlament Szaharov-díjának jelöltje volt, ma reggel elrabolták Groznijban, és ismeretlen emberrablók tartják fogva. Felszólítom a Tanácsot, a Bizottságot és a képviselőket, hogy tiltakozzanak, hogy Moszkva is lássa, hogy gondolunk Natalia Estemirovára.

Elnök. – A vitát lezárom.

Richard Howitt (S&D). - Elnök úr, csak a jegyzőkönyv pontosítása érdekében kérek szót, mivel a nevemet említette kollégám, Tannock úr.

Én nem kértem az EU megfigyelőket a múlt héten, és tulajdonképpen a vita elején világosan elmondtam, hogy amennyiben a körülmények azt megkövetelték volna, az Európai Unió tudott volna megfigyelőket küldeni az iráni választásokra. Mivel azonban a Bizottság nem volt elég határozott ahhoz, hogy ezt megtegye, most valódi, jogos és objektív aggodalmat érezhetünk a választások lebonyolításával kapcsolatban.

Sajnálom, hogy Tannock úr nem volt az ülésteremben, és nem hallotta ezt a vita elején, és remélem, hogy most sikerült tisztáznom ezt a félreértést.

Elnök. – A vitát lezárom.

9. Kína (vita)

Elnök. - A következő pont a Tanács és a Bizottság Kínával kapcsolatos nyilatkozatai.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, talán nem kell mondanom, hogy újabb igen fontos vita következik. Bár a téma Kína, természetesen a Kína nyugati részében található Hszincsiangban történt fontos események fényében tárgyaljuk az ügyet. Tudom, hogy ezeket az eseményeket sok európai parlamenti képviselő és az európai nemzeti parlamentek is figyelemmel kísérték.

A Tanács nevében mi is aggodalmunkat fejeztük ki a zavargásokról szóló jelentések hallatán, és követeltük, hogy mindkét fél tanúsítson visszafogottságot, és békés úton oldják meg a vitát. Azt hiszem ideje elmondanunk, hogy nagy fontosságot tulajdonítunk az emberi jogoknak. Őszintén sajnáljuk nemcsak az emberéletek elvesztését, hanem az anyagi kárt is, és minden sajnálatos eseményt, amit láttunk, és csak elítélni tudjuk azokat, akik ezért felelősek, akár kik is legyenek azok.

Hadd használjam fel ezt az alkalmat arra, hogy szélesebb körben számba vegyem a Kínával fennálló kapcsolatainkat, mivel ez olyan ország, amellyel rendkívül összetettek a kapcsolataink. Amikor 2003-ban elhatároztuk, hogy a kapcsolatainkat egy átfogó stratégiai partnerség keretében fogjuk fenntartani, nagyon ambiciózus vállalkozásba kezdtünk, és ez jól tükröződik a Kínával jelenleg fennálló nagyon széleskörű és szerteágazó kapcsolatokban is.

A komplexitás persze lehetőségeket is jelent, de mindenféle kihívásokat is. Mi megpróbáltunk olyan nyílt kapcsolatot teremteni, amelyben őszintén és nyíltan meg tudunk beszélni minden aggályt, amely bármelyik oldalon felmerülhet. Az ilyen nyílt párbeszéd arra épül, hogy a kapcsolat fejlesztése és a globális béke és stabilitás megteremtése közös érdekünk.

Ezt párbeszédre és multilaterális kapcsolatokon keresztül érhetjük el. Évente csúcstalálkozót tartunk, és a külügyminiszterek szintjén is rendszeres találkozókat rendezünk. Kétévente az emberi jogokról is tárgyalunk, és természetesen ágazati párbeszédet is folytatunk különböző kérdésekben, amelyek közül a kereskedelem nyilvánvalóan az egyik legfontosabb. Évente magas szintű találkozót tartunk kereskedelmi és gazdasági kérdésekben. Mint tudják, 2007-ben elindítottuk a partnerségi és együttműködési megállapodásról szóló tárgyalásokat is. A tárgyalások folyamatban vannak, de mindkét oldalon lehetne fokozni az erőfeszítéseket.

Egyértelműen érdekünk, hogy minden területen fejlesszük a kapcsolatainkat Kínával, és ez magában foglalja, ahogyan mondtam, a nyílt és őszinte dialógust is, még olyan kérdésekben is, amelyekben az értékeink különbözőek, és tudjuk, hogy léteznek ilyen kérdések, többek között az emberi jogok, a halálbüntetés alkalmazása, és a manapság felmerülő közös érdekek is, mint a globális pénzügyi stabilitás, a klímaváltozás kezelésének módja szintén fontosak.

A külpolitikai kérdések is fontosak, legyen az akár a Koreai-félsziget kérdése a DPRK provokációjával, vagy a burmai helyzet, ahol szintén aggasztó, amit látunk, de ugyanilyen aggasztó az afrikai helyzet is, valamint az Afrika szarva körüli létfontosságú tengeri útvonalak védelme.

Nem megyek bele jobban ebbe a kérdésbe, csak szeretném hangsúlyozni az események miatt érzett aggodalmunkat, noha nem tudjuk teljes részletességgel elemezni őket, mert olyan összetettek, de reméljük, hogy békésen meg lehet őket oldani, és készen állunk őszinte párbeszédre a kínai hatóságokkal ebben a témában, és sok más kérdésben is, amely közös érdekünk, és amiről beszélnünk kell.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök úr, azt a tényt, hogy nagy fontosságot tulajdonítunk a Kínával fennálló stratégiai kapcsolatunknak, az is mutatja, hogy ezt a vitát a beiktatási ülésre ütemeztük be. Most is örömmel veszem a lehetőséget, hogy hozzászóljak egy kis összefoglalóval a Bizottság álláspontjáról, kollégám, Benita Ferrer-Waldner nevében, aki, ahogyan már jeleztem, sajnos elutazott ezen a héten, így nem lehet itt.

Nem szükséges emlékeztetnem a Házra arra, hogy milyen óriási előrehaladást értünk el a kínai kapcsolatainkban az első csúcstalálkozó óta, ami már 10 éve volt. A gazdasági és a kereskedelmi kapcsolatok átalakultak, az emberek közötti kapcsolatok megsokszorozódtak, és folyik a párbeszéd állandóan bővülő számú témákban.

A legutóbbi májusi EU-Kína csúcstalálkozó óta jól haladnak a tárgyalások az új partneri és együttműködési megállapodásról, és ki tudjuk használni az egyre több magas szintű kapcsolatot, beleértve Wen miniszterelnök úr rendkívül sikeres látogatását Barroso elnök úrnál ebben az évben, valamint azt a magas szintű gazdasági és kereskedelmi dialógust, amelynek társelnöke voltam Vang Csi-san miniszterelnök-helyetttel együtt.

Ma természetesen a globális problémákkal foglalkozunk, beleértve a gazdasági és a pénzügyi válságot és a klímaváltozást, valamint a regionális kérdéseket. Nagyon érdekes számunkra a Kínán belül kialakult helyzet is, ahol sok látványos eredmény látható, de aggodalomra okot adó fejlemények is előfordulnak. Kínának a gazdaság megnyitását célzó politikája százmilliókat emelt ki a szegénységből, és segített a világnak abban, hogy közelebb haladjon a fontos Millenniumi Fejlesztési Célokhoz. Kína azonban hatalmas ország, súlyos belső problémákkal és az egyes régiók közötti nagy különbségekkel.

A stratégiai partnerségünk ereje lehetővé teszi a konstruktív és nyílt véleménycserét olyan kérdésekben is, amelyekben Európa és Kína más véleményen van. Ez lehet a kereskedelmi kapcsolataink valamilyen vonatkozása vagy az emberi jogok – például Tibet, ami tudom, hogy nagy érdeklődést vált ki ebben a Házban. A közelmúltban kifejeztük aggodalmunkat a hszincsiangi zavargások miatt, elítéltük az emberéletek elvesztését, és részvétünket és együttérzésünket nyilvánítottuk az áldozatok családjainak. Felszólítottunk minden érintett felet, hogy gyakoroljon visszafogottságot, és azonnal vessen véget minden erőszakos cselekedetnek. Reméljük, hogy a helyzetet békésen is meg lehet oldani, párbeszéd útján és további vérontás nélkül.

Az évek folyamán az EU megpróbálta a kínai hatóságokértésére adni, hogy aggódik a Kínában élő etnikai kisebbségekért, és megosztaná a saját, sokszor fájdalmas tapasztalatait azzal kapcsolatban, hogy hogyan lehet kezelni a kizárólag, a kizárás és a diszkrimináció okait, amelyekkel a kisebbségek gyakran szembekerülnek.

Mindannyian nyitottabb és átláthatóbb Kínát szeretnénk, amely betartja az emberi jogokkal kapcsolatos nemzetközi szabványokat, és együttműködik a globális problémák megoldásában. Ennek érdekében Kínát még jobban be kell vonnunk a nemzetközi közösségbe, és ki kell dolgoznunk a vele kialakítandó stratégiai partnerséget a konstruktív együttműködés szellemében.

Elmar Brok, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a Tanács soros elnöke, biztos úr, hölgyeim és uraim, lényegében egyetérték azzal, amit a Tanács és a Bizottság előbbi hozzászólói mondtak. Magam is azon a véleményen vagyok, hogy folytatnunk kell az Egy Kína politikát, és el kell érünk, hogy Kína koherens és egységes állammá váljon, és ezt ne sodorjuk veszélybe. Az erőszakot természetesen nem engedjük meg – akár a tüntetők által bizonyos körülmények között elkövetett erőszakra, akár az állam által a tüntetők ellen elkövetett erőszakra legyen szó, ami itt is történt. Bevezetésként ezt akartam elmondani.

Azt is meg kell azonban értenünk, hogy Kínában mindig visszatérő probléma lesz a központi kormány által elkövetett erőszak, mivel a soknemzetiségű államban a központi kormány nem mutat elegendő mértékű megértést. Ennélfogva a nagyobb kulturális autonómia, a jobb mozgási lehetőségek, az identitás és a nyelv megőrzésére vonatkozó jobb lehetőségek egy soknemzetiségű államban mind-mind előfeltételei annak, hogy egy fedél alatt tudjanak élni.

Kína története elszakadások és újraegyesülések sorozatából áll, tömeges erőszakhullámokkal. Ez újra és újra megismétlődik a kínai történelemben. Kínának meg kell értenie, hogy ez így nem mehet tovább, és be kell vezetnie az autonómiát.

Az uigurok mérsékelt szunnita kisebbséget alkotnak. Nem jelentenek közvetlen terrorista fenyegetést. Ezért ugyanaz a veszély áll fenn, mint Tibetben, vagyis ha Kína nem állapodik meg a mérsékelttel, mindig akadnak fiatal radikálisok, akik nem tudnak, és nem akarnak tovább várni. Az identitással kapcsolatos megoldás késleltetése tehát hosszú időre elodázza a megoldást. A kínai kormány nagyon rosszul teszi, ha csak terroristákról beszél, és azt állítja, hogy ezek az emberek fel akarják borítani az állam egységét, és hogy a külső erők, például az Al-Kaida és mások állnak e mögött. Nem hiszem, hogy ez lenne a megoldás az ország számára, ezért világossá kell tennünk, hogy ezt a politikát nem fogadjuk el. Mindezt meg kell értenünk azzal együtt, amit a felszólalásom elején mondtam.

Adrian Severin, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a kínai emberek teljes joggal kérdezik tőlünk, hogy az Európai Parlament miért vette fel a kínai helyzetet a napirendjére az újonnan megválasztott Parlament első ülésén.

A válaszunak világosnak kell lennie: azért vettük fel ezt a témát a napirendünkre, mert Kína nagyon fontos számunkra, és nem azért, mert úgy gondoljuk, hogy leckét kellene adnunk Kínának, vagy rá kellene erőltetnünk a nézeteinket arról, hogy hogyan oldja meg a kényes belső problémáit. Éppen azért, mert Kína olyan fontos a számunkra, szoros figyelemmel kell kísérnünk minden olyan eseményt, amely befolyásolja a belső stabilitását, és minden olyan eseményt, amely fenyegetést jelenthet a biztonságára.

Ezúttal az apropót Hszincsiang régió soknemzetiségű jellege adja, valamint a domináns uigur népcsoport autonómia iránti törekvése. Az ilyen problémák mindig kényesek, ezért nagyon fontos az emberi és a kisebbségi jogok tiszteletben tartása, mert ez vezet el a méltóság és biztonságérzet megőrzéséhez mind a kisebbség, mind a többség számára.

A kisebbségi jogokat azonban nem lehet a szeparatista politika és az azt elősegítő extrémista eszközök megindokolására használni, és semmiképpen nem szolgálhatnak ürügyül egy kisebbséghez vagy etnikai közösséghez tartozó békés civilek meggyilkolására.

Amellett, hogy kérjük az emberi jogok és a kisebbségi jogok teljes tiszteletben tartását, és együttérzésünket fejezzük ki a jogok minden áldozatának, valamint követeljük az események terrorista, vallási, szélsőséges és szeparatista vonatkozásban történő tisztázását, az Európai Parlamentnek fel kell ajánlania a segítségét a kínai kormánynak és társadalomnak a nehézségek leküzdésében, amelyek közül néhány a mi országainkban is problémát jelent. Miközben kérjük a kínai kormányt, hogy tartózkodjon az erő túlzott fitogtatásától, mindenkit arra kell kérnünk a világon, hogy ne használja a kisebbségi jogokat eszközként geopolitikai céljainak eléréséhez.

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, ez a Ház régóta bírálja a Kínai Népköztársaságot az etnikai kisebbségekkel szemben tanúsított bánásmódjáért. A Hszincsiang tartományban élő uigurok sokanál többet szenvedtek, különösen Kelet-Turkesztán Kína által 1949-ben történő elfoglalása óta.

A Népköztársaság azt állítja, hogy nem célja a területi terjeszkedés. A történelem azonban arról tanúskodik, hogy Kelet-Turkesztánban, Tibetben és Tajvanon a kommunista hatalom alatt uralomra és leigázásra tört. Ezért az Európai Uniónak nem szabad megszüntetnie a Kína elleni fegyverembargót.

Talán túlzásnak tűnik, ha egy európai miniszterelnök népirtásnak nevezi a legutóbbi zavargásokra adott választ, de az, hogy a Népköztársaság azért panaszkodik, mert beavatkoztunk a belügyeibe, megindítóan

elavult világnézetéről tanúskodik. Amennyiben a világgazdaság kontúrjait az Amerika nyugati partjain található számítástechnikai intézetek, az indiai call centerek és Kína gyárai rajzolják meg, ha a fontosabb döntéseket egy nanoszekundum alatt át lehet adni Pekingből Brüsszelbe, akkor már tényleg egyetlen globális közösség vagyunk, és ebben a közösségben nincs helye a vallás vagy nemzetiség alapján történő elnyomásnak vagy hódításnak, és nincs helye az iszlámfóbiának, az antiszemitizmusnak, és egyéb gyűlöletnek sem.

Kína problémái ebben az esetben a középső királyság előregedéséből adódnak. Több fiatalra lenne szükségük a munkahelyeken, és ez hasonlít az Európai Unió problémáihoz. Ezt akkor láttam, amikor négy évvel ezelőtt Urumkiban jártam. A Népköztársaság arra is rá fog jönni, hogy szüksége lesz a gazdasági bevándorlókat védő irányelvekre, valamint az etnikai kisebbségek jogos igényeinek elismerését szolgáló irányelvekre is.

Nos, Bildt úr, ez lehetne az Európai Unió szerepe. Tudjuk, hogy ahogyan a demokráciák érettebbé válnak, egyre inkább hajlandóak megengedni az önirányítást és önrendelkezést az embereknek. Lényegében a legnagyobb problémák Európában is a fiatalabb demokráciákban fordulnak elő, például Spanyolországban és Magyarországon. Segíteniünk kell a kínai népnek, amely nagyon is képes arra, hogy demokráciában éljen – mint Tajvanon vagy Hongkongban – abban, hogy a növekvő gazdasági erejét politikai érettséggel tudja kombinálni a demokrácia fejlesztésében, és segíteniünk kell nekik olyan irányelvek kidolgozásában, mint például az Erasmus Mundus program, amelyet már említett a biztos úr, valamint az emberek közötti csereprogramok fejlesztésében. Meggyőződésem, hogy az Európai Unió sokat segíthet Kínának e célok elérésében.

Helga Trüpel, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, a Tanács soros elnöke, elítélem az erőszakot mindkét oldalon, mind a han kínaiak, mind az uigurok részéről, és minden ártatlan áldozatot gyászolok.

Ebben a konfliktusban azonban nem egyenlő a két fél. Az uigurok elnyomott nép, amelynek létszáma csak kilenc millió. Úgy gondolom, hogy a Kínai Népköztársaság kisebbségi politikája csődöt mondott. A társadalom sem él olyan harmóniában, amit a kínai kommunista párt állít. Hszincsiangban, az uigurok régiójában, pont olyan csekély mértékű a kulturális autonómia, mint Tibetben. Nincs igazi öngazgatás, még akkor sem, ha ezeket a régiókat autonómiáknak hívják, és mindenképp – és ez főleg a fiatalabb generációk számára létfontosságú – az uigurok nem rendelkeznek ugyanazokkal a társadalmi és gazdasági jogokkal, mint a lakosság többi része. Ennek ellenére a kínai kommunista párt csak egyetlen vádat ismer el, egyetlen unalomig ismételt vádat, mégpedig a jogtalan szeparatizmust. Aki Kínában az emberi jogokért vagy a demokráciáért szót emel, az azt kockáztatja, hogy bűnözőnek és szeparatistának nyilvánítják.

A Kínai Népköztársaságnak azonban meg kell értenie, hogy csak a kisebbségi jogok garantálásával lesz meg az esély a belső békére. Csakis az egyenlő jogok biztosítása hozhatja meg Kína békés belső fejlődését és az ország elfogadottságát.

Még egy nagyon fontos észrevételt szeretnék tenni a svéd elnökségnek. Valóban igaz, hogy érdekünk a stratégiai partnerség fenntartása Kínával a klímaváltozással kapcsolatos és egyéb általános külpolitikai ügyek miatt. A stratégiai érdekekért azonban nem áldozhatjuk fel az emberi jogokat és a kínai emberi jogi helyzet bírálatát. A Kínával kapcsolatos stratégiai politikánk tartalmazzon egy világos nyilatkozatot a kínai kisebbségi politikáról és az emberi jogok megsértéséről.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az uigurok évszázadok óta tengődnek egy hatalmas ország ellenséges részében, és meglehetősen veszélyes életet élnek. A legtöbbjük az iszlám békés követője. Sajnos azonban a helyi lakosság egy része az utóbbi években egyre inkább radikalizálódott az Al-Kaidával együttműködő terroristáknak köszönhetően. Kína soha nem volt toleráns vagy elnéző a saját kisebbségeivel szemben, de megértem az aggodalmukat az uigur iszlámista terrorizmus miatt. Történetesen magam is hozzájárultam ahhoz, hogy meggyőzzük a Tanácsot az Ujgur Kelet-Turkesztáni Felszabadítási Front betiltásával kapcsolatban három évvel ezelőtt.

A kínai önkényuralmat és a han dominanciát nem használhatják ürügyként az uigur terroristák, akik közül néhány Guantánamo Bayben is megtalálható, és akik félelmet és erőszakot terjesztenek, mivel a legutóbbi erőszakhullám legtöbb áldozata han kínai volt.

Természetes, hogy sokan közülünk aggódnak az emberi jogok miatt Kínában, és én is osztozom ebben mint Tajvan elkötelezett barátja. Az EU azonban ragaszkodik az Egy Kína politikához, és mivel az EU hivatalosan Tajvant és Tibetet is a Kínai Népköztársaság részének tekinti, semmiképpen nem támogathatjuk Hszincsiang tartomány kiválását.

Érdekes vonatkozása a kérdésnek, hogy vajon az ellentét miatt Kína afrikai muszlim partnerei, például Szudán, ártékelik-e a kínai kapcsolataikat.

Végül szeretném megjegyezni, hogy a török miniszterelnök, Erdogan úr népirtásnak minősítette az erőszakot, ami kicsit erős az ő szájából, hiszen a saját országa, Törökország nem ismeri el az örmény népirtást. Az ő pán-török nacionalizmusra irányuló törekvései szintén álszentek, az alapján, ahogyan Törökország kezeli a saját kisebbségeit, különösen a kurdokat Kelet-Törökországban.

Bastiaan Belder, az EFD képviselőcsoport nevében. – (NL) A dzsihádra vonatkozó felhívás már kiment mind Hszincsiangon belül, mind azon kívül, és most a han kínaiak és az ujugrok közötti véres összecsapások drámai módon felerősödhetnek mind Kínában, mind azon kívül. A helyi keresztény közösség mindent elkövet annak érdekében, hogy elkerülje a hszincsiangi etnikai megosztottság veszélyes vallási dimenziójának kiélezését. Ez a közösség konkrétan a békéért, stabilitásért és igazságért imádkozik Hszincsiang minden polgára számára.

A kínai kormány, meglehetősen irracionális módon, nem fogadja el a segítő kezet, hanem inkább durván elutasítja azt. Ez egyértelmű abból az arcátlan kampányból, amelyet a kormányzati szervek folytattak a békésen tiltakozó egyházak ellen a közelmúltban. Július 3-án nyolc keresztényt tartóztattak le Hszincsiangban egy istentisztelet alatt. Négyet közülük még mindig titkos helyen tartanak, miközben két kínai-amerikai misszionárius egyszerűen eltűnt.

Kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy sürgősen járjon közben a kínai hatóságoknál, hogy biztosítsák a vallásgyakorlás szabadságát mindenki számára ebben a kritikus helyzetben Hszincsiangban. Ez lenne az egyetlen hatásos ellenszere a dzsihádra szólító felhívásnak, és bebizonyítaná a kínai egyházaknak is, hogy ők is részét képezik a harmonikus társadalomra vonatkozó pekingi terveknek.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Elnök úr, „erőszak”, „számos áldozat”, „több száz halott és sebesült a Kína Hszincsiang tartományában kitört felkelésben”: ezeket az ijesztő jelentéseket kaptuk 10 nappal ezelőtt. Hszincsiangban teljesen blokkolták az internetet, a kommunikációt pedig a sivatagi régióra korlátozták. Figyelembe véve, hogy mi történt tavaly Tibetben, a közelmúltban pedig Kelet-Turkesztánban, amelyet Hszincsiang néven is ismerünk, a kínai kormánynak rá kellene ébrednie, hogy milyen az átfogó kisebbségi politikája a kínai etnikai kisebbségekkel szemben.

Az ujugrok azt üzenték, hogy ez a politika megbukott, és ezt a kínai kormánynak is meg kell értenie, és megoldást kell találnia. A nyolcmillió ujugr népesség ebben a régióban már régóta panaszkodik arra, hogy hogyan bánik velük a kínai központi kormány, és a közelmúltban a rasszista tömegtüntetéseken a kínai kormány nem védte meg az ujugrokat az erőszakos cselekmények elkövetőitől. Ennek semmi köze a terror elleni háborúhoz, ahogyan a kínai kormány ellentmondásos koncepciója állítja, amivel igazolni próbálják a kelet-turkesztáni ujugrok elnyomását.

Az a tény, hogy Hu Csin-tao elnök megrövidítette a G8-on történő részvételét Olaszországban, és visszatért Kínába, azt mutatja, hogy a kínai kormány is tudja, hogy a tartományban történt események nem elszigetelt incidensek. Jobb lenne azonban, ha nem az elnyomásban és az erőszakos fellépésben keresnék a megoldást, hanem pozitív intézkedéseket tenne a kínai vezetés, és kezelné az ujugrok legfőbb sérelmeit, különösen, ha Kína érett állam benyomását akarja kelteni, és komolyan gondolja a harmonikus társadalom építését.

Teljes mértékben támogatom az EU-nak a soros elnök által kifejtett álláspontját, amelyben visszafogottságot kér mindkét féltől, és felszólítja a kínai kormányt, hogy tartsa tiszteletben a szólás és tájékoztatás szabadságát, valamint a békés tüntetéshez való jogot.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Elnök úr, a hszincsiangi autonóm régióban kitört erőszakot keményen elnyomta a kínai kormány. Az ujugrok és a hanok közötti összecsapásnak hivatalosan már 186 áldozata van, de a vérontás folytatódik.

Kína úgy találja az erőszakot, mint a hanok és az ujugrok közötti pusztán etnikai konfliktust, holott az a hszincsiangi régióban folytatott elnyomó politika majdnem elkerülhetetlen következménye. A régió stratégiai fontosságú, de nehezen irányítható. Mint fontos tranzit útvonal és a természeti kincsek tárháza – arany, olaj, gáz – létfontosságú Kína jövőbeni energiaellátásához. A lakosság között azonban sok nem kínai etnikai csoport található, amelyek közül a legnagyobb az ujugr. Ők a lakosságnak majdnem a felét teszik ki, és többnyire szunnita muszlimok, török nyelvű eredettel. Egy évtizede már szisztematikusan diszkriminálják és asszimilációval és halállal fenyegetik őket, így az identitásuk veszélyben forog.

Az 1980-as években Kína liberális politikát folytatott az etnikai kisebbségekkel szemben, de ez folyamatosan keményedett, és a kínai hatóságok a 2001. szeptember 11-i eseményeket használták fel arra, hogy meghirdessék – és figyeljék meg, hogy hogyan mossák mindezeket össze – a terrorizmus, a szeparatizmus és a vallási szélsőségek elleni harcot. 2009 áprilisában az Amnesty International komoly figyelmeztetést adott ki: Tibet után Hszincsiang következik. Miután az erőszakmentesség politikája csődöt mondott, várható volt, hogy az ujjur szeparatisták más eszközöket fognak keresni arra, hogy megvalósítsák követeléseiket és elismertessék az identitásukat, és ez meg is történt.

Kína azonban nem teheti meg, hogy ismételt vérontáson keresztül tartja fenn az egységet. Mint a nemzetközi egyezmények aláírója, kötelessége védeni az etnikai kisebbségeket. Ráadásul az alkotmánya is, együttesen az 1984. évi regionális autonómiáról szóló törvénnyel, az etnikai kisebbségek védelmére kötelezi. Európa továbbra is be fogja hunyni a szemét, és nem tesz többet annál, hogy elítéli az elnyomást, és sikertelenül könyörög a politikai foglyok szabadon bocsátásáért? Nem. Az emberi jogok helyzete Kínában politikai probléma, és kell, hogy legyen kellő bátorságunk arra, hogy emlékeztessük Kínát a lakossággal szemben vállalt kötelezettségeire, és arra a kockázatra, amit a nemzetközi közösséggel kapcsolatban vállal, amennyiben nem teljesíti a kötelezettségeit. Ebben a kérdésben határozott fellépést várunk el a svéd elnökségtől.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). - (PL) Elnök úr, az a mód, ahogyan a tiltakozásokat kezelték Hszincsiang tartományban, ismét megerősítette a pekingi kommunista hatóságok diktatórikus természetét. Legalább 180 ember meghalt, és 1600 megsebesült Kína legutóbbi évtizedekben látott legjelentősebb etnikai konfliktusában. Az Európai Parlamentnek kötelessége elítélni az etnikai vagy vallási alapon történő diszkriminációból eredő erőszakot. Ebben az esetben is így kell reagálnunk, amikor az önkényuralom indulatai elszabadultak az ujjur kisebbséggel szemben. Igaz, hogy nem ők az egyetlen áldozatai a totalitárius kormányoknak.

A keresztény értékekre épülő Európa polgárai speciális kötelességet viselnek azon keresztény kisebbségek irányában, amelyeket üldöznek a világ más tájain. A nem hivatalos források szerint Kínában ez a kisebbség több mint 30 millió embert számlál. Ez azt jelenti, hogy egy nagy európai országnak megfelelő népességet zaklatnak, elítélnak, eltiltanak a munkától, megkínóznak és megölnék a kínai kommunista hatóságok. A kínai rezsim tudja, hogy a szabadság és a jogállamiság iránti vágy együtt jár a kereszténységgel, és éppen ezért próbálja megállítani ennek a vallásnak a terjedését. Az egyház legyőzésére irányuló törekvései azonban sikertelennek bizonyulnak, mivel a hívők száma évről évre stabilan növekszik.

A kínai hatóságoknak meg kell érteniük, hogy az úgynevezett Központi Államot csakis úgy és csakis akkor lehet igazán modern állammá alakítani, ha tisztelni kezdi a demokrácia alapelveit és a vallás szabadságát.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) Elnök úr, a mai vita ismét azt bizonyítja, hogy az EU-nak a Tanács a gyenge pontja. Ez a Ház nagyon világos álláspontot képvisel az emberi jogokkal kapcsolatban, és Ashton asszony rendkívül világos beszédet mondott a Bizottság nevében. A Tanácstól azonban csak azt hallottam, hogy elítéli az erőszak mindkét oldalát.

Természetes, hogy az ujjurok által elkövetett erőszakot is el kell ítélni. De valóban összemérhető-e az azzal, amit a Tiananmen téri vérengzésből semmit sem tanuló kommunista diktatúra követ el egy egész nép ellen, amelyet brutális és véres módon elnyom, és célzott telepítési politikával megvalósítandó népirántással fenyeget? Összehasonlíthatjuk-e ezt azokkal az incidensekkel, amelyek egyszerűen a kínai propaganda megnyilvánulásai, és amelyeket senki sem vizsgál ki nemzetközi szinten? Szerintem nem.

Az ujjurokat jelenleg szeparatizmussal vádolják. De tényleg szeparatizmus-e az, amikor ég a ház és próbálunk kimenekülni belőle? Szeparatizmus-e az, amikor igazságtalanul bebörtönöznek, és szökni próbálunk? Ez bizony nem szeparatizmus, hanem az élni akarás kifejeződése. Ha az ujjurok Kínában kapnának egy olyan helyet, ahol szabadságban, méltóságban és függetlenségben élhetnének, nem lenne több szeparatizmus. Ez az egyetlen módja a szeparatizmus megelőzésének.

Az ujjurok nem kisebbség, ugyanolyan nép, mint a svédek, csak történetesen kisebb a lélekszámuk, mint a kínaiaké. De hibás-e egy nép pusztán azért, mert kisebb a lélekszáma? Fejet kell-e hajtaniuk egy hatalom előtt pusztán azért, mert nagyobb? Nem hiszem. Nekünk tehát, mint Európai Uniónak, fontos kötelességünk van.

Én Münchent képviselem, és az Ujjur Világkongresszus központja Münchenben működik. A Szabadság Rádió és a Szabad Európa Rádió székhelyei is Münchenben voltak korábban. Még mindig büszkék vagyunk arra, hogy mi voltunk a szabadság hangja egykor. Biztos vagyok benne, hogy egy nap ugyanilyen büszkék

leszünk arra, hogy mi voltunk a szabad ujugrok központja, és remélem, hogy egy napon minden ujugur élvezheti majd a szabadságot.

Evelyn Gebhardt (S&D). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, egy dolgot világosan ki kell mondanunk: Kínában egységes rendszer van, és mi nem akarjuk felbontani ezt a rendszert. Tiszteljük a kínai rendszert. Ez azonban nem jelenti azt, hogy...

(Posselt úr közbeszólása)

Tehát tiszteletben tartjuk Kína egységes rendszerét. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem kell tisztelnünk a népek sokféleségét is Kínában. Mi szociáldemokraták erre törekszünk.

Azt akarjuk, hogy a polgárok jogait, az emberi jogokat és a népek szabadságát tiszteletben tartsák Kínában. Azt akarjuk, hogy tiszteletben tartsák a véleménynyilvánítás szabadságát. Azt akarjuk, hogy az újságírók szabadon mozoghassanak, és a valós helyzetről tudjanak tudósítani. Ezt akarjuk, és egy dolgot nagyon világosan el szeretnénk mondani a kínai kollégáinknak: ami számunkra alapvető elv, az az ő számukra is legyen az Kínában, nevezetesen az, hogy az emberi jogok egyetemlegesek. Amit a politikusok mindig mondanak, hogy oldjuk meg először a társadalmi problémákat, azután beszélhetünk az emberi jogokról is, nem jó megközelítés. Fordítva kell hozzáfognunk. Először az emberi jogok, és azután a szociális jogok, amelyek egyszerűen az emberi jogok szerves részét képezik, és nem is lehet őket azoktól elválasztani.

Ennélfogva nagy csalódást okozott, amit mondott, Bildt úr. Értelmezésem szerint Ön a következőt mondta: dolgozzunk együtt gazdasági szinten, nekünk ez a legfontosabb, az összes többi szempont nem olyan lényeges számunkra. Nem erre a hozzáállásra van szükségünk. Az Európai Bizottság által kifejezett álláspontra van szükségünk, vagyis arra, hogy először is közös alap kell, amelyre felépíthetjük az együttműködést, mert igenis akarunk együttműködést, ez egyértelmű, de nem mindenáron, csakis helyes alapokon, amelyek tiszteletben tartják az emberi méltóságot.

Nirj Deva (ECR). - Elnök úr, szeretnék gratulálni Bildt úrnak az iménti nagyon kiegyensúlyozott beszédéért. Én hiszek a nemzetállami határookban, ahogyan azt az ENSZ is elismeri, és ellenzem a széparatista indítatású erőszakot mindenhol a világon, legyen az Kashmirban, Indonéziában, vagy szülőföldemen, Sri Lankán, Észak-Írországon, ahol engem is bombáztak, Spanyolországban vagy akár Kínában.

Sajnálom, hogy Kínában, amely az EU számára nagyon fontos ország, kb. 1860 ember megsebesült, és 184 életét veszítette. A probléma egy guangdongi játékgyárban kezdődött, majd onnan terjedt tovább. Az Urumkiban kitört zavargások áldozatai között 137 han kínai és 46 ujugur kínai volt. Ez megrendítő, és mindenképpen el kell ítélnünk.

Ha ezeket a cselekményeket külső erők bátorították és segítették elő, különösen a széparatista fundamentalista erők, akkor ezeket nemzetközi bíróság elé kell állítani.

Ha hazai erők voltak, akkor a kínai rendőrségnek kell megoldania az ügyet, és nekünk ebben támogatnunk kell őket. Kicsi a világ, és együtt kell élnünk benne. Az EU is jó példa erre. A széparatizmus támogatása a világ bármely részén ellentétes az ENSZ szellemével. Nem lehet, hogy otthon egyesíteni akarjuk Európát, külföldön pedig támogatjuk Kína felbomlását. Ez csak káoszhoz és konfliktushoz vezethet.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) A kérdés az, hova állunk? Kína vagy a Tienanmen tér mellé? Kína vagy Tibet mellé? Kína vagy Ujgurföld mellé? 1,2 milliárd kínai vagy 8 millió ujugur mellé? Az elnyomás, az idegen életforma bevezetése, a kényelem, az egészség, a pénz mellé vagy pedig a paraszti, nomádi múlt, igaz, hogy szegénység és sok betegség, de a saját kultúra megőrzése és a szabadság mellé? Visszatekint egy-két kollégám beszédéből az elmúlt kelet-európai rendszerek diktatúrájának a szövege. Egy 11 gyermekes nő terrorista? Aki börtönben ült, és akinek szintén most 2 gyermeke még börtönben van? Hova állunk? Ez a kérdés. A papírautonómiák mellé vagy a valós autonómiák mellé? Az elnyomás, az idegen életforma, Ujgurföld természeti kincseinek kizsákmányolása, vagy pedig a kultúrák megőrzése, a szabadság és a népek önrendelkezési joga mellé? Számomra világos, hogy én hova állok. Remélem, hogy a kollégáim számára is. Kínát barátunkká kell tennünk, hogy tanuljon tőlünk, de ehhez nekünk kell példát mutatni az emberi jogok, a szabadságjogok, az önrendelkezés és az autonómiák területén. Még sok-sok tennivalónk van. Az újonnan csatlakozott országokra gondolok.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Meghallgattam mind a Tanács, mind a Bizottság bevezetőjét, és lehet, hogy a tolmácsolás az oka, de egyszer sem hallottam az ujugur szót, holott róluk beszélünk ma. Több százan életüket veszítették, akiket sajnálunk, és sokan megsebesültek.

Az Európai Unió szilárdan kiáll az alapvető jogok mellett, legyenek azok emberi jogok, polgári jogok vagy békés demonstrációk. Látjuk, hogy mindezeket a sárba tapossák. Nem szükséges mondanom, mert hallottam a bevezetőben a párbeszéd szükségességét. Ezt magam is nagyon szeretném hangsúlyozni. Ez a párbeszéd rettentően fontos. Valóban szeretném hallani a Tanácstól és a Bizottságtól azonban, hogy milyen kézzelfogható intézkedéseket fognak tenni rövidtávon.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, az emberi jogok egyetemes természete alapján folytatjuk ezt a vitát, és azon az alapon is, hogy szükség van a globális párbeszédre. Elhangzott a harmonikus társadalom kifejezés is. Ez a kínai kommunista párt egyik szlogenje, de ennél többet is jelent: a kínai emberek erős reményét fejezi ki. A harmonikus társadalom nem azt jelenti, hogy más ruhába öltöztetjük a tekintélyelvű kapcsolatokat. Szerintem támogatnunk kellene a kínai népet a harmonikus társadalom létrehozásában.

Partnerség esetén a felek őszintén beszélnek egymással. Amikor Hszincsiangról beszélünk, az uigur szónak is el kell hangoznia. A világos beszéd azonban nem azonos a konfrontációval, amelyet el kell kerülnünk.

Szeretnék még egy utolsó gondolatot mondani Posselt úrnak. Ő a szeparatizmusról beszélt. Nos, tudom, Posselt úr, hogy az Ön bajor pártja tud erről valamit, de azt hiszem, hogy meg kellene inkább hallgatnunk Brok urat, és az Egy Kína politika folytatásáról kellene beszélünk.

Struan Stevenson (ECR). – Elnök úr, nagy hiba lenne, ha Kínát ugyanabba a kategóriába sorolnánk a mai vitában, mint Iránt. Az EU nagyon jó kapcsolatokat ápol Kínával, és szerintem vigyáznunk kell arra, hogy a legutóbbi urumki eseményekkel kapcsolatos megbeszéléseken pontos adatokra és a tényekre támaszkodjunk.

A július 5-ei incidens az uigurok előre megfontolt támadása volt annak a városnak a han kínai lakossága ellen. Mint tudjuk, a hszincsiangi uigur lakosság bizonyos milicistái iszlám fundamentalisták, akik önálló államot követelnek. Ők hajtották végre azt az erőszakos támadást, amely 137 han kínai halálához vezetett. Az áldozatok nagy többség tehát han kínai volt. A kínai kormány nagyon helyesen rendőroket és katonákat vetett be az erőszak megszüntetésére, és hogy leállítsa a han lakosság viszonttámadásait az uigurok ellen. Mi mást várhatnánk még tőlük? A kritikánkat tehát alapozzuk a tényekre, és ne legyünk igazságtalanok a kínaiakkal szemben.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr, azt hiszem, hogy ezt a konfliktust nagyon gyakran egyoldalúan mutatják be. Egyetértek az előttem szólóval abban, hogy a jelen esetben gyakran az uigurok támadnak a han kínaiakra, és a támadások egy része rasszizmus által vezérelt.

(Kellemtelenkedő hozzászólás)

Olvastam például egy uigur nővel készített interjút, aki a következőket mondta: Szeretnék-e, ha sárga kommunisták irányítanák Önöket? Az uigurok sok privilégiumot élveznek a régiójukban, például több gyermekük lehet, munkaidő alatt is gyakorolhatják a vallásukat, és sok más példát is sorolhatnánk. A helybeli han kínaiak egy része irigykedik rájuk ezért.

Nagyon körültekintően kell tehát eljárunk a helyzet értékelésekor, és meg kell vizsgálnunk az okokat és a hatásokat. Néha a probléma nem is ott van, ahol első pillantásra látszik. Ügynünk kell arra, hogy ne egyoldalúan szemléljük az eseményeket.

Támogatnunk kell a kínaiakat a problémáik megoldásában. Az az egyoldalú nézet, amelyet oly gyakran hangoztatnak ebben a házban, szerintem kifejezetten veszélyes. A kínai kormány kisebbségi csoportokkal szembeni politikájának kétségtelenül vannak gyenge pontjai, és kudarcok is előfordultak. Láthatjuk azonban a jobbítási szándékot is sok területen. Ebben segítenünk kell kooperáción keresztül – beleértve a kritikus kooperációt is –, és a bizalom alapján.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, azt hiszem, hogy a vita jól tükrözte az előttünk álló problémák komplexitását. Sok minden szóba került, kezdve azzal, hogy Kínában más a rendszer, és ez hogyan alakult ki, hogy milyen fontosságot tulajdonítunk az emberi jogoknak, és hogy Kínának egy nyitottabb társadalom irányába kell haladnia, és nagyobb tiszteletben kell tartania az emberi jogokat és a kisebbségi jogokhoz fűződő problémákat, amelyek jelenleg Kínában fennállnak.

Kína azonban nem egyedi jelenség a világon abban, hogy ilyen problémákkal és erőszakkal küzd, azzal az etnikai erőszakkal, amelyet az utóbbi napokban láthattunk Urumki utcáin. Az etnikai erőszak mindig gonosz. El kell ítélnünk, és támogatnunk kell azokat, akik igyekeznek megoldást találni ebben a kérdésben az emberi jogok tiszteletben tartása alapján, hiszen a saját történelmünkéből is jól ismerjük az ilyen kérdések komplexitását.

Bütikofer úr utalt a harmonikus társadalom koncepciójára. Mindannyian harmonikus társadalmat akarunk építeni, és abban akarunk élni, és meg kell néznünk, hogy hogyan tudnánk segíteni Kínának abban, hogy olyan társadalom irányába haladjon, amelyet Kína minden egyes polgára harmonikusnak tart. Most még nem tartanak itt. Ami azt illeti, kevés társadalom tart már itt, de ezt mindannyian jól tudjuk. Egyébként hadd jegyezzem meg, hogy Brok úr, Severin úr és Watson úr első nyilatkozataiban sok olyan bölcsességet találtam, amely irányt mutathat a további erőfeszítéseinknek, miközben a Kínával tervezett fontos kapcsolatok kiépítése felé haladunk, jól tudván, hogy ennek a kapcsolatnak minden dimenziója összetett.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Helmut Scholz (GUE/NGL), írásban. – (DE) A Kínában élő több millió ujjur számára a konfliktus megoldása csakis párbeszéd lehet, nem pedig elítélés. Sajnáljuk a Hszincsiangban történt véres összecsapásokat, a halottakat és a sebesülteket. A rendőrség és a biztonsági erők reakciója túlzott volt, és ártottak a kínai kormány növekedést és stabilitást előirányzó céljainak. Ugyanakkor helytelen lenne Kínát azzal vádolni, hogy kulturális népiertást követett el. A kormánynak egy soknemzetiségű államban kell egyensúlyt találnia a kisebbségi csoportok autonómiája és a modernizáció között. Mint Kína egyik partnerének, nekünk is támogatnunk kell az ország fejlődését a demokrácia és a jogállamiság terén, anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk Kína speciális történelmi, földrajzi és kulturális vonatkozásait. Az elfogult tájékoztatás megakadályozza a párbeszédet, és nem képes ellensúlyozni az emberi jogokat nem megfelelően garantáló politikát. Kína Európa fontos partnere az USA-val és Oroszországgal együtt. A pénzügyi válság leküzdése, a szegénység elleni harc, a klímaváltozás megállítása, az energiaellátás biztonsága és a vízellátás garantálása mind olyan kérdés, amelyek közül egyet sem lehet a Kínai Népköztársaság erőfeszítései nélkül megvalósítani. Az ujjurok többségét felháborítják a múlt heti események, és mindenekelőtt ismét békében szeretnének élni. A kínai kormány is tudja, hogy ezt a konfliktust nem lehet erőszakkal megoldani. Támogassuk a párbeszédet a han kínaiak és az ujjurok, valamint más kisebbségi csoportok között, és hagyjunk fel azzal az évtizedes szokásunkkal, hogy kívülről beavatkozunk módszerekkel. A kínai jogállamiság fejlesztését célzó strukturált dialógus sokkal fontosabb feladat az Európai Parlament számára.

10. Honduras (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a hondurasi helyzetről.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, a világ óriási nagy. Hálás vagyok a lehetőségért, hogy valamelyest a hondurasi helyzetre és az ott tapasztalható, nem csupán Honduras, hanem az egész régió számára súlyos fejleményekre összpontosíthatunk. Arra törekszem, hogy a lehető legrövidebben mutassam be a témát.

Az elnökség a válság múlt havi kezdete óta elítéli a Zelaya elnök elleni katonai beavatkozást, akit minden elmondható körülmény ellenére demokratikusan választottak meg. A beavatkozás megsértette Honduras alkotmányos rendjét.

Követeltük az alkotmányos rend teljes helyreállítását, és minden felet és intézményt arra kértünk, hogy tartózkodjon az erőszaktól, illetve az erőszakra való beszédétől, és próbáljon gyors és békés megoldást találni.

Úgy vélem, az olyan esetekhez hasonlóan, amikor Európa különböző részein merülnek fel problémák, és az Európai Uniótól várjuk, hogy képviselje a vezető szerepet, azt remélve, hogy a világ többi része támogatja törekvéseinket, politikánkat eddig az irányította, hogy támogatást nyújtsunk az Amerikai Államok Szervezetének abban a törekvéseben, hogy párbeszéd és kompromisszum megteremtése révén találjon megoldást a felmerülő problémákra.

Olyan helyzet alakult ki, hogy jelenleg nincsen nagykövetség Hondurasban. És pillanatnyilag nem is tartunk fenn semmilyen diplomáciai kapcsolatot.

Nagy örömmel üdvözljük a Nobel-békedíjas Costa Rica-i elnök, Óscar Arias közelmúltbeli törekvéseit, amelyekkel a fennálló különbségeket igyekezett elsimítani. Ez mindeddig – mondhatni nem meglepő módon – meglehetősen nehéz vállalkozásnak bizonyult. A hír azonban, hogy szombaton új találkozó jön létre Arias elnök elnöklete alatt biztatónak tűnik számomra. Csak bátoríthatjuk őt abban, hogy folytassa munkáját, és

továbbra is csak sürgethetjük mindkét felet, hogy a hondurasi alkotmány minden részének tiszteletben tartása mellett legyenek készek a kompromisszumra.

Hadd zárjam szavaimat azzal, hogy kiemelten fontosnak tartom, hogy az éppen folyó válságtól eltekintve ragaszkodjunk ahhoz, hogy a később ez év során tartandó hondurasi elnökválasztás tisztességesen, megfelelő időben és átlátható módon folyjék le. A jogállamiságnak és az emberi jogok tiszteletének továbbra is a demokratikus kormányzás sarokkövének kell lennie az egész világon; ez alól természetesen Közép-Amerika, Latin-Amerika és Amerika egésze sem kivétel.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ismét örömömre szolgál, hogy kollégám, Benita Ferrero-Waldner nevében röviden hozzászólhatok ehhez a vitához, amely során a hondurasi politikai válsággal foglalkozunk.

Sok év után Latin-Amerika újra intézményi szakadást él át. A hondurasi válság arra mutat rá, hogy néhány latin-amerikai országban mennyire törekény a jogállamiság és a konfliktusok megoldásával foglalkozó intézményi keret, illetve hogy valójában hogyan sodródnak ezek az országok válságba, különösen most, az erős politikai polarizáció időszakában.

A Bizottság haladéktalanul reagált az eseményekre. Mély aggodalmunkat fejeztük ki a hondurasi események miatt, és hangsúlyoztuk, hogy a jogállamiság, a demokrácia és a demokratikusan megválasztott intézmények tiszteletének nagy fontosságát tulajdonítunk. Arra buzdítottunk minden érintett felet, hogy az ország jogi kereteinek tiszteletben tartása mellett békés úton oldják meg nézeteltéréseiket, az ország békéjének és stabilitásának megteremtése érdekében pedig haladéktalanul kezdjenek párbeszédbe.

Elítéltük az erőszakos összecsapásokat, annál is inkább, mivel ezek máris emberéleteket követeltek, és minden érintett felet arra szólítottunk fel, hogy tanúsítsa a lehető legnagyobb mérsékletet és visszafogottságot. A Bizottság úgy nyilatkozott, hogy kész minden olyan kezdeményezést támogatni, amely a válság békés rendezésére és az alkotmányos rend visszaállítására irányul.

Amint azt az elnökség elmondta, támogattuk az Amerikai Államok Szervezete és a szövetség főtákará, José Miguel Insulza kezdeményezését, amely sajnos nem vezetett eredményre. Nagy örömmel üdvözlöttük a Costa Rica-i elnök közvetítői tevékenységét, és reméljük, hogy mindez a válság békés rendeződéséhez fog vezetni.

A hondurasi eseményeket követően, valamint a közép-amerikai országok kormányaival és az EU-tagállamokkal való konzultáció nyomán az a döntés született, hogy a Közép-Amerikával aláírandó társulási megállapodásra irányuló tárgyalások következő szakaszát – amelyre július 6. és 10. között került volna sor – elhalasztjuk. Reméljük azonban, hogy a tárgyalások minél előbb folytatódhatnak.

Amint azt már az elnökség szintén említette, a helyzet súlyosságára reagálva az EU elnökségének helyi nagykövétét visszarendelték konzultációra, az összes többi európai uniós nagykövet pedig szintén távozott az országból.

Az elnökséggel és a tagállamokkal szoros együttműködésben továbbra is vizsgáljuk, milyen módon tudnánk a válság rendezéséhez a legjobban hozzájárulni. Egyelőre az együttműködés felfüggesztéséről még nem született döntés, a költségvetési támogatással kapcsolatos pénzügyi kötelezettségeink folyósítását azonban leállítottuk.

Tisztában vagyunk vele, hogy a hondurasi események veszélyes példát, visszalépést jelenthetnek a demokrácia terén, és destabilizálhatják a régiót. Ezért továbbra is figyelemmel kísérjük az eseményeket, és minden békés megoldásra irányuló törekvést támogatunk. A Parlamentet továbbra is tájékoztatjuk minden további fejleményről.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, a PPE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, a tényt, hogy egy megválasztott elnököt fegyveres erőszakkal eltávolítottak az otthonából, repülőgépre ültettek, és kitétek egy idegen országban, demokratikus szemszögből kategorikusan és fenntartás nélkül el kell ítélni.

Elnök úr, mindezek figyelembevételével el kell mondanom, hogy igen nagy jelentőséggel bír a több tekintélyes elemző, például Mario Vargas Llosa által tett megállapítás: a hatalmon kívül helyezett Zelaya elnök – aki mellel a Köztársaság Nemzeti Kongresszusával szemben a legkülönbözőbb politikai pártok támogatását nyerte el, köztük saját pártja és a Legfelsőbb Bíróság támogatását is – legnyíltabb védelmezői valójában az emberi jogokat sorozatos megsértő és a személyi szabadságjogokat egyre erőteljesebb visszaszorító rezsimek képviselői voltak, amint azt e Parlament az emberi jogok világbeli helyzetéről szóló legutóbbi jelentésben megállapította.

Most meg kell találnunk a kiutat ebből a helyzetből. A Tanács soros elnöke így nyilatkozott: az Európai Uniónak úgy kell elősegítenie a demokratikus rend visszaállítását, hogy támogatja azt az embert, aki a régió helyzetének stabilizálásán munkálkodik, ez pedig Costa Rica elnöke, Oscar Arias.

Másodszorban a közelgő elnökválasztás tekintetében az Európai Uniónak minden választási megfigyelési tapasztalatát Honduras rendelkezésére kell bocsátania, valamint fel kell készülnie egy európai uniós választási megfigyelő küldöttség kiküldésére.

Végül pedig, soros elnök úr, fontos az, hogy az Európai Unió következetesen, kettős értékrend nélkül cselekedjen. Elfogadhatatlan, hogy az Európai Unió egyrészt elősegíti és erősíti politikai párbeszédét a régióban található egyetlen nem demokratikus országgal, másrészt pedig hagyja, hogy a vezetőik hibáiért Latin-Amerika egyik legszegényebb országának polgárai fizessenek, amely Manuel Zelaya figelmét sem kerüli el.

Soros elnök úr, biztos úr, emellett úgy vélem, az Európai Uniónak aktívan jelen kell lennie a régióban, amint arra Bildt úr is rámutatott. Ez az aktív jelenlét pedig jelenleg a társulási megállapodásról szóló tárgyalásokban testesül meg, amelyek hamarosan legfontosabb szakaszukba érnek. Elnök úr, nem büntethetjük az ártatlant a bűnös helyett, ezért úgy vélem, át kellene gondolnunk a konfliktus megoldása utáni sürgős visszatérést a tárgyalóasztalokhoz.

Luis Yañez-Barnuevo García, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, csatlakozunk a nemzetközi közösség egyhangú elítélő nyilatkozatához, nemcsak maga a helyzet komolysága és az alkotmányos rend összeomlása miatt – amint azt a Tanács soros elnöke, és a biztos úr is kiemelte –, hanem amiatt a rendkívül komoly precedens miatt, amelyet ez az eset abban a régióban teremt, ahol jelentős munka és erőfeszítés árán kevés kivétellel az egész kontinensen sikerült helyreállítani a demokráciát.

Nem fogadhatjuk el tehát ezt a helyzetet. Az Európai Unió és a tagállamok helyesen cselekedtek, amikor visszahívták nagyköveteiket, valamint megszüntették az együttműködés minden formáját és felfüggesztették a régióval folyó összes tárgyalást. Egyetértek a Tanács soros elnökével, és a Bizottság elnökével abban, hogy most a Costa Rica-i szociáldemokrata elnök, a Nobel-békedíjas Óscar Arias vezette tárgyalásos megegyezést kell támogatnunk, és nem szabad semmiféle elnyomó vagy lázadó erőszakot provokálnunk.

Most nincs itt az ideje, hogy a hivataláról hat hónap múlva leköszönő Zelaya elnök által elkövetett valós vagy vélt hibákat elemezzük, ugyanis jelen pillanatban nem erről van szó. Most annak van itt az ideje, hogy megvizsgáljuk a hondurasi alkotmányos rend igen súlyos szintű összeomlását, amelyet a fegyveres erők okoztak (természetesen a Kongresszus és a bírói testület támogatásával, de teljesen jogtalan és törvényellenes módon).

Lesz elég idő, hogy Zelaya elnök jövőjével foglalkozzunk, most azonban a legkisebb habozás nélkül követelnünk kell hivatalába való visszahelyezését; hiszen 2010 januárjáig ő az ország alkotmányos elnöke.

Izaskun Bilbao Barandica, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (ES) (Röviden baszkul beszél.) Elnök úr, most baszkul beszélek, egy olyan kisebbségi nyelven, amely még nem hivatalos ebben a Házban. Reményeim szerint a jövőben az lesz, ahogy más nyelvek is, és akkor az anyanyelvemen és Baszkföld nyelvében beszélhetünk.

Ennek megemlézése után egyetértek, és a képviselőcsoportom is egyetért a Hondurasban bekövetkezett puccs – hogy valódi nevén nevezzük – nyílt elutasításával. Egyesek hibának tarthatják, hogy valaki – talán minden mást kizárva – a nép akaratát próbálta megtudni, de nem azért vagyunk itt, hogy ezt elemezzük. Abban is egyetértek, hogy mind a Bizottságnak, mind a Tanácsnak azon kell munkálkodnia, hogy elősegítse a felborított alkotmányos és intézményi rend helyreállítását, és biztosítsa a nép egésze által törvényesen megválasztott hondurasi elnök visszatérését.

Engem is aggodalommal töltenek el a kormány néhány képviselője ellen, akár hivatalos hondurasi diplomáciai képviselőteken is elkövetett támadások; ezeket a képviselőteket, amint hallottuk, visszahívták. Természetesen a Bizottság képviselőjéhez hasonlóan képviselőcsoportom is támogatja az Amerikai Államok Szervezetének a konfliktus kezelésére és megoldására irányuló tevékenységét.

Képviselőcsoportom úgy véli, hogy nekünk itt Európában segítenünk kell a hondurasi demokrácia megerősítését, hogy biztosítsuk az alapvető jogok fejlődését, és így azt is, hogy a politikai párbeszéd legyen az egyetlen módja annak, hogy közelebb jussunk a jelenleg fennálló probléma megoldásához.

Nem szükséges kifejeznünk, hogy szintén támogatjuk a Nobel-békedíjas Óscar Arias munkáját, és ennek megfelelően azt is reméljük, hogy amint az előbb említett intézkedéseket foganatosították, 2009 novemberében teljes átláthatóság biztosításával, valamint a demokratikus berendezkedés és az emberi jogok

teljes körű tiszteletben tartásával sor kerülhet a választásra. Szintén remélem, hogy a jelenlegi helyzet azt is lehetővé teszi számunkra, hogy folytassuk az Európai Unióval való társulási megállapodás létrehozására irányuló tárgyalásokat.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, én is meg szeretném ragadni az alkalmat arra, hogy határozottan elítéljem a közelmúltbéli hondurasi eseményeket, valamint hogy mély aggodalmamat fejezzem ki ezek miatt.

A Közép-Amerikával fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség alelnökeként az elmúlt néhány évben folyamatosan követtem az ország és a régió helyzetét; különösen fontos számomra, és kiemelt jelentőséget tulajdonítok annak, hogy ezt az ügyet a Ház első politikai vitanapján tárgyaljuk. Ez azt mutatja, hogy alapvető fontosságú témáról van szó: az esemény szomorú és sajnálatos módon a 21. században az első Közép-Amerikai országban történt, államcsínynek minősített eset, erről pedig nem szabad megfeledkeznünk.

Ezért tehát nemcsak határozottan elítélem a Zelaya elnök ellen elkövetett államcsínyt, hanem arra biztatom az Európai Uniót, hogy ne ismerje el a puccs vezetője, Roberto Micheletti hatalmát. Továbbá lényegesnek tartom, hogy az Európai Unió ragaszkodjon az alkotmányos rend helyreállításához, amint ez már meg is történt. Elengedhetetlenül fontos, hogy a 2009. novemberi választás előkészítése komolyan, felelősségteljesen és hitelesen folyjék, és ennek tudatában annak is örülök, hogy a régióval való társulási megállapodásra irányuló tárgyalásokat, legalább is egyelőre, felfüggesztették.

Javasolom a kereskedelmi támogatás formájában nyújtott segélyek felfüggesztését is, amint azt – a humanitárius segélyek kivételével – mások, például a Világbank és az Egyesült Államok is tette.

Ezen intézkedéseken felül fontosnak tartom, hogy ne feledkezzünk meg arról, hogy egy teljes, rövid vizsgálat lefolytatására van szükség annak megállapítására, hogy az államcsínnel kapcsolatban kik vonhatóak felelősségre. Nyilvánvaló, hogy sok felelős van, számos más érdek is áll a puccs mögött, és sok esetben név szerint nem is ismerjük ezeket.

Úgy vélem, az Európai Uniónak nyomást kellene gyakorolnia egy ilyen vizsgálat elvégzése érdekében, és ennek elvégzésére állandó helyszíni nemzetközi delegációkat kell kiküldeni, akik támogathatják az országban megélénkülő mozgalmakat, amelyek a tőlük elvett demokráciát kérik, követelik vissza.

Willy Meyer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, négy nappal a puccs után parlamenti képviselőcsoportom úgy határozott, hogy Tegucigalpába küld, abból a célból, hogy eredeti helyzetében vizsgáljam meg a katonai puccs, az államcsíny következményeit. Tegucigalpában tanúja voltam annak, ami bármely katonai puccs következménye, azaz az elnyomásnak, a szabadság hiányának, a puccsot nem támogató képviselők ellen kiadott elfogatóparancsoknak; társadalmi csoportok vezetőinek bebörtönzésének; és a kijárási tilalmat kihasználó sebesültekkel teli kórházaknak. Ezt az átfogó képet kaptam ott.

Örömmel üdvözlöm a Tanács és az Európai Bizottság válaszát, ugyanis ez az egyetlen lehetséges válasz. Először is az Amerikai Államok Szervezetének minden követelését teljesíteni kell. El kell mondanom, hogy az Amerikai Államok Szervezetének főtitkárával folytatott találkozón úgy találtam, hogy ebben az ügyben egészen határozottan járnak el: a puccs vezetője, Roberto Micheletti vezette törvénytelen kormány által végrehajtott összes intézkedést érvénytelennek tekintik, tehát az Amerikai Államok Szervezete úgy döntött, hogy semmilyen, az említett kormány által kiírt választást nem fog elismerni.

Remélem, hogy az Európai Unió is ugyanezt a magatartási szabályt – ezt az irányvonalat – fogja követni, azaz az említett kormány által végrehajtott egyetlen lépést sem fogja jogszerűnek tekinteni. Következésképpen ilyen körülmények között nem ismerhetnénk el egy olyan kormány által meghamisított választás eredményét, amely puccs útján jutott hatalomra.

Ez a hét döntő fontosságúnak tűnik számomra. Zelaya elnök, Honduras egyetlen elnöke egyértelműen nyilatkozott: egyértelműen kijelentette, hogy még egy hetet ad ennek a helyzetnek, és amennyiben egy héten belül nem döntenek úgy a Costa Rica-i tárgyalások során, hogy visszatérhet, akkor mindenképpen vissza fog térni.

Tehát az egyetlen törvényes elnök döntése nyomán remélem, hogy a Parlament, az intézmények, a Tanács és a Bizottság ugyanúgy támogatja ezt a döntést, ahogyan az Amerikai Államok Szervezete, és egyébként az Egyesült Államok is teszi. Következésképpen nagyon fontosnak tartom, hogy a Parlament ezt a hangnemet, az alkotmányos hatalom visszaállítását és Zelaya elnök hivatalába való visszahelyezését követelő hangnemet képviselje.

Tisztelt képviselőtársak, remélem, hogy azt a határozott döntést hozzuk, hogy ez a Ház fenntartás nélkül elítéli az államcsínyt, és támogatja Zelaya elnök hivatalába való visszatérését. Szintén remélem, hogy ennek következtében támogatni fogjuk a nemzetközi szervezetek minden kezdeményezését.

Kader Arif (S&D). – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy csatlakozom az előttem felszólalókhoz a Zelaya elnök kormánya ellen megrendezett hondurasi államcsíny lehető legélesebb elítélése tekintetében. Önkényes őrizetbe vétele és az országból való eltávolítása sérti az alkotmányos rendet, amelyet a lehető legsürgősebben vissza kell állítani. A katonai hatalomátvétel, amely ahhoz vezetett, hogy Roberto Micheletti önmagát új elnöknek nyilvánította, Közép-Amerika történelmének általunk ismert legsötétebb korszakait juttatja eszünkbe, a demokrácia elleni ilyesfajta támadás nézetünk szerint elfogadhatatlan.

Ezért örömmel üdvözlöm az Amerikai Államok Szervezetének arra vonatkozó döntését, hogy felfüggeszti Honduras szervezeti tagságát, valamint hogy Oscar Arias elnököt elfogadja közvetítőként, hogy segítsen megtalálni a megoldást.

Mély aggodalommal tekintek azonban, biztos úr, az Európai Uniónak az országgal fennálló kereskedelmi kapcsolataira. Az Európai Bizottság és Közép-Amerika között több hónapja folytak a tárgyalások egy újgenerációs társulási megállapodásról. Az államcsínyt követően a múlt héten eltervezett találkozót töröltük. Ennek örülnünk kellene. Azt hittem, sikerült megértenem Önt, de többet szeretnék megtudni erről. Vajon a Bizottság kitart amellett, hogy a hondurasi intézményi politikai helyzet rendeződéséig felfüggeszti a tárgyalásokat? Ez lenne az általam és képviselőcsoportom által feltett kérdés, de e téma tekintetében a Bizottság álláspontjáról többet szeretnék megtudni.

A másik kérdés, amellyel foglalkozni szeretnék, biztos úr, az Általános Preferenciális Rendszer Plusz (GSP+), amelynek Honduras a kedvezményezettje. Az államcsíny megtörténte óta számos civil szervezet tett bejelentést önkényes határozatokról és az emberi jogok megsértéséről, különösen ami a mozgás, a gyülekezés és a véleménynyilvánítás szabadságát illeti. Az Európai Uniónak nagyon határozott álláspontot kell képviselnie ebben a kérdésben. A GSP+ olyan ösztönző, amely világos kötelezettségekhez kötött. A beszámolók bőven elég információval szolgáltak ahhoz, hogy felmerüljön a gyanú, vajon önjelölt elnöke irányítása alatt a hondurasi állam teljesíti-e kötelezettségeit. Arra kérem tehát a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a GSP+ keretén belül Honduras számára biztosított kedvezmények ideiglenes visszatartásának lehetőségét.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr, nem hagyhatjuk, hogy békeszerető elveink nyomán az a benyomás alakuljon ki, hogy mivel a jelenlegi konfliktus mindkét résztvevőjét mérsékletre kérjük, ezért úgy véljük, hogy a hondurasi államcsíny végrehajtói és az alkotmányos kormány egyformán vétkesek. Ilyen esetben a Zelaya elnök visszatéréseért küzdő felkelők részéről gyakorolt erőszak jogszerű, a puccsisták ilyen tevékenysége viszont büntetendő.

A Közép- és Dél-Amerika államfőinek és kormányainak személyes részvétele az alkotmány szerinti elnök, Manuel Zelaya hatalmának feltétel nélküli visszaállításában arra utal, hogy az egész kontinens szeretne egyszer s mindenkorra véget vetni az államcsínyek és önkényuralmak időszakának.

Az ENSZ és valamennyi regionális együttműködési szervezet egyhangú határozatait követően Európának is szerepet kell vállalni ebben a harcban, ez ugyanis harc, nem pedig egyezkedés. Történelmi jelentőségű harc. Európának mindenfajta kapcsolatot, legyen az politikai vagy kereskedelmi, illetve minden tárgyalást meg kell szakítania a viszálykodó rezsimmel Zelaya elnök hivatalába való feltétel nélküli és vitán felül álló visszatéréséig, ugyanis, ha a demokráciáról van szó, nincs miről tárgyalni. Európának felhívást kell intéznie az Obama-kormányzathoz és az Egyesült Államokhoz, hogy ők is szakítsák meg kereskedelmi és katonai kapcsolataikat a viszálykodó rezsimmel. Ezen az áron felelhetünk meg azoknak az elveknek, amelyeknek a betartását – mások elveit kritizálva – oly gyakorta követeljük.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Elnök úr, a hondurasi helyzet megkívánja, hogy az Európai Unió továbbra is olyan célzott és határozott lépéseket tegyen, amelyek stabilizációhoz, az alkotmányos rend visszaállításához és a hivatalától megfosztott Zelaya elnök támogatói és ellenfelei közötti konfliktus fokozódásának megakadályozásához vezetnek. Támogatom tehát a José Ignacio Salafranca kezdeményezését, hogy minél hamarabb elmondhassuk, hogy egy Európai Parlament által támogatott küldöttséget tudunk Hondurasba küldeni.

A vitázó feleket a lehető leghamarabb rá kell venni, hogy kezdjenek tárgyalásokat, amelyek eredményeképpen olyan megállapodás jöhet létre, amely lehetővé teszi, hogy Zelaya elnök visszakérüljön hivatalába, és a jelenlegi ciklus végéig betölthesse elnöki funkcióját, arra viszont ne legyen lehetősége, hogy az alkotmány

megváltoztatásával elérje, hogy újra megválasszák. Egy ilyen megoldás reményt nyújtana a helyzet stabilizálására, bár talán nem lenne elfogadható mindkét...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Elnök úr, úgy vélem, hogy nekünk, az Európai Parlamentnek és az Európai Uniónak, meg kell tennünk a szükséges változtatásokat annak érdekében, hogy a hondurasi puccs minél rövidebb legyen, Zelaya elnök visszatérhessen országába, és hogy a latin- és közép-amerikai katonai puccsok ciklusa végre lezáruljon.

Nem szabad elfeledkeznünk az elmúlt években számos országban tapasztalt hatalmas előrehaladásról és demokratikus változásokról, olyan változásokról, amelyek az alkotmányos és demokratikus szabadságjogokat erősítik, amelyek megvédik a politika eszméjét és alap gondolatát az azt kizorítani próbáló piac korlátlan helyzetével szemben, és amelyek leoldják a neokolonializmus régi béklyóit. Ezért úgy vélem, át kell gondolnunk, milyen hatalmas felelőssége is van Európának a békés nemzetközi lépések megvalósításában, és vissza kell állítanunk a demokratikus és szolidáris kapcsolatokat az Atlanti-óceán túlpartján élő népekkel és az ottani országokkal.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, véleményem szerint minden felszólaló igen sokat és erőteljesen beszélt az egész Latin-Amerikára kiterjedő demokrácia és alkotmányos rend védelmében. Eközben természetesen elítélték a történeteket. Bármilyenek is legyenek a körülmények, nem lehet kiküldeni a katonaságot, hogy tartóztassa le egy ország megválasztott elnökét, és nem lehet kiküldeni őt külföldre. A körülményektől függetlenül ezt nagyon határozottan kell képviselnünk, és így is teszünk.

A helyzet rendezése érdekében azonban valamilyen egyeztetésre, valamilyen kompromisszumra van szükség. A José Ignacio Salafrancától és másoktól hallottak alapján abban mindenki egyetért, hogy ezt a bizonyos kompromisszumot valószínűleg Arias elnök érhetné el a leginkább. Minden bizonnyal meglehetősen sok időt kellene eltöltenie a mindkét fél képviselői közötti tárgyalásokkal, de véleményem szerint fontos, hogy mellette álljunk, és hogy ebben a törekvésében más amerikai államok is támogassák.

Arias elnök feladata eldönteni, hogy az adott helyzetben milyen megoldás szülessen, a feleké pedig az, hogy a döntést elfogadják. De természetesen, amint már az elején is említettem, a cél az alkotmányos rend helyreállítása. Zelaya elnök visszatérése elengedhetetlen az alkotmányos rend visszaállításához. Valószínűleg ez nem elegendő, az alkotmányos rend teljes visszaállításához, pedig minden bizonnyal más lépésekre is szükség lesz.

Zelaya elnök hivatalába való visszahelyezésének és visszatérésének követelése szükségszerű, de minden bizonnyal nem elégséges feltétele az alkotmányos rend visszaállításának, amely a Hondurasszal fennálló kapcsolatunk, Honduras fejlődése, valamint a világ azon részén az alkotmányos rend és a demokrácia hitelessége szempontjából kulcsfontossággal bír.

Elnök. – A vitát lezárom.

11. Tájékoztató az Elnökök Értekezlete javaslatairól: lásd a jegyzőkönyvet

12. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

13. Az ülés berekesztése

(Az ülést 17.30-kor berekesztik)